Η Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 21 (124)
22 ΦΕΒΡ. 1941 - ΣΤ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 34-425
» » Διευθυντοῦ Συντάξεως 32-094
» » Τυπογραφείου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 21—22 Φεβρουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικάς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

«Δέματα μᾶς ἦλθον, παιδιά, ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν.»! ἐφώναζαν οἱ φαντάροι μας μὲ χαρὰν σήμερον. «Πότε θὰ μοιρασθοῦν;» «Στὸ προσκλητήριο παιδιά».

Πράγματι κατὰ τὰς 2,30 μ. μ. ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἀφοῦ ἐλέχθησαν πολλὰ γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν., ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν δώρων.

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδοκίμασα τοιαύτην συγκίνησιν ὁποίαν ἐδοκίμασα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς διανομῆς.

Οἱ στρατιῶται μας μὲ χαρὰν ἐδέχοντο τὰ δῶρα καὶ ἰδίως τὶς φανέλλες καὶ τὶς κάλτσες.

Τὸ ἐνδιαφέρον σας, σὺν τοῖς ἄλλοις, μᾶς κάνει νὰ λησμονῶμεν τὰς στερήσεις, νὰ ἀψηφῶμεν κάθε κίνδυνον καὶ νὰ πράττωμεν καὶ νὰ θυσιάζωμεν τὰ πάντα,

«Γιὰ τὴν πατρίδα τὴν τρανὴ τὴν πολυαγαπημένη
νὰ στέκεται περήφανη καὶ τρισευτυχισμένη».

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Τ. Τ. 825 τῇ 24-1-1941.

ΠΛΕΚΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ γερόντισσαν γυναικείας τινος Μονῆς ἐστάλη εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἀπὸ 26ης Δεκεμβρίου 1940 ἡ ἑξῆς ἐπιστολή:

Σεβασμιώτατε,

Εὐσεβάστως ἡ ὑποφαινομένη σπεύδω νὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν μονῇ συντελουμένης ὅλως ἀθορύβως πατριωτικῆς ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις σας. Ὡς τέκνα εὐπειθῆ καὶ ὑπήκοα τῆς τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, πειθαρχοῦσαι εἰς τὰς δι' ἐπανειλημμένων ἐγκυκλίων καὶ πατρικῶν σας ἐπιστολῶν δοθείσας εἰς ἡμᾶς προτροπὰς καὶ νουθεσίας, τελοῦμεν πρωτίστως τακτικώτατα πρωϊνὰς καὶ ἑσπερινὰς δεήσεις καὶ παρακλήσεις μετὰ γονυκλισιῶν, ὡς καὶ μικρᾶς ἀγρυπνίας, δεόμεναι μετὰ θερμῶν δακρύων διὰ τὴν νίκην τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ, τοῦ μαχομένου ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἐλευθερίας ,καὶ παρακαλοῦμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὑπὲρ τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἀλλὰ δὲν ἀρκούμεθα, Σεβασμιώτατε, εἰς μόνον αὐτά. Αἱ πατρικαὶ σας συμβουλαὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὡς ἄνω καθήκοντος. Μᾶς συνιστᾶτε καὶ νὰ ἐργαζώμεθα, ὅσον καὶ ὅπως ἑκάστη δύναται καὶ γνωρίζει· λοιπόν, Σεβασμιώτατε πάτερ, εἶναι πολὺ συγκινητικὸν τὸ φαινόμενον τὸ παρατηρούμενον ἀπὸ τριμήνου περίπου εἰς τὸ μοναστήριόν σας. Δὲν ἐργαζόμεθα μόνον ὅταν δὲν προσευχώμεθα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς προσευχῆς μας. Πολλαὶ ἀδελφαί, ἀκροώμεναι τὰς ἀκολουθίας ὄρθρου καὶ ἑσπερινοῦ ἐκ τοῦ παραπλεύρως τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ μας παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, πλέκουν, ἄλλαι κατ' ἄλλας ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου γνέθουν, ἄλλαι ξαίνουν μαλλί, τὸ ὁποῖον, ζητήσασαι, ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. τῆς νήσου μας. Σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ ἐδώκαμεν ἀπὸ μίαν κουβέρταν διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον στρατόν, ἂν καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας ἦσαν ὄχι ἁπλῶς χρήσιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖαι. Ἐσκέφθημεν ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ κρυώνωμεν ἡμεῖς ἐδῶ τὴν νύκτα, παρὰ νὰ παγώνουν τ' ἀδέλφια μας ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ προσεφέραμεν τὰ σκεπάσματά μας αὐτὰ μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν. Ἄλλαι ἔπλεξαν καὶ πλέκουν πουλόβερ, κάλτσες, γάντια κλπ. Τὸ ἡγουμενεῖον μας ἔχει μετατραπῆ εἰς ἐργαστήριον πλεκτικῆς...

Ἐστείλαμεν μίαν σημαίαν μὲ κεντημένην τὴν Παναγίαν καὶ τὴν κάτωθι εὐχὴν πρὸς τὸν ὑπέρμαχον Στρατηγόν. «Ἀρχιστράτηγε Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Οὐρανῶν Πλατυτέρα, φρούρει Ἄνακτα, Κυβερνήτην καὶ Στρατόν». Τώρα κεντᾶται ἀπὸ ἄλλην ἀδελφὴν ἄλλη σημαία μεταξωτὴ μὲ τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου· ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι ἑτοίμη καὶ αὐτὴ πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ μέτωπον. Κατεσκευάσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν χιλιάδας ὅλας φυλακτὰ γιὰ τοὺς στρατιώτας μας, ἐνθέσασαι εἰς αὐτὰ πολύτιμα ἁγιωτικὰ στοιχεῖα μὲ διαφόρους ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς καὶ ἐξακολουθοῦμεν, Σεβασμιώτατε, νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ πλέκωμεν.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἐξαιτοῦμαι τὰς ἁγίας σας εὐχὰς καὶ διατελῶ ἐλαχίστη ἐν Κυρίῳ δούλη σας.

Ε. Β. ΜΟΝΑΧΗ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ — ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

... Νὰ εἶσθε ὅλοι κάτω ἥσυχοι, ὅτι τὰ μαχόμενα παιδιά σας καὶ ἀδέλφια σας στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ἐπιτελοῦν τὸ ἱερώτερον τῶν καθηκόντων, τὴν μεγαλυτέραν τῶν ὑποχρεώσεων, τὴν ἁγιωτέραν ἀποστολήν.

Ἐξ ἄλλου ὅ,τι σεῖς ἡ Ε.Ο.Ν. κάνετε γιὰ μᾶς, τὸ ἀναγνωρίζομε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἔτσι μονοιασμένοι καὶ ἀποτραβηγμένοι ἀπὸ ἔγνοιες οἰκογενειακὲς κάνουμε ὅ,τι κάνουμε καὶ ἐλπίζουμε πὼς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σύντομα μὰ πολὺ σύντομα θὰ ξεκαθαρίσωμε μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ ἔχομε μὲ τὸν ἐγκληματικὸ φασισμό.

Τὰ δῶρα σας τὰ πήραμε καὶ ἡ χαρά μας ἦταν ἀπερίγραπτη. Αὐτὴ εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόδειξις τῆς πρὸς ἡμᾶς μεγάλης ἀγάπης σας.

Α. Γ. ΔΕΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

Τ.Τ. 912. Μονὰς 86. Λοχίτης Π.Δ. Ἠλείας

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

...Ὅλοι οἱ Κερκυραῖοι ἕως σήμερα εἴμαστε ὑπερήφανοι ὅπου εἴμαστε Ἕλληνες. Ἀπὸ τώρα εἴμαστε διπλᾶ ὑπερήφανοι, γιατὶ εἴμαστε Κερκυραῖοι...

Τὸ πληγωμένο μας νησὶ εἶναι σήμερα τὸ σύμβολο τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα μας. Οἱ γενναῖοι στρατιῶτες ἐκδικοῦνται κάθε ἄνανδρη καὶ ἄτιμη ἐπίθεσι τῶν φυγάδων τοῦ μετώπου, ἐπάνω στὰ ἀνυπεράσπιστα γυναικόπαιδα, ἐπάνω στὰ βρέφη.

Δὲν θέλω ἐδῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸ μῖσος ποὺ ἔχω γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας. Εἶναι ἕνα συναίσθημα ποὺ ἀσφαλῶς καὶ σὺ αἰσθάνεσαι σὰν καὶ μέ. Θέλω μόνον νὰ σὲ βεβαιώσω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι ὅλες οἱ Κερκυραιοποῦλες μὲ χτυποκάρδι περιμένουμε κάθε μέρα νὰ δοῦμε δύο πράγματα: τὸ χαμὸ τῶν ἐχθρῶν μας καὶ τὴν νίκη τὴ δική μας.

ΑΓΑΘΗ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗΝ

... Καὶ τὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ μοιάζει μὲ ὁλόλευκο ἀρνιῶν κοπάδι, ἔχει κι' αὐτὸ τὸν δικό του πόλεμο. Τὸν πόλεμο μὲ τὴ Γῆ. «Ἐσεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῶν μετόπισθεν, ἔχετε καὶ σεῖς τὸν πόλεμον μὲ τὴν Γῆν» μᾶς λέγει ὁ μεγάλος μας Ἀρχηγός. Καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς ἥσυχους καὶ καλοκάγαθους κατοίκους του νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται. Τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας βοηθοῦν στὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων. Τοὺς σπέρνουν τὰ χωράφια τους καὶ τὰ ὀργώνουν. Οἱ γρηοῦλες, οἱ γυναῖκες, τὰ κορίτσια, ὅλοι ἐργάζονται. Πλέκουν νύχτα καὶ μέρα μάλλινα γιὰ τὸ στρατό. Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίνῃ θριαμβευτὴς ἀπὸ τὰ σύννεφα τότε τὶς βλέπει κανεὶς μαζεμένες στὴν πόρτα κάποιας γειτόνισσας. Ἄλλη πλέκει, ἄλλη γνέθει. Καὶ μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα πηγαίνουν ὅλες στὴν ἐκκλησιὰ νὰ παρακαλέσουν τὴ Μεγαλόχαρη νὰ δίνῃ δύναμι καὶ θάρρος σ' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ λευτεριὰ τῆς Πατρίδος. Τρέχουν οἱ εὐλαβικὲς γυναικοῦλες στὰ ἐξωκκλήσια καὶ παρακαλοῦν γι' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν στὴν πρώτη γραμμή. Τὰ κορίτσια τῆς Νεολαίας προσφέρουν κι' αὐτὰ ὑπηρεσίες. Κάνουν διαρκῶς ἐράνους καὶ πλέκουν συνέχεια. Ὅλοι βοηθοῦν στὸν κάθε ἔρανο. Μόνοι τους ἔρχονται στὰ γραφεῖα τῆς Νεολαίας καὶ προσφέρουν ὅ,τι ἔχουν γιὰ τὰ μαχόμενα παιδιά.

ΛΟΥΛΑ ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ
Μαθήτρια Γυμνασίου Ἀταλάντης
Φαλαγγίτισσα

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑΝ

Ὑπάρχουν κάποιοι μεγάλοι χαμοί, διὰ τοὺς ὁποίους τῶν δακρύων ἡ διάρκεια ἀποτελεῖ παραγνώρισιν τῆς ἀξίας τοῦ ἀπολεσθέντος. Δι' αὐτό, ὅταν οἱ ἀνεξιχνίαστοι σκοποὶ τῆς Θείας Βουλήσεως ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς ἀνθρωπίνης Κοινωνίας τὴν ὑλικὴν ὑπόστασιν κάποιου μεγάλου ἐμπνευστοῦ καὶ δημιουργοῦ, σπεύδουν ἀμέσως νὰ σπογγίσουν τὰ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου χαμοῦ του δάκρυα ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ ἔργον του, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν μνήμην του, ἡ προσήλωσις πρὸς τὰς ἐντολάς του καὶ τὰς ὑποθήκας του καὶ ἡ πίστις πρὸς ὅ,τι ἐδημιούργησε. Καὶ ἡ πρώτη θλῖψις καὶ ὁ πρῶτος πόνος γίνονται δύναμις, γίνονται ἀφοσίωσις, γίνονται ἀπόφασις νὰ ἀκολουθηθῇ πιστῶς ὁ δρόμος, ὃν ἐχάραξεν ὁ ἐκλιπὼν δημιουργὸς καὶ ἐμπνευστής.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἔργου, ἐν ᾧ ἐκδηλοῦνται οἱ ἐθνικοὶ πόθοι καὶ αἱ ἀναδημιουργικαὶ κατευθύνσεις του πρὸς μίαν Ἑλλάδα Νέαν. Μίαν Ἑλλάδα ἀρρενωπὴν καὶ ἰσχυράν, μίαν Ἑλλάδα ἡνωμένην, ἡ ὁποία νὰ προκαλῇ τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν θαυμασμὸν καὶ νὰ γεμίζῃ τὰς σελίδας τῆς συγχρόνου καὶ αὐριανῆς Ἱστορίας μὲ πράξεις τὰς ὁποίας μόνον οἱ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ δύνανται νὰ ἐπιτελέσουν.

Διὰ μίαν τοιαύτην ἀπώλειαν, τῶν δακρύων ἡ συνέχισις ἀποτελεῖ παραγνώρισιν τῆς ἀξίας ἐκείνου, τοῦ ὁποίου αἱ Φάλαγγές μας ἐστερήθησαν τῆς προσωπικῆς παρουσίας, ἀλλὰ καὶ παραγνώρισιν τῆς σημασίας τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ δημιουργοῦ των. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐδημιούργησε τὴν Ἐθνικὴν Νεολαίαν διὰ νὰ σπείρῃ ἐν αὐτῇ τὸν ἐθνικὸν σπόρον τῆς ἀρρενωπότητος, τοῦ θάρρους καὶ τῆς αἰσιοδοξίας. Τοῦ θάρρους ὅπως ἀντιμετωπίζῃ μετὰ γενναιότητος πᾶσαν ἀτυχίαν καὶ τῆς αἰσιοδοξίας διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Τὴν ἐδημιούργησεν ἐπὶ θεμελίων ἰσχυρῶν, διότι τὴν ἐφαντάσθη ὑψουμένην εἰς τοὺς νέους ἑλληνικοὺς αἰῶνας, διότι τὴν ἠθέλησε Ναὸν ἀκατάλυτον, ἐν ᾧ νὰ διατηρῆται ἄσβεστον τὸ ἐθνικὸν φῶς, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτον ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς σημερινῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸ καταθέσουν ἐκεῖ ζωηρότερον καὶ λαμπρότερον, διὰ νὰ τὸ παραλαμβάνουν ἐκεῖθεν, φωτιζόμεναι καὶ ὁδηγούμεναι δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς, αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί.

Πρὸς ἐκεῖ ἠτένισεν ἡ διάνοια τοῦ δημιουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, τῆς ὁποίας αἱ Φάλαγγες ἐστερήθησαν μὲν τοῦ δημιουργοῦ των, ἀλλὰ παρέμειναν καὶ θὰ παραμείνουν ἀκλόνητοι καὶ αἰώνιοι οἱ σκοποί της, θαλπόμεναι καὶ αὗται καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀγάπην τοῦ Ἔθνους, τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως, τὴν Γενικὴν Ἀρχηγίαν τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου καὶ τὴν στοργικὴν κηδεμονίαν καὶ ἄγρυπνον ἀντίληψιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὄντως ἐμπνευσμένη καὶ εὐρυτάτης σημασίας Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν Ἐθνικῶν Φαλάγγων μας, ἀλλ' εἶναι ὑψηλὸν κήρυγμα θάρρους καὶ αἰσιοδοξίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξις βαθυτάτης πρὸς αὐτὰς στοργῆς ὅλων τῶν ἰσχυρῶν παραγόντων τῆς Χώρας, στοργῆς ἡ ὁποία εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, ἀξία νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν ποὺ ἀφῆκεν ἡ ἐκλιποῦσα προσωπικότης τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, μὲ τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς ὑποθήκας τοῦ ὁποίου θὰ βαδίσωμεν πρὸς μίαν Ἑλλάδα Νέαν.

* ΜΕΝΕΙ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ *

Εἰς τὸ ἀπέριττον μνημεῖον ποὺ ἔχει ἱδρύσει ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πανελλήνων, εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων, πρὸς τὸν πρωτεργάτην τῆς Ἑλληνικῆς ἀναδημιουργίας, τὸν Ἕλληνα στρατιώτην, ὑπάρχουν χαραγμένα καὶ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια, γραμμένα πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἀπὸ τὸν μέγιστον τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν: «Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος».

Τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ βαθύτατον ἀνθρώπινον, ἀλλὰ καὶ βαθύτατα φιλοσοφημένον νόημα, θὰ ἠμποροῦσαν ν' ἀποδώσουν καὶ σήμερον τὸ αἴσθημα, ποὺ πρέπει νὰ δοκιμάζωμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ὀδύνης διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες πληροῦν τὴν Οἰκουμένην μὲ τὴν δόξαν των, τὴν καλύπτουν μὲ τὴν φήμην των, γίνονται πρότυπον ζωῆς καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Ἠμποροῦν νὰ μὴ ὑπάρχουν κοντά μας, ὡς ἔνσαρκος ὑπόστασις, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ὑφίστανται ἀδιακόπως γύρω μας, ὀρθοῦνται εἰς τὴν ζωήν μας καὶ μᾶς κατευθύνουν εἰς τὰ βήματά μας μὲ τὸ ἔργον καὶ τὰς πράξεις των. Ἠμπορεῖ εἰς τὰς σκληροτέρας στιγμὰς τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἔπεσεν ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, ἡ ἡρωϊκή του ὅμως ζωὴ ὑπῆρξε προτροπὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας μαχητὰς νὰ φανοῦν ἐξ ἴσου ἡρωϊκοὶ καὶ νὰ ἐπιδιώξουν μὲ πεῖσμα καὶ θυσίαν τὴν ἐλευθερίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ αἱμά του ὁ ἀρχηγός των. Εἰς τὴν μάχην, ὅταν σκοτωθῇ ὁ ἡγούμενος τῆς φάλαγγος, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν καὶ ἡ φάλαγξ τόσον γενναιοτέρα φαίνεται, ὅσον ἡρωϊκώτερον καὶ λαμπρότερον ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα ποὺ ἔγραψε μὲ τὸ αἱμά του ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι αἰώνιοι· ἔρχονται εἰς τὴν γῆν, σταδιοδρομοῦν καὶ φεύγουν ὅταν καὶ ὅπως ὁρίσῃ ἡ Θεία Βούλησις. Ἐκεῖνο ποὺ μένει εἶναι ἡ ἀγαθή των μνήμη, τὸ ἔργον των ποὺ θὰ ἐμπνέῃ — ὅταν τὸ ἀξίζῃ — καὶ θὰ ποδηγετῇ. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ κυβερνήτης τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησε τὸ Πανελλήνιον καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐνεγράφη ἤδη εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας, ὡς σὰρξ φθαρτὴ ὑπέστη τὴν μοιραίαν ἐπίδρασιν τοῦ χρόνου καὶ τῆς ζωῆς. Ἀπέθανεν ἕνα πρωῒ ἐναποθέτων τὰς ἐλπίδας του εἰς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ οἱ πανέλληνες δὲν πρόκειται νὰ διαψεύσουν τὴν πεποίθησίν του, τὴν τελευταίαν ἔκφρασιν τῆς πίστεως τοῦ Κυβερνήτου. Ὅταν τὴν 4ην Αὐγούστου ἐλάμβανε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν, ἐχάραττε διὰ τὴν Ἑλλάδα μίαν λεωφόρον ποὺ θὰ ἔφερεν εἰς τὴν Δόξαν. Ὅταν τὴν αὐγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἀπήντα τὸ «μολὼν λαβὲ» εἰς τὸν θρασύν του ἐπισκέπτην, ἤρχιζε τὴν ἀνέγερσιν μνημείου, τοῦ ὁποίου τὴν λάμψιν κανεὶς δὲν θὰ σκιάσῃ ποτέ. Ἂν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀπέθανε σαρκικῶς, ὑφίσταται ὡς ἔργον, ὡς πρᾶξις, ὡς φιλοσοφικὸν νόημα, ὡς ἑλληνικὴ ἀξία. Εἶναι κοντά μας, γύρω μας, μᾶς παραστέκει εἰς πᾶσαν στιγμήν, μᾶς προτρέπει εἰς τὸν ὡραῖον καὶ καλὸν ἀγῶνα ποὺ φέρει εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὸ κλέος.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

ΟΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Θὰ γυρίσωμε σήμερα μερικὲς μέρες πίσω γιὰ νὰ κάμουμε μαζὶ ἕνα προσκύνημα. Θὰ πᾶμε στὶς 20 Ἰανουαρίου καὶ θὰ θυμηθοῦμε τὸν βάρβαρο βομβαρδισμὸ τοῦ Πειραιῶς, ὅπου, καθὼς βέβαια θὰ τὸ ξεύρετε, «τρεῖς Φαλαγγῖται εὗρον τὸν θάνατον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, καθ' ἣν στιγμὴν μετέφερον τραυματίας καὶ νοσοκομειακὰ εἴδη».

Ἔτσι ἀνήγγειλαν τὸν θάνατό τους οἱ ἐφημερίδες. Χωρὶς τὰ ὀνόματά τους. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς μιὰ μόνον ἐφημερίδα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μέρες κατώρθωσε νὰ βρῇ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ τὰ τρία ὀνόματα, ὅλες οἱ ἄλλες — καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ περιοδικό μας — δὲν τὸ ἐθεώρησαν ἀπαραίτητο ν' ἀναγράψουν καὶ νὰ διατυμπανίσουν τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων παιδιῶν, ποὺ ἀθόρυβα καὶ ἀνώνυμα ἔδωσαν τὴ ζωή τους «ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος».

Στοὺς λαμπροὺς πίνακες τῆς Δόξης καὶ τῆς Ἀθανασίας, ἀπάνω στοὺς ὁποίους ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θὰ χαράξῃ αὔριον μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀθανάτων νεκρῶν μας, θὰ πάρουν βέβαια τιμητικὴ θέσι τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν ἡρωϊκῶν παιδιῶν. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μᾶς ἀρκεῖ ἡ πρᾶξις των. Διότι ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ ὡρισμένα ὀνόματα, ποὺ ξεχωρίζουν τρία διαφορετικὰ ἄτομα. Ἐδῶ καὶ τὰ τρία παιδιὰ εἶχαν ἕνα κοινὸ ὄνομα, ποὺ ἐκφράζει ὄχι τρεῖς χωριστὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀλλὰ μιὰ κοινὴ καὶ ἀδιαίρετη ψυχή, μιὰ μοναδικὴ ἰδέα.

«Τρεῖς Φαλαγγῖται». Νὰ τὸ ὄνομά τους! Καὶ ἀρκεῖ αὐτό. Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει: τρεῖς γνήσιες μορφὲς τῆς μιᾶς καὶ μόνης Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τρεῖς αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ Ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ. Τρεῖς αὐτόματες ἐκλάμψεις τῆς ἴδιας ἐσωτερικῆς φωτιᾶς, τῆς φωτιᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Μὲ τρεῖς λέξεις: τρία ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα.

Ἀπὸ τὴν μεγάλη στιγμή, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν φλογερὴ ψυχὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶχε ἀναβλύσει, ζεστὴ καὶ δυνατή, ἡ ἱερὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος «σήκω ἐπάνω, Ἑλληνικὴ Νεολαία!» καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ξεμουδιασμένη, ζωογονημένη, ξαναβρίσκοντας τὸν ἑαυτό της καὶ τὶς δυνάμεις της, σηκώθηκε ὄρθια σωματικὰ καὶ ψυχικὰ καὶ ἐβάδισε ἑνωμένη τὸν τιμημένο δρόμο ποὺ τῆς ἐχάραξε καὶ τῆς ἄνοιξε Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐκείνη στιγμὴ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἔπαυσαν νὰ εἶναι μεμονωμένα ἄτομα, μὲ διαφορετικὴν ὑπόστασι καὶ διαφορετικὰ ὀνόματα. Ἔγιναν ὅλα ἕνα σύνολο, μιὰ κοινὴ καὶ ἀδιαχώριστη ἑνότης, ποὺ καὶ ἂν ἔχῃ ἕνα ἑνιαῖο ὄνομα — τὸ τιμημένο ὄνομα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας —, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι μόνο συμβατικό, γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι πιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ Ἑλλάδα, μιὰ νέα Ἑλλάδα, ἁγνή, ὡραία καὶ δυνατή.

Ἔτσι, σὰν Ἑλλάδα, χωρὶς ξεχωριστὲς ἀτομικότητες καὶ ὀνόματα, οἱ τρεῖς ἀδελφοί μας Φαλαγγῖται, τὴν δραματικὴν ἐκείνην ὥρα ποὺ ὁ ἄνανδρος καὶ βάρβαρος ἐχθρὸς ἐδολοφονοῦσε τὰ ἀθῶα θύματα τοῦ Πειραιῶς, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον τους. Καὶ «ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος» — τί ἁπλῆ, ἀλλὰ καὶ τί μεγάλη φράσις! — ἔδωσαν καὶ τὴν ἁγνὴ καὶ ὡραία ζωή τους, ἀνώνυμα καὶ ἡρωϊκά.

Ἔτσι, σὰν Ἑλλάδα, χωρὶς ξεχωριστὲς ἀτομικότητες καὶ ὀνόματα, ἐξακολουθῆστε νὰ κάνετε πάντα τὸ καθῆκον σας, ἀγαπητά μου Ἑλληνόπουλα. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν μπορεῖτε, ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας σας, νὰ ἔχετε τὸ προνόμιο καὶ τὴν τιμὴ νὰ σταθῆτε, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, δίπλα στοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστές μας, γιὰ ν' ἀγωνισθῆτε μαζί τους στὴ γραμμὴ τοῦ πυρός, ἐξακολουθῆστε νὰ κρατῆτε ὑψωμένην — ὅπλο πανίσχυρο καὶ ἀνίκητο — τὴν ψυχήν σας καὶ σταθῆτε ἀλύγιστοι καὶ ἀτράνταχτοι σ' ὅλες τὶς γραμμὲς τοῦ Καθήκοντος.

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς

Μελῆς Νικολαΐδης

Τὸ αἷμα μας γιὰ τοὺς πολεμιστάς μας

Ὑπάρχει μία κλῖμαξ ἡρωϊσμοῦ, πού, ὡραία καὶ λαμπρά, ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ φτάνει ὡς τὶς θεῖες περιοχὲς τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑψηλοτέρων Ἰδανικῶν. Στὴν κλίμακα αὐτήν, ὁ προσφέρων τὴν ζωή του γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος του σ' ἕναν ἀγῶνα δίκαιον καὶ ἱερὸν κατέχει τὰ πιὸ ψηλὰ σκαλοπάτια, αὐτὰ ποὺ καταλήγουν καὶ ἀκουμποῦν στὰ κράσπεδα τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Λίγο πιὸ κάτω, μὰ κοντὰ σ' αὐτόν, στέκεται ὁ ἐθελοντὴς αἱμοδότης, ποὺ αὐθόρμητα, πρόθυμα, ἀδίστακτα προτείνει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ζεστὸ καὶ φρέσκο αἷμα τῆς καρδιᾶς του καὶ νὰ μεταδοθῇ σὲ μιὰν ἄλλη καρδιὰ ἀδελφική, ποὺ ἔχει κουρασθῆ κι' ἔχει ἀτονήσει δίνοντας τὸ αἷμα της γιὰ τὴν Πατρίδα.

Ἐκεῖ πάνω, μακριά, στὰ τιμημένα πεδία τῶν μαχῶν, ἕνας γενναῖος Πολεμιστὴς μας ἔχει πέσει καὶ ἡ ἄσπρη καὶ κρύα γῆ κοκκινίζει καὶ ζεσταίνεται ἀπὸ τὸ αἷμα του, σὰν νὰ ἐρυθριᾷ ἀπὸ ντροπὴ καὶ νὰ φλογίζεται ἀπὸ ἀγανάκτησι γιὰ τὴν δολοφονικὴ πρᾶξι τοῦ ἀνάνδρου ἐπιδρομέως. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς θὰ εἶναι ἴσως ὁ πατέρας προσφιλῶν παιδιῶν, ποὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσεύχονται γι' αὐτὸν κάθε νύχτα στὴν Παναγία' θὰ εἶναι ὁ σύζυγος ἀγαπημένης γυναίκας, ποὺ μὲ τὄνομά του στὰ χείλη πλέκει διαρκῶς μάλλινα εἴδη γιὰ ὅλους τοὺς συζύγους καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πατέρες ἐκεῖ πάνω' θὰ εἶναι ὁ στοργικὸς γυιὸς γέρων γονέων, ποὺ λαχταροῦν νὰ τὸν ξαναδοῦν τιμημένο νικητὴ πρὶν νὰ κλείσουν γιὰ πάντα τὰ κουρασμένα τους μάτια. Πιὸ πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ ἄξιος ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος, ὁ ἀλύγιστος φρουρὸς τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας της, ὁ ὑπέροχος συνεχιστὴς καὶ ἀναδημιουργὸς τῆς δόξης της, τοῦ μεγαλείου της καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της, ποὺ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἴσα-ἴσα ἐξαρτᾶται ἡ ζωή, ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ εὐτυχία ὅλων τῶν ἄλλων — καὶ παιδιῶν καὶ γυναίκας καὶ γονέων — ὅλων τῶν παιδιῶν καὶ ὅλων τῶν γυναικῶν καὶ ὅλων τῶν γονέων τῆς Ἑλλάδος, ὅλων τῶν Ἑλλήνων... Μὰ ὁ πολεμιστὴς ἔχει πέσει καὶ τὸ αἷμα του φεύγει καὶ χάνεται μαζὶ μὲ τὴν ὡραία καὶ πολύτιμη ζωή του.

Μέλος τῆς Ε.Ο.Ν. προσφέρει μὲ εὐχαρίστησιν τὸ αἷμα του διὰ τοὺς ἡρωϊκούς μας τραυματίας.

Τότε ἕνα γερὸ καὶ δυνατὸ χέρι τεντώνεται ἀπὸ δῶ κάτω καί, πάνω ἀπὸ ἀποστάσεις καὶ πάνω ἀπὸ βουνά, σχηματίζει ἕνα τεράστιο τόξο, ποὺ συνδέει δυὸ ὑπάρξεις καὶ συνταυτίζει δυὸ ζωές, καὶ κατανέμει μέσα τους κοινὸ τὸ αἷμα, κοινὴ τὴν πνοή, κοινὴ τὴν ψυχή. Καὶ ὁ πεσμένος Πολεμιστὴς ἀνασηκώνεται, ὀρθώνεται, ἀτσαλώνεται καὶ πάλι — πατέρας τρυφερός, σύζυγος πιστός, γυιὸς στοργικός, κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ἄξιο καὶ τιμημένο παιδὶ τῆς Πατρίδος.

Τὸ χέρι αὐτό, ποὺ μεταγγίζει αἷμα καὶ πνοὴ καὶ ζωογονεῖ τὶς ψυχὲς καὶ ζωοποιεῖ τὰ σώματα, δὲν ἀντλεῖ ἁπλῶς τὰ πολύτιμα αὐτὰ στοιχεῖα ζωῆς ἀπὸ τὰ γερὰ στήθια ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἱερὰ βάθη τῆς αἰωνίας, τῆς ἀθανάτου καὶ μεγάλης Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ εἶναι τὸ χέρι τοῦ αἱμοδότου, τὸ χέρι ποὺ ἄτρεμο καὶ σταθερὸ προτείνεται στὸν γιατρό, γιὰ νὰ μεταδώσῃ στοὺς πληγωμένους πολεμιστὰς μας τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του. Ἂς εἶναι εὐλογημένο!

Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ προτείνεται διαρκῶς, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ τέκνα της. Προχθές, σὲ μιὰν ὑπέροχη ὁμαδικὴ ἐκδήλωσι, ἑκατὸν παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐπῆγαν ὅλα μαζὶ στὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ προσέφεραν ὅλα μαζὶ τὸ αἷμα τους.

Παρακολουθῆστε στὶς φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύομε τὴν ἤρεμη θέλησι, τὴ ρωμαλέα ἀποφασιστικότητα, τὴν ἀνδρικὴ καὶ ἀξιοπρεπῆ ἔκφρασι τῶν νέων ποὺ περιμένουν τὴν σειρά τους γιὰ τὴν αἱμοδοσία. Προσέξετε τὸ ἐκφραστικώτατο χαμόγελο τοῦ ἄλλου, ποὺ ἔχει ἤδη δώσει τὸ αἷμά του μέσα στὴν φιάλη, προσέξατε τὸ φωτεινὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς του, τῆς ἱκανοποιήσεώς του καὶ τῆς ὑπερηφανειάς του. Θὰ αἰσθανθῆτε βαθύτατα τὸ μεγαλεῖο τῆς γενναίας προσφορᾶς καὶ θ' ἀκούσετε μέσα σας τὴν φωνὴ τῆς ψυχῆς σας νὰ σᾶς λέγῃ ὅτι μὲ τέτοια Νεότητα, μὲ τέτοιο Λαὸ ἡ Ἑλλάδα μας δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ δοξάζεται καὶ νὰ μεγαλουργῇ πάντα καὶ ν' ἀκτινοβολῇ πάντα σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τὸ φῶς τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ μικρὴ ἐκείνη φιάλη μὲ τὸ αἷμα τοῦ γελαστοῦ Φαλαγγίτου εἶναι μιὰ καρδιά, μιὰ ζεστή, σπαρταριστὴ καρδιά, ποὺ τὴν αἰσθάνεσθε νὰ πάλλῃ δυνατὰ καὶ φλογερά, ἡ καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος. Σ' αὐτὴν μεταγγίζουν τὸ αἷμά τους ὅλοι οἱ γενναῖοι αἱμοδόται. Σ' αὐτὴν μεταδίδεται καὶ κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα ποὺ χύνεται μέσα στὶς φλέβες τῶν πολεμιστῶν μας. Γιατὶ ἡ καρδιὰ τῶν πολεμιστῶν μας εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ν.

Νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. προσφερθέντες ὡς αἱμοδόται ἐξετάζονται ἀπὸ τὸν ἰατρὸν ἂν εἶναι ἱκανοὶ πρὸς τοῦτο.

Στό περιθώριον

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., δὲν παρέλειψε καμμίαν περίστασιν εἰς τὸ παρελθόν, ὅπως καὶ σήμερον, ποὺ νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ ὅλον τὸ στοργικόν Του ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς προκοπῆς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς Χώρας. Οἱ συναγωνισταὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν ἀγῶνά των νὰ σφυρηλατήσουν μίαν Νεολαίαν, ὅπως τὴν ὡραματίσθη ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, διησθάνθησαν πάντοτε ὡς παραστάτην των τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου, ὁ Ὁποῖος, διὰ τῆς Ὑψηλῆς Του συμβολῆς, τοὺς ἐθέρμαινε τὰς καρδίας καὶ τοὺς καθίστα τὸ ἔργον των εὐκοπώτερον.

Οἱ Ἕλληνες Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι προσέβλεψαν καὶ προσβλέπουν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου μετὰ πλήρους ἀφοσιώσεως καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, διότι ἡ μεγάλη των προσπάθεια ἔχει τεθῆ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ προστασίαν.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Εἰς τὴν Ἀργεντινήν, εἰς μίαν μεγαλειώδη λαϊκὴν συγκέντρωσιν, ἡ ὁποία ἐπλημμύρισε τὸ μεγαλείτερον θέατρον τῆς πόλεως, τὴν ἀπέναντι πλατεῖαν καὶ τοὺς γύρω δρόμους, ἐξεδηλώθη κατὰ τὸν θερμότερον καὶ ἐντονώτερον τρόπον ἡ συμπάθεια, ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμὸς τοῦ λαοῦ τῆς μακρινῆς χώρας πρὸς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τῆς Πατρίδος μας. Ἐνῷ οἱ διασημότεροι πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀργεντινῆς ἀπηύθυναν ὕμνους πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὁ Λαὸς ἐσχημάτισεν αὐθορμήτως διαδήλωσιν, ζητωκραυγάζων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς νίκης της.

Εἰς τὴν Οὐρουγουάην, ἐξ ἄλλου, τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπαγγελματίας, καθηγητάς, βιομηχάνους, ἀγρότας καὶ ἐργάτας, ἀπεδέχθη παμψηφεὶ εἰς εἰδικὴν συνεδρίασίν του «τὴν ἀπότισιν φόρου τιμῆς εἰς τὸν θαυμαστὸν ἡρωϊσμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸν καταπλήσσοντα ἐκ νέου τὸν κόσμον, τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία συνεχίζει τὰ ἡρωϊκὰ πεπρωμένα της».

Ἡ αὐθόρμητος, ἀνεπιφύλακτος καὶ θερμοτάτη αὐτὴ ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Πατρίδος μας, ἡ ὁποία προέρχεται ὄχι ἀπὸ συμμάχους μας, ἀλλ' ἀπὸ χώρας οὐδετέρας, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν ἀπὸ μακρὰν καὶ μὲ πλήρη ἀντικειμενικότητα καὶ διαύγειαν τὰ πράγματα, ἱκανοποιεῖ ἰδιαιτέρως τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ τὸν συγκινεῖ βαθύτατα.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῆς Χώρας, αἱ λαϊκαὶ τάξεις, διὰ τηλεγραφημάτων, ψηφισμάτων καὶ παρουσιάσεων, ἐκδηλοῦν τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς τὴν νέαν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρόν της καὶ διαβεβαιοῦν ὅτι μὲ ἀνεπιφύλακτον πειθαρχίαν ἐτάχθησαν παρὰ τὸ πλευρόν του, διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὸν ἀναληφθέντα ἀγῶνα. Ὁ κ. Ἀλέξ. Κοριζῆς, ὡς ὁ ἴδιος εἶπεν, ἀπαντῶν εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν δεχόμενος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διαβεβαιώσεις περὶ τῆς στερρᾶς ἀποφάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νὰ συνεχίσῃ μετὰ πείσματος, ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἐτόνισεν ὅτι παρόμοιαι ἐκδηλώσεις τὸν ἐμψυχώνουν καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἀναληφθέντος ἔργου, τὴν εὐόδωσιν τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς Νίκης θεωρεῖ τὸ πρώτιστον μέλημά του καὶ καθῆκόν του.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅταν ἐδέχθη τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐν μέσῳ τῶν κοπετῶν καὶ τῶν θρήνων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐλιποψύχησεν. Ἦτο βέβαιος ὅτι Βασιλεύς, Κυβέρνησις, στρατὸς καὶ λαός, μὲ μίαν λέξιν ὅλαι αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις, θὰ ἐχαλύβδωναν τὴν θέλησίν των καὶ τὴν ἀπόφασίν των διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ μέγα ἑλληνικὸν ἔργον, ἔργον τιμῆς καὶ καθήκοντος τῆς σημερινῆς γενεᾶς ἀπέναντι τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Νεολαίας» ἐξαίρεται ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σημασία τῆς πρώτης ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ. Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως μία φράσις τῆς διαταγῆς αὐτῆς, ποὺ ἀφορᾷ τὴν «ἐπικὴν γενναιότητα τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων» καὶ τὴν Δόξαν, τὰς δάφνας τῆς ὁποίας πλέκουν εἰς στέφανα οἱ γενναῖοι καὶ ἀδάμαστοι πολεμισταὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐτόνισεν ὅτι τῆς Δόξης αὐτῆς, ἔργου τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, κληρονόμος παρουσιάζεται ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία, ἡ ἐκπροσωποῦσα τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους.

Ἡ κληρονομία αὐτὴ τῆς Δόξης, ποὺ κατεκτήθη πλέον, τῆς Νίκης, τῆς τελικῆς Νίκης, ποὺ κατακτᾶται καὶ θὰ κατακτηθῇ ὁπωσδήποτε, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ ἐπωμίζει ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας βαρύτατον τὸ φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων, τῶν ὑποχρεώσεων δηλαδὴ νὰ ἀγωνισθοῦν σήμερον οἱ νέοι μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν, μὲ μεγαλείτερον ζῆλον, μὲ ἰσχυρότερον θάρρος, μὲ αὐτοπεποίθησιν ἀκράδαντον, μὲ πίστιν ἀδιάπτωτον, μὲ ἀκραιφνῆ ἐνθουσιασμόν, διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ τεράστιον ἔργον τοῦ νὰ μεταδίδουν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τὴν δᾶδα τοῦ Ἐθνικοῦ φωτός. Εἴμεθα ἀπολύτως ἥσυχοι περὶ τούτου. Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία φέρει ἀκόπως τὸ φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν. Καὶ θὰ τὰς ἐκπληρώσῃ ὅλας μέχρι κεραίας, ἀκολουθοῦσα τὰς ἐντολὰς Ἐκείνου, ποὺ τῆς ἤνοιξε τὸν δρόμον τῆς πίστεως πρὸς τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικά.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ χρησιμότης τῆς ὁποίας ἐξοφθάλμως ἀπεδείχθη κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου, ἐξεδηλώθη μὲ τὴν αὔξησιν τῆς ἐτησίας ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας.

Ἡ ἑλληνικὴ νεότης αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν Κυβέρνησιν ὁλόκληρον, διὰ τὴν νέαν αὐτήν, τὴν ἔμπρακτον, ἐκδήλωσιν τῆς κρατικῆς στοργῆς, μὲ τὴν ὁποίαν Κράτος καὶ Λαὸς τὴν περιβάλλουν.

Στό περιθώριον

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΗ ΨΥΧΗ

Ἀπὸ ἐπίσημον ἔκθεσιν ἀνωτέρου Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ, εὑρεθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν σύλληψίν του ὡς αἰχμαλώτου, ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν:

«Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ὁ στρατιώτης μας ἀποθαρρύνεται ταχύτατα. Τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας δὲν ὑπάρχει πλέον. Ποῦ εἶναι τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ Ἔθνους; Πῶς συμβαίνει ὥστε σήμερον ὁ στρατιώτης ν' ἀποδεικνύεται δειλός;».

Πῶς συμβαίνει; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλουστάτη: Διότι ὁ Ἰταλὸς στρατιώτης δὲν ἔχει ψυχήν. Πάντοτε, βέβαια, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον σήμερον, διότι ὁ ἀγών, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἔστειλαν νὰ θυσιασθῇ, εἶναι ἀγὼν χωρὶς ἠθικὸν ἔρεισμα, χωρὶς ὑψηλὸν σκοπόν, χωρὶς ἀνωτέραν ἰδεολογίαν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἄδικος καὶ ἀνήθικος, ἀποβλέπων μόνον εἰς ἀνόητα καὶ ταπεινὰ κατακτητικὰ σχέδια. Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν, καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε ψυχή, νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ὁ ἀγὼν αὐτὸς τὸ ὑπάρχον αἴσθημα τῆς αὐτοθυσίας, νὰ δημιουργήσῃ μέσα της πολεμικὸν μένος;

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰταλὸς στρατιώτης «ἀποθαρρύνεται ταχύτατα» καὶ διὰ τοῦτο ἡττᾶται καὶ θὰ ἡττᾶται μέχρι τέλους ἀπὸ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον Ἑλληνικὴν ψυχήν.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἕνας συγγραφεύς, ὁμιλῶν περὶ τῆς οἰκονομίας, ἐτόνισεν εἰς κάποιο του βιβλίον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐξοδεύει ἔστω καὶ μίαν δραχμὴν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του εἶναι εὐτυχής! Ἀντιθέτως, δυστυχὴς θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐξοδεύει ὅλα του τὰ εἰσοδήματα καὶ πολὺ δυστυχέστερος ἐκεῖνος ποὺ σπαταλᾷ πέραν αὐτῶν. Καὶ πράγματι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν ἀποταμίευσιν. Καὶ μιᾶς δραχμῆς οἰκονομία εἶναι πολλάκις σωστική. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν οἱ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ
Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Νεολαίας
τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1941, ἔτος ΣΤ΄

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Ἐλάβατε ὅλοι γνῶσιν τῆς πρώτης ἡμερησίας Διαταγῆς τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ, κοινοποιηθείσης σήμερον καὶ ᾐσθάνθητε καὶ σεῖς, ὅπως ὅλοι μας, τὰς καρδίας σας θερμαινομένας ἀπὸ τὴν στοργικὴν πνοὴν τῶν ἐμπνευσμένων λόγων ποὺ σᾶς ἀπευθύνει διὰ πρώτην φορὰν ὁ νέος Γενικὸς Ἐπιθεωρητής.

Καὶ ἀντελήφθητε ὅτι: ἀπὸ τὸν ἀδόκητον θάνατον τοῦ Δημιουργοῦ της ἡ Ε.Ο.Ν. δὲν ἀπέμεινεν ὀρφανή, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν Ὑψηλοὺς Παραστάτας τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν της τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, καθοδηγητὴν δὲ καὶ ἀντιλήπτορα τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητήν της.

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι καὶ Ἐθελονταὶ Ταγμάτων Ἐργασίας,

Ὡς παλαιὸς καὶ ἐγὼ συναγωνιστὴς ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., σᾶς γνωρίζω καὶ σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ τὰ πρῶτα σας βήματα καὶ δὲν διατηρῶ οὔτε τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν διὰ τὴν μελλοντικὴν πορείαν σας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀκολουθήσητε, καὶ μαζί σας κι' ἐγώ, τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ἐχάραξεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ ὅτι θὰ ἐκτελέσητε πλήρως τὸ καθῆκον σας.

Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὑπομνήσω τοὺς τελευταίους λόγους, ποὺ σᾶς ἀπηύθυνεν ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχηγὸς καὶ Δημιουργὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ὅταν ἀντιπροσωπεία σας τὸν ἐπεσκέφθη πρὸ ἑνὸς ἀκόμη μηνὸς διὰ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὰς εὐχάς σας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ.

«ΕΥΧΟΜΑΙ, εἶπε, ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ ΝΑ ΖΗ ΑΙΩΝΙΑ...»

Καὶ σήμερον ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητής μας, συνεχίζων τὸ ἔργον Ἐκείνου, βροντοφωνεῖ εἰς τὴν Νεολαίαν ὅτι δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν διὰ νὰ ἔχῃ τὸν βραχὺν βίον μιᾶς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Ἐδημιουργήθη, διὰ νὰ ζήσῃ αἰῶνας καὶ νὰ παραδίδῃ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τὴν Δόξαν ποὺ τῆς κληροδοτεῖται καὶ τὴν δᾶδα τοῦ ἐθνικοῦ φωτὸς ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Πρὸ τῶν δύο αὐτῶν ὑποθηκῶν, πρὸ τῶν δύο αὐτῶν φωνῶν ποὺ μᾶς ὑπενθιμίζουν τὴν ὑποχρέωσίν μας νὰ διατηρήσωμεν ἄσβεστον τὴν δᾶδα τοῦ ἐθνικοῦ φωτός, μὲ σύμβολα τὸν Βασιλέα, τὴν Πατρίδα, τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Οἰκογένειαν, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ὑποδείξω τὸ καθῆκον σας.

Γνωρίζετε ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, συνδεδεμένη μὲ ἀρρήκτους ψυχικοὺς δεσμοὺς εἰς ἓν ἑνιαῖον σύνολον, μὲ ὁδηγὸν τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ διδάγματα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, μὲ παραστάτας τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον καὶ στοργικὸν κηδεμόνα καὶ ἀντιλήπτορα τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν., θὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον της μὲ τὴν αὐτήν, ὡς πάντοτε, ἀκατάβλητον ἀποφασιστικότητα, μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον, μὲ τὴν αὐτὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν καὶ ὡς μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένου εἰς τὴν ξηράν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀέρα ἐνδόξου στρατοῦ μας, θὰ γράψῃ καὶ αὐτὴ ὡραίας καὶ ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν Ἱστορίαν μας.

Πιστοὶ εἰς τὰς ὑποθήκας τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικά, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν μας τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, πειθαρχοῦντες εἰς τὴν Κυβέρνησιν, θὰ βαδίσωμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ἐχαράχθη, τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΡΟΥΒΑΛΗΣ
Συνταγματάρχης Πεζικοῦ

ΤΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΧΗΔΟΝΟΣ

Στὸ πλούσιο λιμάνι τῆς Καρχηδόνος μιὰ ἐπιβλητικὴ καὶ μεγάλη ρωμαϊκὴ τριήρης εἶναι ἀραγμένη. Εὑσκόμεθα στὸ 149 π. Χ. Στὴν προκυμαία συνωστίζεται πολὺς κόσμος. Πολλοὶ ὅμιλοι, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔχουν σχηματισθῆ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κουβεντιάζουν μὲ σιγανὴ φωνή, κακόκεφοι καὶ σκυθρωποί.

Θυμοῦνται τὸν καλό, εὐτυχισμένο, παληὸν καιρό, ποὺ τὰ καράβια τῆς Ρώμης δὲν τολμοῦσαν νὰ πᾶνε ξεμοναχιασμένα στὸ λιμάνι τῆς Καρχηδόνος καὶ στὶς πλούσιες ἀποικίες της.

Σὲ λίγο τὸ μουρμούρισμα δυναμώνει. Τὰ κεφάλια γυρίζουν ἀπὸ μιὰ μεριὰ τῆς προκυμαίας, ὅπου μιὰ συνοδεία προβάλλει. Μπροστὰ πηγαίνουν δυὸ γέροι ἄρχοντες καὶ πίσω δυὸ δυὸ βαδίζουν τριακόσια παιδιά. Ὁ κόσμος παραμερίζει στὸ διάβα τους μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ πόνο. Μαντήλια βγαίνουν ἀπὸ τὶς τσέπες καὶ σκουπίζουν τὰ μάτια. Στεναγμοὶ σχίζουν τὸν ἀέρα.

Τὰ παιδιὰ προχωροῦν μὲ βῆμα σταθερό. Μὰ βλέπει κανεὶς στὰ πρόσωπά τους πόσο τὰ συνταράζει βαθιὰ ὁ πόνος κι' ὁ σπαραγμός. Ἔτσι ποὺ πᾶνε μοιάζουν μὲ κοπάδι ποὺ τὸ πηγαίνουνε στὴ σφαγή. Καὶ πραγματικὰ σὰν σφαγὴ εἶναι ἡ ἀποστολή τους στὴ Ρώμη.

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ξένοιαστα, ζωηρὰ καὶ χαρούμενα, περνοῦσαν τὸν καιρὸ ἀνάμεσα στὸ σχολεῖο καὶ τὰ παιγνίδια. Στοὺς πλουσιώτατους κήπους τῶν σπιτιῶν τους, οἱ ψηλοὶ φοίνικες τραγουδοῦσαν κάθε πρωῒ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἥλιου, ἁπλώνοντας τὰ μεγάλα τους φύλλα στὶς καφτερὲς του ἀκτῖνες. Στὶς δροσερὲς ἀναπαυτικὲς κάμαρές τους καλοντυμένοι ὑπηρέτες ἐκόμιζαν σ' ἀργυροῦς μέσα δίσκους τὰ πιὸ δροσερὰ ἀναψυκτικὰ καὶ τὰ πιὸ νόστιμα γλυκίσματα καὶ φαγητά.

Καὶ νὰ τώρα. Αὐτά, τὰ παιδιὰ τῶν πιὸ πλουσίων, τῶν πιὸ εὐγενικῶν, τῶν πιὸ καλῶν οἰκογενειῶν τῆς Καρχηδόνος, ξεκινοῦσαν νὰ πᾶνε ὅμηροι στὴ Ρώμη. Ἡ τυραννικὴ ἀντίπαλος τῆς πατρίδος τους δὲ μπορεῖ νὰ νοιώθη κατάντικρύ της πλούσια καὶ δυνατὴ τὴ χώρα τοῦ Ἀννίβα. Κι' ἂν τῆς πῆρε ἡ Ρώμη τὶς ἀποικίες της, κι' ἂν τῆς πῆρε τὸ στόλο της, κι' ἂν τῆς ἔβαλε φόρους βαρεῖς ὕστερα ἀπὸ τὴ μεγάλη νίκη στὴ Ζάμα στὰ 202 π. Χ., ἡ Καρχηδὼν εἶναι ἀκόμα πλούσια καὶ δυνατή. Ἡ Ρώμη θέλει ἐγγύησι τέτοια ποὺ νὰ εἶναι δεμένα τὰ χέρια τῆς Καρχηδόνος. Ποιὰ ἄλλη καλλίτερη ἐγγύησι μπορεῖ νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν ἐχθρά της ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καλλίτερά της παιδιά; Ἂν οἱ Καρχηδόνιοι σκεφθοῦν ποτέ τους νὰ χτυπήσουν τὴ Ρώμη, τὰ καλλίτερά τους παιδιὰ θὰ ποτίσουν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ ρωμαϊκὸ χῶμα. Καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ πολεμήσουν, ποὺ ἦταν προσηλωμένοι στὶς εἰρηνικές τους ἀσχολίες, δεχτήκανε νὰ στείλουν ὁμήρους τὰ πιὸ καλά τους παιδιά.

Ἡ ρωμαϊκὴ τριήρης ἔχει γεμίσει μὲ τὰ παιδιὰ τῆς Καρχηδόνος. Οἱ ἀσπρομάλληδες γέροι τὰ παραδώσανε στὸ Ρωμαῖο ὕπατο στὸ κατάστρωμα. Ὕστερα, καμπουριασμένοι καὶ σκυφτοί, ξανακατέβηκαν μὲ βῆμα ἀργὸ ἀπὸ τὴν τριήρη.

Καὶ νά. Μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος μιὰ γυναῖκα προχωρεῖ, ἀνεμίζοντας στὸν ἀφρικανικὸ ἀέρα τὸν ἄσπρο της χιτῶνα. Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Ἀμίλκα, ἐγγονοῦ τοῦ δοξασμένου στρατηγοῦ τῆς Καρχηδόνος Ἀμίλκα κι' ἀνεψιοῦ τοῦ μεγάλου Ἀννίβα. Ἀπὸ τοὺς τριακόσιους ὁμήρους ὁ Ἀμίλκας ἔχει τὸ πιὸ ὡραῖο παράστημα. Αὐτὸς δὲν σκύβει καθόλου τὸ κορμί του καὶ στὸ βλέμμα του δὲν διαβάζει κανεὶς τὴν ἀπελπισία.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸν λευκὸ χιτῶνα ἀνεβαίνει στὴν τριήρη καὶ ζητᾶ ἀπὸ τὸν ὕπατο τὴν ἄδεια νὰ μιλήση γιὰ τελευταία φορὰ στὸ γυιό της. Ὁ ὕπατος δὲ μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ στὴ νύφη τοῦ Ἀννίβα αὐτὴ τὴ χάρι. Καὶ νὰ ὁ Ἀμίλκας βγαίνει ἀπὸ τὴ σειρά του καὶ πλησιάζει τὴ μητέρα του.

— Παιδί μου, τοῦ λέγει ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὺ ἀπὸ τὴ συγκίνησι τρέμει ἐλαφρά. Σοῦ ἔφερα ἕνα φυλαχτό, ἕνα φυλαχτὸ ποὺ δὲν πρόλαβα νὰ σοῦ δώσω γιατὶ ἤρθανε ἀπάνω στὴν ὥρα καὶ σὲ πῆραν. Ἔχει μέσα λίγο χῶμα παρμένο κάτω ἀπὸ τ' ἀγάλματα τῶν Θεῶν, λίγο καρχηδονιακὸ χῶμα. Τὸ ἔχω βρέξει μὲ τὰ δάκρυά μου, τὸ ἔχω μυρώσει μὲ τὶς εὐχές μου. Φύλαξέ το στὸν κόρφο σου καὶ μὴ ξεχάσης ποτὲ πῶς σὲ λένε Ἀμίλκα. Σύρε στὴν εὐχή μου.

Ὁ Ἀμίλκας φίλησε μὲ τρυφερὸ σεβασμὸ τὸ χέρι τῆς μητέρας του.

— Μητερούλα μου, νὰ εἶσαι ἥσυχη. Δὲ μπορῶ καὶ στιγμὴ νὰ ξεχάσω οὔτε τὸ ὄνομά μου οὔτε τὴν πατρίδα μου οὔτε ἐσένα.

Ἡ μητέρα ἔσφιξε τὸ γυιό της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φίλησε τρυφερά.

— Χαῖρε! ψιθύρισε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ ξαναγυρίση νὰ τὸν δῆ.

— Παιδί μου, τοῦ λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Στὰ μάτια της τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ρωμαϊκὸ καράβι ἔλαμψε ἕνα δάκρυ, σὰ διαμάντι. Ἀλλὰ γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή.

. . . .

Στὴ Ρώμη οἱ μικροὶ ὅμηροι ἔπληττταν καὶ ἀγωνιοῦσαν. Ἔπληττταν γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν ὅπως ἤθελαν καὶ ὅπως ἦταν συνηθισμένοι νὰ ἀσκοῦνται. Ἀγωνιοῦσαν γιατὶ βρίσκονταν, μικρὰ ἀπροστάτευτα παιδιά, σ' ἐχθρικὸ τόπο.

Οἱ μικροὶ Καρχηδόνιοι ἄκουγαν τοὺς Ρωμαίους νὰ λένε πὼς εἶχαν τώρα τοὺς Καρχηδόνιους ὑποχείριους. Τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ γκρεμίσουν τὰ τείχη τῆς πολιτείας τους καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν τὸ στόλο ποὺ εἶχαν, τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολεμεφόδιά τους.

Οἱ μικροὶ ὅμηροι ἔμαθαν τὶς εἰδήσεις αὐτὲς σὰ νὰ ἦταν μηνύματα θανάτου. Τόσο σκληροὶ λοιπὸν ἦταν οἱ Ρωμαῖοι; Σίγουρα οἱ σκοποί τους δὲν ἦταν καλοί. Σίγουρα οἱ συμπατριῶτες τους δέχτηκαν αὐτὲς τὶς θυσίες γιὰ νὰ μὴ σφαγιασθοῦν τὰ παιδιά τους ποὺ οἱ Ρωμαῖοι κρατοῦσαν ὁμήρους. Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ μικρὸς Ἀμίλκας καὶ ἡ καρδιά του μάτωνε.

Φώναξε λοιπὸν τὰ ἄλλα παιδιὰ μιὰν αὐγὴ καὶ τοὺς εἶπε:

— Φίλοι, συμπατριῶτες καὶ σύντροφοι στὴν ἐξορία, θὰ μάθατε βέβαια τὸν μεγάλο ἐξευτελισμὸ ποὺ ἔπαθε ἡ πατρίδα μας. Γιὰ νὰ μὴ πάθουμε ἐμεῖς τίποτα, οἱ ἄρχοντες τῆς Καρχηδόνος δεχτήκανε νὰ ὑποχωρήσουν μπροστὰ σ' ὅλες τὶς ἀξιώσεις τῶν Ρωμαίων. Ἔτσι ἡ ζωή μας, ἀντὶ νὰ γίνη βοήθεια καὶ στήριγμα τῆς πατρίδος μας, γίνεται καταστροφή της. Σὲ τί μᾶς χρειάζεται μιὰ τέτοια ζωή;

Σιωπὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια τοῦ Ἀμίλκα. Ὕστερα μὲ μιὰ φωνή, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, οἱ μικροὶ ὅμηροι φώναξαν:

— Ἔχεις δίκηο, Ἀμίλκα. Δὲν μᾶς χρειάζεται ἡ ζωή μας. Ὅλα γιὰ τὴν Καρχηδόνα!

Καὶ ξεκίνησαν τὰ τριακόσια παιδιὰ μὲ τραγούδια γιὰ τὸ Καπιτώλιο. Οἱ Ρωμαῖοι νόμισαν πὼς πήγαιναν ἐκεῖ νὰ προσευχηθοῦν καὶ δὲν τοὺς εἶπαν λέξι. Ὅταν οἱ ὅμηροι ἀνέβηκαν στὴν κορφὴ τοῦ ἱεροῦ λόφου, προσευχήθηκαν γιὰ τελευταία φορὰ στοὺς θεοὺς γιὰ τὴ σωτηρία τῶν γονέων τους καὶ τῆς πατρίδος τους καὶ ρίχτηκαν στὸ κενό.

Ὁ ὁμαδικός τους θάνατος στάθηκε σὰν σύνθημα γιὰ τοὺς Καρχηδονίους. Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Καὶ ὅταν οἱ Ρωμαῖοι τοὺς ζήτησαν νὰ παραδώσουν τὴν Καρχηδόνα, ἀντιστάθηκαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι. Μὰ ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἄπειρα πιὸ ἰσχυρός. Κι' ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἄνθιζε ἡ λαμπρὴ πολιτεία δὲν ἀπόμειναν παρὰ στάχτες καὶ ἐρείπια.

Ὡστόσο τὰ τριακόσια παιδιὰ τῶν Καρχηδονίων δὲν ζοῦσαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδος τους. Εἶχαν δώσει πρῶτα αὐτὰ τὸ αἷμα τους γι' αὐτήν.

Γ. Δελ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

23ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου κε΄ 31—46).

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες: Κύριε, πότε σὲ εἴδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δὲ σὲ εἴδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; Πότε δὲ σὲ εἴδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σέ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες: Κύριε, πότε σὲ εἴδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἀπόστολος (Α΄ πρὸς Κορινθίους η΄ 8 — θ΄ 2).

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν. Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

 ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Εἰς τὴν περικοπὴν αὐτὴν τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του ὁ Παῦλος διαμαρτύρεται λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ τοὺς τέως εἰδωλολάτρας Κορινθίους οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ἔγιναν χριστιανοί. Πολλοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν παρανοήσει τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ θεοὶ ἔπαιρναν καὶ ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ ἔσφαζαν οἱ εἰδωλολάτραι καὶ προσέφεραν ὡς θυσίαν εἰς τοὺς θεούς των. Αὐτὸ ὅμως ἔγινε αἰτία νὰ σκανδαλίζωνται ἄλλοι περισσότερον πιστεύσαντες εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Λέγει λοιπὸν ὁ Παῦλος ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρώγουν τέτοια κρέατα γίνονται ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἀληθεῖς χριστιανούς, διότι μὲ τὴν ἀπροσεξίαν ἔστω καὶ εἰς τοὺς τύπους τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐγίνοντο ἀφορμὴ «νὰ ἀπολεσθῇ ὁ ἀδελφὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε». Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Παῦλος λέγει δι' αὐτοὺς ὅτι ἦσαν ἐμπόδια καὶ ἐματαίωναν τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος.

Σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Παύλου τί πρέπει σήμερα νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς διὰ πολλοὺς δῆθεν χριστιανοὺς οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ πλαστὸν κῦρος των ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν καταστροφὴν πολλοὺς ἀφελεῖς; Εἶναι εὐκολώτατον ν' ἀντιληφθῶμεν πόσον εἶναι βαρεῖα ἡ εὐθύνη τῶν ἀνωτέρω διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν συνανθρώπων των. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σκεφθῶμεν ὅτι αὐτοὶ δὲν προξενοῦν ὑλικὴν ζημίαν ποὺ εὔκολα ἐπανορθώνεται, ἀλλὰ ψυχικήν, ἡ ὁποία εἶναι ἀνεπανόρθωτος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀναλαμβάνουν τεραστίαν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Βέβαια ἡ ἄγνοια μερικῶν χριστιανῶν δημιουργεῖ συχνὰ παρεξηγήσεις. Μπορεῖ αὐτοὶ νὰ ἔχουν κατὰ βάθος καλὴ θέλησιν καὶ εὐσέβειαν ἀρκετήν, ἀγνοοῦν ὅμως ποία εἶναι ἡ ἀληθινὴ χριστιανικὴ διδασκαλία. Ἡ εὐσέβειά των εἶναι τυπικὴ καὶ προέρχεται ἀπ' τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ δὲν ἐμελέτησαν ποτὲ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν διὰ νὰ μάθουν ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς χριστιανικὸς βίος καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς παρεξηγοῦν τοὺς ἄλλους καὶ συχνότατα τοὺς κατηγοροῦν ὡς μὴ καλοὺς χριστιανούς. Ὁ φανατισμός τους, βοηθούμενος ἀπ' τὴν ἄγνοια μπορεῖ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς ἀνεπανόρθωτα κακά. Διὰ τοῦτο πρέπει αὐτοὶ ὁπωσδήποτε νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν ἄγνοια. Πρέπει νὰ ἐννοήσουν ποῖον εἶναι τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποιὰ εἶναι πράγματι ἡ χριστιανικὴ ἀρετή.

Δίδων ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου στὴν ἴδια περικοπή του τοὺς λέγει ὅτι προκειμένου νὰ σκανδαλίσῃ κάποιον ἄλλον θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ μὴ φάγῃ ποτὲ κρέας. Διὰ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ δὲ ἀσφαλέστερα λέγει ὅτι κάθε δικαίωμα τὸ θυσιάζει εὐχαρίστως γιὰ νὰ μὴ βάλῃ σὲ πειρασμὸν τοὺς ἄλλους. Προσέτι τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι ἐνῷ ὁ ἴδιος ὁ ἱδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τὸν εἶχε διαλέξει πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου του, ἐν τούτοις ὅμως ποτὲ δὲν κατεδέχθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ κῦρος τοῦ ἀξιώματός του. Εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐνῷ τοῦ ἦτο εὔκολον νὰ συντηρῆται ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ἐπροτιμοῦσε νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν τροφήν του. Δὲν ἤθελε νὰ νομισθῇ ὅτι χάριν κέρδους ἐκήρυττε τὸν Χριστόν.

Ἀπ' τὸ παράδειγμα λοιπὸν αὐτὸ τοῦ Παύλου καθοδηγούμενοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ διδάξουν καὶ νὰ νουθετήσουν τοὺς ἄλλους, ἃς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ πράττουν πρῶτοι αὐτοὶ ἐκεῖνα ποὺ διδάσκουν. Ἂν οἱ γονεῖς δηλαδὴ θέλουν νὰ ὠφελήσουν τὰ παιδιά τους μὲ τὰς συμβουλάς των, ἃς δίδουν αὐτοὶ πρῶτοι τὸ καλὸ παράδειγμα. Ἂν οἱ προϊστάμενοι θέλουν νὰ ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ὑφισταμένους των καὶ νὰ τοὺς κάμουν τιμίους καὶ εὐσυνειδήτους ὀφείλουν πρῶτοι αὐτοὶ νὰ εἶναι τίμιοι καὶ δίκαιοι. Ὅταν τὸ καλὸ παράδειγμα συμβαδίζῃ μὲ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰς συμβουλάς, εἶναι τὸ καλύτερο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους. Τὸ καλὸ παράδειγμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐντυπώνεται στὸν ἄλλο καὶ συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ κάθε διδασκαλία. Λοιπὸν ἂν ἡμεῖς ἐφαρμόζωμε στὴ ζωή μας ἐκεῖνα ποὺ διδάσκομεν, ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ γίνωμε πρότυπα στοὺς ἄλλους καὶ ὅτι ἡ διδασκαλία μας ἀσφαλῶς θὰ φέρῃ καλοὺς καὶ πλουσίους καρπούς.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑ ΜΟΣΧΟΠΟΛΙΣ

Ἡ Μοσχόπολις ποὺ κατέλαβαν τὰ νικηφόρα ἑλληνικὰ στρατεύματα, ἂν δὲν ἐδέχετο ἀλλεπαλλήλους καταστροφὰς καὶ δηώσεις, θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ἕνα σπουδαῖο πνευματικὸν κέντρον.

Ἂς μὴν ἀναζητήσουμε νὰ βροῦμε ἀκριβῶς τὴν ἀπαρχὴ τῆς ἱστορίας της. Ἡ ἀκμή της πάντως συμπίπτει μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος. Κι᾽ ἂς μὴν ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ὀνομασίαν της, ἡ ὁποία ἀρχικῶς ἦταν «Βοσκόπολις», ἀπὸ τοὺς πολλοὺς βοσκοτόπους ποὺ εἶχε. Ἡ ὀνομασία της πάντως«Μοσχόπολις» φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, ποὺ τῆς τὴν ἔδωσε γιὰ τὴν γενναία συνεισφορά της στὸν ἔρανο τοῦ Παναγίου τάφου.

Ἡ Μοσχόπολις στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος εἶχε ἄνω τῶν 50.000 κατοίκων! Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ὀροπέδιο τῶν 1240 μέτρων ποὺ εἶναι κτισμένη κινοῦνται 50.000 σφριγῶντες ἄνθρωποι. Μὲ τί ἀσχολοῦνται; Μὲ τὰ πάντα. Ἡ Μοσχόπολις εἶναι ὁ πνεύμων ὅλης τῆς περιφερείας αὐτῆς. Εἶναι ὁ κόμβος τῶν συγκοινωνιῶν πρὸς τὴν Ἤπειρο, τὴν Θεσσαλία καὶ τὴ Μακεδονία. Ἐμπόριο ζωηρότατο διεξάγεται ἐκεῖ. Αἱ συναλλαγαὶ ὅλης τῆς περιφερείας εἶναι ζωηρόταται. Αὐτὸ κάμνει νὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμός τους, ὁ ὁποῖος φθάνει τὰς 60 χιλιάδας.

Κατὰ τὸ 1750 εἰς τὴν Μοσχόπολιν δαπάναις τῶν πλουσίων της κατοίκων ἱδρύεται ἕνα μεγάλο ὀρφανοτροφεῖον. Τὸ ὀνομάζουν «ὀρφανοδιοικητήριον» καὶ σ᾽ αὐτὸ μέσα συγκεντρώνονται τὰ ὀρφανὰ ὅλης τῆς περιφερείας. Ἔτσι παράλληλα μὲ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν λειτουργεῖ ἄριστα καὶ ἡ ἀγαθοεργία καὶ λείπει κάθε ἐκδήλωσις ἀθλιότητος ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὴν περιφέρειάν της.

Ἀλλὰ ἐκεῖ κυρίως ποὺ παρουσιάζεται ἡ ζωηροτερα κίνησις εἶναι τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον. Ἀπὸ τοῦ 1710 ἱδρύεται εἰς τὴν Μοσχόπολιν τυπογραφεῖον. Εἶναι κάτι τὸ τολμηρὸ καὶ παράδοξο ἂν ληφθῇ ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι εἶναι τὸ δεύτερον τυπογραφεῖον ποὺ ἱδρύεται εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως. Αὐτὸν ἐμιμήθη ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Κωνσταντινίδης ἢ Μοσχοπολίτης καὶ ἵδρυσε τὸ τυπογραφεῖον τῆς Μοσχοπόλεως. Εἰς τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ γίνονται ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις γιὰ νὰ διασπαροῦν εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸ ποὺ διψᾷ γιὰ ἕνα βιβλίο. Τὰ θρησκευτικὰ βιβλία προτιμῶνται διότι συνδυάζουν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς γλώσσης μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Δὲν ὑπάρχει γωνιὰ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ ποὺ νὰ μὴν κυκλοφοροῦν τὰ βιβλία τοῦ τυπογραφείου τῆς Μοσχοπόλεως, ποὺ ἔχουν ὡς σφραγῖδα τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν γράφοντα.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Μοσχόπολιν συγκεντρώνεται καὶ τὸ ἄνθος τῶν μεγάλων Διδασκάλων. Οἱ περισσότεροι μαθηταὶ τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως βρίσκονται εἰς τὴν Μοσχόπολιν, ὅπου ἱδρύουν τὴν «Νέαν Ἀκαδημίαν». Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν αὐτήν, ποὺ ἁμιλλᾶται τὰς καλλιτέρας εὐρωπαϊκάς, φοιτοῦν μαθηταὶ ἀπ᾽ ὅλην τὴν περιφέρειαν καὶ καθίσταται ἀμέσως ἕνα φυτώριο γιὰ νὰ τροφοδοτήση μὲ διδασκάλους καὶ μορφωμένους κληρικοὺς τὸ Πανελλήνιον.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1771 ἀρχίζει ἡ τροχιὰ νὰ βαίνῃ πρὸς τὴν δύσιν. Τότε καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς. Ἀρχίζει παράλληλα καὶ ὁ ἐξισλαμισμὸς τῶν κατοίκων της, τὸν ὁποῖον ἀνακόπτει ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ποὺ περιφέρεται εἰς ὅλην τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα καὶ ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ εἰς τὴν θρησκείαν τὸν καταδυναστευόμενο ἀπὸ τοὺς Ἀλβανοὺς λαό.

Μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21 οἱ Μοσχοπολῖται ζοῦν μιὰ μετρία ζωὴ στὴν μισοκατεστραμμένη πόλι τους, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀπομείνει ἀκόμη λείψανα ἀπὸ τὰ παληά της κλέη. Κυρίως μένουν πλούσιαι οἰκογένειαι καὶ ὑφίστανται ἀκόμη αἱ μεγάλαι περιουσίαι τῶν περιλάμπρων ναῶν της. Τότε ὅλα αὐτὰ προσφέρονται διὰ τὸν ἀγῶνα. Πλούσιοι τῆς Μοσχοπόλεως, ὅπως ἡ οἰκογένεια Σίνα — τῶν μεγάλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν — ἔδωσαν διὰ τὸν ἀγῶνα περιουσίες καὶ τὸν ἐνίσχυσαν οἰκονομικῶς,ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ δώσουν κόσμο πολὺν ἀγωνιστῶν.

Μὰ ἡ ἐπικράτησις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ἄλλαξε πολὺ τὴν ζωὴν τῶν Μοσχοπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθησαν τὴν μετρίαν τους ζωήν. Κυρίως ἡ βιοτεχνία τότε ἀνθεῖ ἐκεῖ καὶ μάλιστα ἡ οἰκιακή. Γίνονται τότε περίφημες οἱ «φλοκάτες οἱ Μοσχοπολιανές» καὶ κάθε νύφη κολακεύεται μέσα στὴν προῖκα της νὰ ἔχῃ καὶ μιὰ Μοσχοπολίτικη φλοκάτα.

* * *

Ἡ τελευταία καταστροφὴ ποὺ συνεπλήρωσε τὴν προηγουμένην ἔγινε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1914 κατὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν αὐτονόμησι τῆς Ἠπείρου. Ἡ Μοσχόπολις τότε κατεστράφη ὁλωσδιόλου καὶ ἔγινε τοιαύτη διαρπαγή, ὥστε ἀπὸ τὰ κειμήλιά της ἱδρύθησαν καὶ εἰδικὰ καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ὅλα τὰ κειμήλια ποὺ ἥρπασαν οἱ ἐπιδρομεῖς.

Ἀπὸ τότε ἡ Μοσχόπολις φυτοζωεῖ. Οἱ 50 - 100 οἰκογένειες ποὺ ἀπέμειναν ζοῦσαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὡς τὴν ἅγια ἐκείνη ἡμέρα ποὺ τὰ νικηφόρα ἑλληνικὰ στρατεύματα τῆς προσέφεραν τὴν ἐλευθερία καὶ μαζὶ μ᾽ αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσι γιὰ μιὰ νέαν ἐποχὴν ἀνορθώσεως.

Κ. Χ. Α.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Στόμωσε Κύριε τῶν ἐχτρῶν τὸ δόρυ
καὶ τὴν ρομφαία των σύντριψε μὲ ὀργὴ
καὶ κάμε νὰ πνοῖσουν οἱ ἀνθοφόροι
ἀνέμοι καὶ νὰ ὀρθρίσῃ πάλε ἡ γῆ.

Στἄναρχο φῶς μὲ θρουτὰ κι᾽ ἀηδόνια
μὲ εἰδύλλια καὶ τραγούδια κι᾽ ὡσαννὰ
καὶ κάμε τὰ πανιὰ τῶν πλοίων φτερὰ
καὶ τἄστρα σου μπουμπούκια ἀνθῶν στὰ [κλώνια.

Κάμε νὰ κυματίσῃ ἁβρὸ τἄσταχυ
καὶ νὰ καρπίσ᾽ ἡ εὐλογημένη ἐλῃὰ
νἀνθίσουν ρόδα κι᾽ οἱ θαλασσοβράχοι
καὶ λεμονάνθια ἡ μαύρη λαγγαδιά.

Νὰ ἠχοῦν αὐλοὶ καὶ νἀναβλύζῃ μέλι
τῶν προφητῶν ἡ ἔρημο ἡ στυγνὴ
κι᾽ ἀπὸ τοὺς οὐρανούς σου οἱ Ἀρχαγγέλοι
νὰ μᾶς μιλοῦν μὲ ἀνθρώπινη φωνή.

Τὰ δάκρυα νὰ στερέψουνε κι᾽ οἱ θρῆνοι
κι᾽ οἱ βόγγοι νὰ ὑψωθοῦν χαρᾶς κραυγὴ
καὶ νὰ εὐωδιάσουν αἱ ψυχὲς σὰν κρίνοι
στοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἄχραντη πηγή...
Στὴν νέα Σιών, στὴ νέα μας Παλαιστίνη...

Ἀθῆναι 1941

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Οἱ μεγάλες ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ἡ Ἤπειρος εἶναι ἡ μάνα τῶν πιὸ μεγάλων καρδιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὴ γέννησε καὶ ἀνάθρεψε τ' ἀφανῆ ἐκεῖνα παιδιά, ποὺ ἐξεπορεύτηκαν ἀπὸ αὐτὴν σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ μπόρεσαν δουλεύοντας καὶ οἰκονομῶντας ν' ἀναδειχτοῦν οἱ μεγάλες τῆς πατρίδας καρδιές, ποὺ τὰ πάντα ἀφιέρωσαν γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνύψωσι τῆς δούλης κι' ἐλεύθερης πατρίδας μας καὶ τὴν ἐλευθερία της καὶ παραμένουν τὰ μετέωρα τῆς Ἑλληνικῆς φιλοπατρίας.

Σᾶς προσκαλῶ νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ ταξίδι στὴ χώρα τούτη τὴν μοναδικὴ τῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἔθνους. Βάλετε μὲ τὴ φαντασία σας ὅτι βρισκόμαστε στὰ ξακουσμένα Γιάννενα μὲ τὴ λίμνη τους. Στραφῆτε ἀπὸ ψηλὰ καὶ κοιτάξετε μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας κατὰ τὸ πέσιμο τοῦ ἥλιου. Οἱ λόφοι αὐτοὶ ποὺ εἶναι σκορπισμένοι καὶ φαίνονται τερπνότατοι στὴν ὅρασι ἔτσι γραμμή, ἰδέτε πῶς εἶναι καταστόλιστοι μὲ τὰ κάτασπρα χωριά, ποὺ κατὰ τὴ νοτιὰ ὑστερνὰ πέφτει ἡ Κόσμηρα καὶ βορεινὰ τὸ Πρωτοπαπᾶ. Ἀνάμεσά τους καὶ στὴ γραμμὴ νά τὸ Σταυράκι, ἡ Σαδοβίτσα, ἡ Ζέλοβα, ἡ Τζιουντίλα καὶ τὸ Ροδοτόπι μὲ τὸ γλυκόηχό του ὄνομα.

Βορειοδυτικά τους ἁπλώνεται τὸ μεγάλο καὶ πανέμορφο ὀροπέδιο, ὅπου εἶναι σκορπισμένα δῶ καὶ κεῖ χωριὰ σὰν καλαθένιες φωλιὲς γεμάτες μὲ αὐγά. Λέγονται καὶ εἶναι τὰ Γραμμενοχώρια καὶ τὸ πιὸ ψηλό τους τὸ Γραμμένο.

Πολὺ κοντά τους ἁπλώνεται καὶ τὸ Κοκκινόχωμα, τὸ ὡραῖο χωριουδάκι, ποὺ γύρω του ἁπλώνεται ὁ κάμπος μὲ τὸ κοκκινωπὸ χῶμα, ποὺ κοκκινίζει τὸ χειμῶνα καὶ πρασινίζει τὴν ἄνοιξι καὶ χρυσίζει τὸ καλοκαίρι.

Καὶ παρέκει νὰ ὁ Μεγαλόγγος καὶ τὸ μοναστῆρι τῆς Λυκοσιάνης, καὶ τ' ἄλλα Γραμμενοχώρια στὴ σειρά, ἄλλο μισὴ κι' ἄλλο μιὰν ὥρα παράμερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Νὰ ἡ Πογδορά, ἡ Ἄνω καὶ Κάτω Κοβελιάνη, τὸ Δελβινάκι, τὸ Σπήλαιο, τὸ Κοκκινόχωμα, ἡ Ἀραχωβίτσα, τὸ Ζευγάρι, ἡ Μόκου, ἡ Κόνιτσα, τὸ Περάτι, τὸ Δόβρο, ἡ Τσέργιανη, ἡ Βράβορηκαὶ Βαγενίτη καὶ πάνω σὲ μιὰ εὐχάριστη ράχι τὸ Γραμμένο, ποὺ φαίνεται πιὸ ψηλὰ ἀπ' ὅλα καὶ μπορεῖ κανένας ἀπὸ κεῖ πάνω νὰ χαρῇ τὸ πανέμορφο καὶ πάγκαλο πανόραμα ποὺ μᾶς δίνουν τὰ Γραμμενοχώρια.

Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας θὰ μᾶς ἔκαμνε ὁ δάσκαλός μας — ἂν ζούσαμε μπροστὰ ἀπὸ 70 - 80 χρόνια — ἀνεβάζοντας στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ γύρω στὰ Γιάννενα μὲ τὴν Ἀχερουσία λίμνη, ἀπ' ὅπου φαντάζουν σὲ σχῆμα ἀετοῦ, ποὺ τὸ κεφάλι του παρασταίνει τὸ φρούριο τῆς λίμνης, ἡ δεξιὰ φτερούγα του τὴ μεγάλη συνοικία ποὺ τὴν λένε Καλοῦ - Τσεσμὲ καὶ τὸ κορμί του τὴν ἀγορά, τὴν Μητρόπολι, καὶ τὰ περίφημα Λιθαρότσια καὶ τέλος ἡ οὐρά του τὶς συνοικίες Ἄνω καὶ Κάτω Λούτζα καὶ Καραβατιᾶ.

Αὐτὸ τὸ πανέμορφο θέαμα καὶ τὸ μαγευτικὸ μπορεῖτε νὰ χαρῆτε, ὅπως καὶ μπροστὰ ἀπὸ 70 - 80 χρόνια, ἀνεβαίνοντας ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ Μιτσικελιοῦ κι' ὡς τὶς Λιγκιάδες, στρέφοντας κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, βοριᾶ καὶ μεσημβρία.

Δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ παλιοὶ καὶ ἄξιοι πρόγονοί μας νὰ λένε τὰ μέρη αὐτὰ μὲ τὸ ὄνομα: Ἠλύσια πεδία καὶ νὰ ὑποθέτουν ὅτι κάπου κεῖ βρίσκεται ὁ παράδεισος ποὺ μέσα του ξεκουράζονται οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων καὶ μετὰ θάνατον εὐφραίνονται.

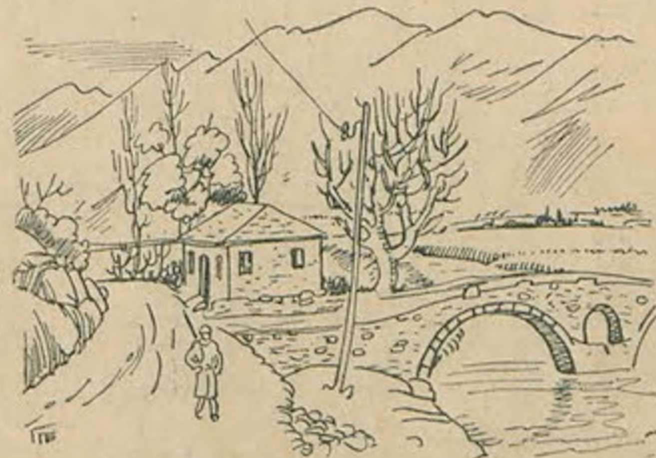
Τί μέρη ἀλήθεια θαυμαστά. Πόσο δοξασμένα καὶ γι' ἄλλους λόγους μὰ καὶ γιατὶ ἀπ' αὐτὰ βγῆκαν καὶ δόξασαν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς εὐεργεσίες τους αὐτὲς οἱ μεγάλες καρδιὲς τοῦ Ἔθνους ποὺ κοινὰ τοὺς λέμε: οἱ μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ Ἔθνους. Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει πῶς τὰ Γιάννενα ἔβγαλαν τοὺς Ζωσιμάδες, τὸ Γραμμένο τὸν Καπλάνη, τὸ Ζαγόρι, τοὺς Ριζάρηδες, τὸ Μέτσοβο τὸ Στουρνάρα, τὸν Τοσίτσα, καὶ τὸν Ἀβέρωφ, τὸ Λάγοβο τὸν Ἀρσάκη, τὸ Λάμποβο τὸ Ζάππα καὶ τὸ ξακουστὸ Σοῦλι ὅλους τοὺς μυθικοὺς ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως;

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φύτρες ἀπὸ ταπεινὰ σπίτια καὶ οἰκογένειες χωρικές, πέρασαν τὴ ζωή τους, ἁπλῆ καὶ κοπιαστικά, ὅσο γιὰ νὰ ζοῦν, μπορῶ νὰ πῶ, φτωχικά. Καὶ σὰν κέρδισαν χρήματα πολλά, ποὺ ἔγιναν πιὸ πολλὰ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ ποὺ ζῆσαν, στὶς εὐεργεσίες τους ξώδευαν ἀμέτρητα. Οὔτε μέγαρα ἔχτισαν γιὰ κατοικίες τους, οὔτε ἄλλο τίποτε, ποὺ νὰ δείχνῃ τὴ διάθεσί τους γιὰ ἐπιδείξεις. Σώζονται μονάχα τὰ μεγάλα τους ἔργα κι' οἱ εὐεργεσίες τους, ποὺ χρησίμευσαν γιὰ ὠφέλεια ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ πνευματικὸ φωτισμὸ τῆς φυλῆς μας. Ἡ πατρίδα τους ἡ Ἤπειρος κυλιότανε στὴν ἐποχή τους μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαθείας, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σιδερένιο ζυγὸ τῆς τυραννίας. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν ὅλοι νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ πλούτη τους πρῶτα νὰ φωτίσουν, ὅπως πίστευε καὶ δόξαζε ὁ Μεγάλος Κοραῆς, τὸν Ἑλληνικὸ λαό, κι' ὕστερα νὰ λευτερώσουν τὴν πατρίδα τους.

Ὅταν πρωτοφάνηκε στὸ Παρίσι ὁ Κοραῆς, ἀμέσως ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐεργέτες τοῦ Ἔθνους σ' αὐτὸν στράφηκαν. Οἱ Ζωσιμάδες τοὔδιναν ἄφθονο χρῆμα γιὰ νὰ τυπώνη τὰ βιβλία του. Ἔτσι ἀναγεννήθηκε διαβάζοντας ἀδιάκοπα τὸ Γένος. Αὐτοὶ μὲ τὸν Κοραῆ πέτυχαν νὰ φωτίσουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ δουλεία του, νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξιολύπητη θέσι του καὶ νὰ ριχτῇ στὴν Ἐπανάστασι γυρεύοντας τὴ λευτεριά του. Ὁ Κοραῆς, ὁ Βούλγαρης Εὐγένιος, ὁ Θεοτόκης, βγάζοντας τὰ βιβλία τους μὲ τὸ χρῆμα τῶν εὐεργετῶν αὐτῶν, δὲν τοὺς ἐκολάκευαν μὲ γράμματα, οὔτε τοὺς μοίραζαν ἐπαίνους ἄλλους, ἀλλὰ στὸ κάθε βιβλίο σημείωναν, ὅπως λ. χ. ὁ Κοραῆς: «τὸ βιβλίο τοῦτο βγῆκε ἀπὸ φιλότιμη δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν γιὰ νὰ σπουδάσουν οἱ Ἕλληνες τὴ γλῶσσα τους».

Πόσο μεγάλες καὶ πόσες εἶναι οἱ εὐεργεσίες τῶν ταπεινῶν αὐτῶν ψυχῶν, μὰ μεγάλων καρδιῶν, εἶναι πασίγνωστο καὶ δὲν εἶναι ὥρα ν' ἀπαριθμήσουμε ἐδῶ αὐτές. Χρειάζονται μάτια μόνο. Κι' ὅποιος θέλει μπορεῖ περιερχόμενος τὴν Ἀθήνα μόνο νὰ μετρήσῃ τόσα θαυμαστὰ καὶ μεγάλα ἔργα τους, ποὺ δὲν προφθαίνει νὰ χαρῇ. Ἀκαδημίες, Μουσεῖα, Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖα, σχολὲς ἄλλες, συλλογὲς σπουδαῖες, κτίρια καὶ κάθε εἴδους πνευματικὰ κέντρα εἶναι τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα εὐεργετήματά τους, ποὺ τἄκαμαν ὄχι μόνο γιὰ τὴν Ἤπειρο, μὰ γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὴν ὠνειρεύτηκαν λεύτερη καὶ ἄξια νὰ δεχθῇ τὸ βάρος τῆς μεγάλης προγονικῆς κληρονομίας.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

Ἕνα χάνι στὴν Ἤπειρο.
(Σκίτσο τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Γρηγόρη Τ. Τ. 712)

53. (Συνέχεια)

—Διορίζω, είπε, Κυβερνήτη αντιπρόσωπό μου στην απέραντη επαρχία της Σογδιανής τον πολύτιμο συνεργάτη μου και φίλο, τον Στέφανο, το γυιό του Φιλίππου, τον άντρα της Άλκας! Πρωτεύουσά του θα είναι η Σαμαρκάνδη, η ξακουστή πολιτεία.

Όλοι άρχισαν να χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζουν.

—Άξιος! Άξιος! Άξιος! φώναζαν.

Ο Στέφανος όμως χαμήλωσε το κεφάλι.

—Δεν είσαι ευχαριστημένος, Στέφανε; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

—Πώς μπορώ να είμαι ευχαριστημένος μακριά σου, ω βασιλιά μου! είπε ο Στέφανος σιγά.

—Δε σε διώχνω από κοντά μου, Στέφανε, είπε ο Αλέξανδρος. Μείνε μαζί μου όσο θέλεις κι' έπειτα πήγαινε στην πρωτεύουσά σου!

—Ευχαριστώ, βασιλιά Αλέξανδρε, έκαμε ο Στέφανος μ' ευγνωμοσύνη. Τώρα είμαι διπλά ευτυχής. Τίποτα περισσότερο δεν πεθύμησα στη ζωή μου.

Έως τα μεσάνυχτα βάσταξε το συμπόσιο του γάμου. Έφαγαν, ήπιαν, ήρθαν χορευτές, χόρεψαν, ήρθαν γέροι τραγουδιστές με τη λύρα τους κι' άρχισαν να τραγουδούν λαμπρούς στίχους από την «Ιλιάδα», το έξοχο έπος του Ομήρου που τόσο το αγαπούσε ο Αλέξανδρος.

Κατά τα μεσάνυχτα ο βασιλιάς σηκώθηκε:

—Αγαπητοί φίλοι και συνεργάτες, είπε, καλά χαρήκαμε στο συμπόσιο τούτο, καλά ευχηθήκαμε το νέο ζευγάρι. Είναι πια μεσάνυχτα. Καιρός να παραδώσουμε τα σώματά μας στον ύπνο ν' αναπαυθούν· οι αγώνες μας ακόμα δεν τελείωσαν· πολλή δουλειά μας μένει ακόμα. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι.

Στράφηκε στον καπετάν Νέαρχο.

—Αγαπημένε Νέαρχε, είπε, τα ξημερώματα έλα· δε θα κοιμούμαι. Έχω να σου μιλήσω!

Κεφ. 70.

Κατά τα ξημερώματα ο Νέαρχος έμπαινε στη σκηνή του Αλέξανδρου. Ο βασιλιάς κάθονταν στην κλίνη του συλλογισμένος. Όλη τη νύχτα εκείνη δεν είχε κοιμηθή· ένα μεγάλο σχέδιο, δύσκολο πολύ, ωρίμαζε στο νου του. Είχε ανάγκη να μιλήση με τον πιστό του ναύαρχο, τον Νέαρχο· γι' αυτό, πολύ πριν ξημερώση, είχε σηκωθή και τον περίμενε.

Μόλις τον είδε να μπαίνη, τινάχτηκε χαρούμενος.

—Καλώς τον πιστό μου σύντροφο, είπε. Κάθισε· έχουμε πολλά να πούμε.

Του έδειξε ένα σκαμνί στα πόδια της κλίνης, ο Νέαρχος κάθισε.

—Βασιλιά μου, είπε, σε ακούω. Είμαι στους ορισμούς σου.

Ο Αλέξανδρος σώπασε μιά στιγμή βυθισμένος στους λογισμούς του· τέλος άνοιξε το στόμα:

—Νέαρχε, είπε, τα κακά μαντάτα τα έμαθες: ο στρατός μου κουράστηκε, δεν αντέχει πιά να προχωρά, χόρτασε από νίκες· είμαι αναγκασμένος, αλλοίμονο! να γυρίσω πίσω.

Ο βασιλιάς αναστέναξε. Ο Νέαρχος τον άκουε αμίλητος. Ένοιωθε καλά την αγωνία του Αλέξανδρου και τη μεγάλη του θλίψι· αυτός που ήθελε να προχωρήση ακόμα, να φτάση ως τα πέρατα της γης, απόμεινε μόνος, ο στρατός του κουράστηκε, δε θέλει πιά να τον ακολουθήση. Πόσο θα υπέφερε η μεγάλη αχόρταγη ψυχή του!

Ο Αλέξανδρος, ύστερα από λίγη σιωπή, εξακολούθησε.

—Είδες τον ποταμό που περνούμε, τον Υδάσπη. Ως τώρα νόμιζα πως ήταν ο ίδιος με τον ποταμό της Αιγύπτου, τον Νείλο. Είχα παρατηρήσει πως κι' οι δυό είχαν στις όχθες τους τα ίδια φυτά και έπλεαν στα νερά τους οι ίδιοι κροκόδειλοι.

Φαντάστηκα λοιπόν πως ο ποταμός τούτος που περνούμε πηγάζει από τα ψηλά βουνά των Ινδιών, κατεβαίνει στην πεδιάδα, περνά μιάν εκτεταμένη έρημο και φτάνει στην Αίγυπτο κι' εκεί χύνεται στη Μεσόγειο Θάλασσα. Κι' εδώ ονομάζεται Υδάσπης, εκεί Νείλος. Έτσι νόμιζα.

Ο Νέαρχος χαμογέλασε.

—Νομίζω βασιλιά μου πως δεν είναι έτσι... είπε.

—Το ξέρω, το ξέρω! έκαμε ο Αλέξανδρος. Τώρα και λίγες μέρες έμαθα την αλήθεια. Ο Υδάσπης χύνεται σ' ένα μεγαλύτερο ποταμό, τον Ινδό ποταμό, κι' αυτός πάλι χύνεται σ' ένα άγνωστο ωκεανό, που δεν είναι καθόλου η Μεσόγειος. Βρίσκεται πολύ μακριά, προς το νότο κι' όχι δυτικά. Η γη είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι φανταζόμουν, Νέαρχε, κι' υπάρχουν ωκεανοί και θάλασσες που κανένας ποτέ δεν είδε. Η ανακάλυψι αυτή αναποδογύρισε όλα μου τα σχέδια.

— Καλώς τον πιστό μου σύντροφο, είπε.

Σώπασε πάλι ο βασιλιάς κι' ακούμπησε το κεφάλι στη ράχι της κλίνης. Το πρόσωπό του ξαφνικά είχε γίνει χλωμό και δυό μεγάλοι γαλάζιοι κύκλοι είχαν σχηματιστή γύρω από τα μεγάλα μάτια του. Φαίνονταν πολύ κουρασμένος.

Ο Νέαρχος είχε κι' αυτός σκύψει το κεφάλι και συλλογίζονταν. Είχε πολύ μελετήσει ένα παλιόν εξερευνητή, τον Σκύλακα, που τον είχε στείλει ένας βασιλιάς των Περσών να περιπλεύση τα παράλια των Ινδιών και να του αναφέρη τί είδε. Κι' αυτός πήρε στόλο μαζί του και επί πολλούς μήνες ερευνούσε τα μυστηριώδη παράλια της Ασίας· κι' όταν γύρισε έγραψε ένα λαμπρό ημερολόγιο του ταξιδιού του, τον «Περίπλουν». Και το ημερολόγιο αυτό το είχε διαβάσει ο Νέαρχος κι' ήξερε, πολύ πριν από τον Αλέξανδρο, την αλήθεια... Γι' αυτό και χαμογέλασε όταν άκουσε τον Αλέξανδρο να του λέη πως ο Υδάσπης ποταμός χύνεται στη Μεσόγειο θάλασσα.

—Τί σκέπτεσαι; ρώτησε ο βασιλιάς βλέποντας τον ναύαρχό του με σκυμμένο το κεφάλι να σωπαίνη.

—Πολλά, βασιλιά μου, αποκρίθηκε ο Νέαρχος. Μα περιμένω πρώτα ν' ακούσω τί απόφασι πήρες. Ή μήπως ακόμα δεν πήρες καμμιάν απόφασι;

—Πήρα, αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. Και γι' αυτό σε κάλεσα, να την εκτελέσης.

—Στις διαταγές σου, βασιλιά μου. Ακούω.

—Δυό δρόμοι υπάρχουν γιά να γυρίσουμε. Να στραφούμε δυτικά και να περάσουμε πίσω όλες τις στεριές που διαβήκαμε και να φτάσουμε στα Σούσα και στα Εκβάτανα, όπου είναι οι νέες πρωτεύουσές μας· αυτός είναι ο ένας δρόμος.

Ο Νέαρχος κούνησε το κεφάλι του.

—Δεν σου αρέσει, είπε ο Αλέξανδρος χαμογελώντας· μήτε εμένα. Πρώτα πρώτα δεν μου αρέσει να ξανακάνω τον ίδιο δρόμο· έπειτα θα ήθελα κι' όταν ακόμα επιστρέφω να συναντήσω νέες χώρες και να τις κατακτήσω. Πήρα λοιπόν την απόφασι να επιστρέψω από ένα άλλο δρόμο. Μαντεύεις ποιόν; (Ακολουθεί)

ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΟΠΛΑ

Τί εἶναι καὶ πῶς λειτουργοῦν

Ἐν ἀνακοινωθὲν τοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει: «Ἐπίθεσις ἡμετέρων τμημάτων ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Συνελήφθησαν πολλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ ἄφθονον ὑλικὸν καθὼς καὶ αὐτόματα ὅπλα». Καὶ πολλοὶ διερωτῶνται: Τί εἶναι αὐτὰ τὰ αὐτόματα ὅπλα;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αὐτόματα πιστόλια, ποὺ εἶναι τὰ κοινότερα καὶ περισσότερον γνωστά, ὑπάρχουν διάφοροι τύποι αὐτομάτων ὅπλων, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων εἶναι τὸ μυδραλλιοβόλον.

Διὰ τὴν χρησιμοποίησίν του ἀπαιτοῦνται συνήθως δύο ἢ καὶ περισσότεροι ἄνδρες, κρυπτόμενοι ὀπίσω ἀπὸ ἕνα πρόχωμα, ἢ ἁπλῶς καμουφλαρισμένοι. Εἶναι δὲ τὸ μυδραλλιοβόλον τὸ φοβερώτερον καὶ πλέον ἀποτελεσματικὸν ἀπὸ τὰ αὐτόματα ὅπλα, ὅταν ἐννοεῖται εὑρίσκεται εἰς καλὰς χεῖρας. Διότι ἕνα καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν οἱουδήποτε ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα τῆς δράσεώς του. Θεωρητικῶς, διὰ νὰ καταστραφῇ ἕνα μυδραλλιοβόλον χρειάζεται τηλεβόλον, ἅρμα μάχης ἢ ἀεροπλάνον. Καὶ μόνον οἱ ἡρωϊκοὶ φαντάροι μας ἐνεκαινίασαν ἕνα νέον σύστημα καταλήψεώς του, χρησιμοποιοῦντες τὴν λόγχην κατὰ τῶν χειριστῶν του καὶ τὰ χέρια διὰ νὰ τὸ καταλάβουν.

Λέγοντες αὐτόματον ὅπλον, ἐννοοῦμεν συνήθως τὸ πιστόλι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ αὐτόματον. Διότι τὸ πιστόλι δὲν λειτουργεῖ αὐτομάτως, ἀλλὰ μόνον γεμίζει. Εἶναι πάντοτε ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν, ἡ ὁποία

ὅμως γίνεται μόνον ὅταν τοῦ πιέσωμεν τὴν σκανδάλην.

Εἰς τὸ μυδραλλιοβόλον ἀρκεῖ νὰ κρατήσωμεν πιεσμένην τὴν σκανδάλην, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βάλλῃ, νὰ λειτουργῇ δηλαδὴ συνεχῶς, ὅπως κάμνει ἕνα μοτέρ.

Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ φυσιγγίου ποὺ ἐχρησιμοποιήθη, ἡ εἰσαγωγὴ νέου εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τὸ σήκωμα τοῦ ἐπικρουστῆρος γίνονται ὅλα αὐτομάτως, χωρὶς ὁ χειριστὴς τοῦ αὐτομάτου ὅπλου νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν κίνησιν. Καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἐνέργειαν μέρους τῶν ἀερίων ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς κάθε ἐκπυρσοκρότησιν.

Ἕνα ἄλλο αὐτόματον ὅπλον, ἐπίσης ἀποτελεσματικόν, εἶναι τὸ ὁπλοπολυβόλον, τὸ ὁποῖον, λόγῳ τῆς εὐκόλου μεταφορᾶς του καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ πυρός του, θεωρεῖται σήμερον ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὅπλα κάθε συγχρόνου στρατοῦ. Πρὸ παντὸς χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ πυροβολικοῦ ἐναντίον αἰφνιδιαστικῶν ἐπιθέσεων ἀπὸ ἐλαφρὰς μηχανοκινήτους μονάδας.

Εἶναι ἔπειτα τὸ λεγόμενον «πολυβόλον τῆς τσέπης», ἐλαφρότατον, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ κατὰ τὸν ἑξῆς ἁπλούστατον τρόπον:

Αὐτὸς ποὺ τὸ χειρίζεται κατεβάζει ἕνα μικρὸν μοχλόν, ποὺ πιέζεται μὲ ἕνα μόνον δάκτυλο. Τότε αἱ σφαῖραι φεύγουν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, κατὰ ὡρισμένα διαστήματα καὶ ἀφοῦ πιεσθῇ ἡ σκανδάλη. Ἐὰν ὅμως σηκωθῇ ὁ μοχλός, τότε μὲ τὴν ἁπλῆν πίεσιν τῆς σκανδάλης αἱ σφαῖραι ἀρχίζουν νὰ φεύγουν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα, γίνεται δηλαδὴ πραγματικὴ ριπὴ πολυβόλου. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ὅπλον λειτουργεῖ ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ πολυβόλον. Δὲν εἶναι εὔκολον να φαντασθῇ κανεὶς τὴν καταστροφὴν ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τοῦτο ὅταν γίνεται καλὴ χρῆσις αὐτοῦ.

Ὁ ἀντίπαλος ἐὰν δὲν φονευθῇ ἀπὸ τὰς πρώτας σφαίρας, ἀσφαλῶς θὰ τραυματισθῇ, πάντως δὲ θὰ τεθῇ ἐκτὸς μάχης ὅσον καὶ ἂν προφυλαχθῇ.

Θεωρητικῶς τὸ ὅπλον αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ρίψῃ ἕως 260 σφαίρας κατὰ λεπτόν. Εἴπομεν ὅμως: θεωρητικῶς. Διότι τοιαύτη χρῆσις δὲν γίνεται ποτέ, ἀφοῦ τὸ ὅπλον θὰ θερμανθῇ τόσον πολὺ ὥστε θὰ γίνῃ ἄχρηστον προτοῦ περάσῃ τὸ ἑξηκοστὸν δευτερόλεπτον.

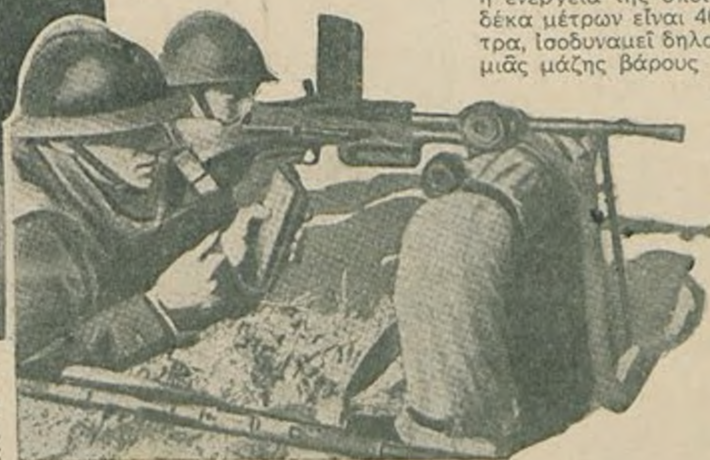
Τὸ «πολυβόλον τῆς τσέπης» εἶναι τὸ καταλληλότερον ὅπλον διὰ τοὺς αἰφνιδιασμοὺς καὶ τὴν λεγομένην «ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐδάφους». Ὁ χειριστὴς ἑνὸς τοιούτου ὅπλου ἠμπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικῶς τρεῖς καὶ τέσσαρας ἀντιπάλους, ἔστω καὶ ἂν εἶναι καλὰ ὠχυρωμένοι, ἀρκεῖ νὰ τοὺς καταλάβῃ αἰφνιδιαστικῶς, ὥστε νὰ μὴ προφθάσουν ν' ἀμυνθοῦν. Μὲ τὴν ἰδίαν ἀποτελεσματικότητα χρησιμοποιεῖται τὸ ὅπλον τοῦτο καὶ ἐναντίον ἀνδρῶν εὑρισκομένων ἐντὸς χαρακώματος.

Τὸ μόνον μειονέκτημα ποὺ παρουσιάζει, εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔχει τὴν σταθερὰν σκόπευσιν τοῦ αὐτομάτου πιστολίου, πρὸ παντὸς ὅταν χρησιμοποιῆται κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πολυβόλου, δηλαδὴ μὲ ριπάς. Λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπυρσοκροτήσεων, ὁ χειριστὴς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διατηρήσῃ ἀπολύτως σταθερὸν τὸ χέρι του καὶ ἡ σκόπευσις δὲν γίνεται πλέον κανονική.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ αὐτόματον πιστόλι, ἀπεδείχθη ὅτι καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποτελεσματικώτατον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ὑπάρχουν μάλιστα μερικοὶ τύποι πραγματικῶς καταστρεπτικοί.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια αὐτὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐκτοξεύσῃ κάθε δευτερόλεπτον εἰς ἀπόστασιν 246 μέτρων μίαν σφαῖραν βάρους 15 περίπου γραμμαρίων, ἡ ἐνέργεια τῆς ὁποίας εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων εἶναι 46 χιλιογραμμόμετρα, ἰσοδυναμεῖ δηλαδὴ μὲ τὴν πτῶσιν μιᾶς μάζης βάρους 10 χιλιογράμμων ἀπὸ ὕψος τεσσάρων μέτρων καὶ 60 ἑκατοστῶν.

Παρ' ὅλας ὅμως αὐτὰς τὰς τελειοποιήσεις, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ προτιμοῦν ἀκόμη τὰ παλαιὰ περίστροφα, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς αὐτοματισμὸς δὲν εἶναι πάντοτε πλεονέκτημα.

1) Ὁ στρατιώτης ταχυδ
κώματα τῆς Κλεισούρας.
γασίας. 3) Ἕνας στρατι
συμπολεμιστοῦ του. 4) Ὁ
φθέντος Ἀλβανικοῦ χωρι
εἰς τὴν Ἀλβανία. 6) Ἀπ
τοὺς πολεμιστάς μας. 7
καὶ 10) Πρὸς τ

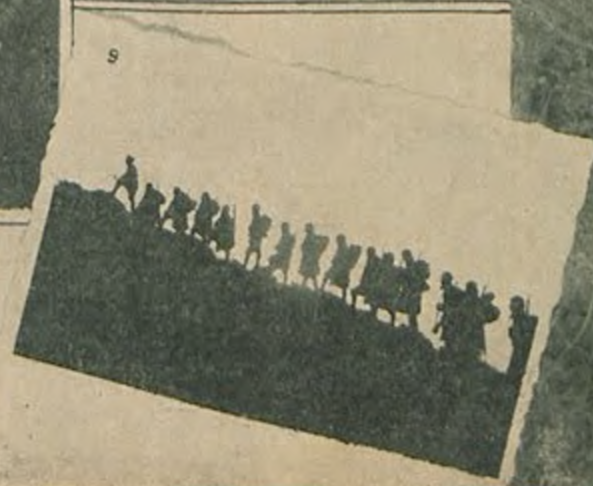

δρόμος φθάνει εἰς τὰ χαρα-
2) Νέοι τῶν Ταγμάτων Ἐρ-
ώτης ἀνάβει κερὶ στὸν τάφο
Ὁ κεντρικὸς δρόμος καταλη-
ιοῦ. 5) Ἕνας σκοπὸς κάπου
ὸ τὸν ἔρανον τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ
) Κάπου εἰς τὸ μέτωπον. 9
τὴν πρώτη γραμμή.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

49. (Συνέχεια)

Ὁ ἥλιος ἔβγαινε κείνη τὴ στιγμή.. Μιὰ μεγάλη κόκκινη ἀναλαμπὴ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ μεσούρανα κι' ἔβαφε τὰ νερὰ καὶ φώτιζε ἀπὸ πλάγια τ' ἀτέλειωτα γυρογιάλια τῆς Κρήτης κι' ἔκοβαν μπροστὰ τὸ δρόμο κι' ἦταν σὰν ἀγκαλιά, ἀνοιγμένη, αἱματόβρεχτη, ποὺ καρτεροῦσε νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ.

* * *

Ὁ Νικηφόρος κείνη τὴ νύχτα εἶχε δῆ παράξενο ὄνειρο...

Ἡ στρατηγίδα, λέει, ἐκεῖ ποὺ ἔπλεε μὲ τὰ πανιὰ φουσκωμένα ἀπὸ πρίμο ἀγέρι, σταμάτησε ξαφνικὰ μ' ἕνα τίναγμα, σὰ νὰ σκόνταψε ἡ καρένα της καὶ γλύστρησε πάνω σὲ βαθειὰν ἀμμουδιά...

Πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του... Τὸ πέλαγο ἁπλωνόταν ὁλόγυρα... μὰ βασίλευε τέτοια γαλήνη καὶ σιωπὴ ποὺ τρόμαζε,... εἶχαν καταλαγιάσει, θαρρεῖς, τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἀπὸ μιὰ ἀόρατη θεϊκὴ παρουσία.

«Νικηφόρε, Νικηφόρε» ἀκούστηκε μιὰ βαθειὰ φωνὴ ποὺ ἀντιλάλησε ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύση σὰν τὴν σάλπιγγα τῆς Δεύτερης Παρουσίας...

Ἔσκυψε, λέει, τότες κι' εἶδε δίπλα στὴ μάσκα τοῦ καραβιοῦ ἕνα παράξενο θαλασσινὸ τέρας, μιὰ γοργόνα, μισὸ ψάρι, μισὸ γυναῖκα... Καὶ ἡ μορφὴ τῆς γυναίκας ἐκείνης κάτι τοῦ θύμιζε... Τὰ μαλλιά της τὰ πλούσια ἦσαν μαῦρα, τόσο μαῦρα ποὺ ἔκλιναν στὸ μαβί... ἀναδεμένα ψηλὰ μὲ μιὰ διαμαντοστόλιστη ταινία ποὺ τὰ κρατοῦσε, σὰ στέμμα. Τ' ἀνοιχτό της, χλωμὸ μέτωπο, ἀπὸ φίλντισι θαρρεῖς, φεγγοβολοῦσε...

Ποῦ τὴν εἶχε δῆ... ποῦ τὴν εἶχε δῆ αὐτὴ τὴ μορφή!

Δὲ μποροῦσε νὰ θυμηθῆ κι' ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη πίκρα.

Καὶ σὰν τὸ φίδι, λέει, ποὺ κοιτάζει μὲ τὰ γαλανὰ ἀστραφτερὰ μάτια του τὸ πουλί, κι' αὐτὸ τρέμει σύγκορμο, καθὼς νοιώθει νὰ τὸ περιτυλίγη κεῖνο τὸ μαγνητισμένο βλέμμα, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξη καὶ νὰ ξεφύγη, παρὰ ἀναφτερουγίζει μὲ ἀγωνία τοῦ κάκου καὶ πέφτει ἀπελπισμένο στ' ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θεριοῦ... ἔτσι κι' αὐτὸς ἔνοιωσε νὰ μουδιάζουν ὅλα του τὰ μέλη, νὰ παγώνη ἡ θέλησή του κι' ἡ σκέψη του... Καὶ ξαφνικὰ δρασκέλισε τὸ θωράκιο τοῦ δρόμωνα κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα, πάνω στὴν ψαρένια ράχη τῆς γοργόνας, ποὺ ξεκίνησε εὐθὺς κατὰ τὸ βορηᾶ, κατὰ τὴ Βασιλεύουσα, χτυπώντας μὲ τὴ διχαλωτὴ οὐρά της τὸ νερό...

Ἐκεῖ τὸν ξύπνησε ἡ κραυγὴ «ἡ Κρήτη», «ἡ Κρήτη».

Μισοζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸν ὕπνο, χλωμὸς ἀπὸ τὴν τρομάρα τοῦ ὀνείρου, τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κλινάρι του καὶ βγῆκε στὸν καθαρὸν ἀγέρα, ποὺ τὸν περίλουσε μὲ μιᾶς ὁλόκληρο καὶ σκόρπισε ὡς τὰ φυλλοκάρδια του δροσούλα κι' ἀνακούφιση...

Δίχως ἄλλο αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη στιγμὴ τῆς ζωῆς του...

Χρόνια εἶχε πολεμήσει μὲ τοὺς Ἄραβες στὴν Ἀσία. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ διωρίστηκε Δομέστικος στὸ πόδι τοῦ γέρου πιὰ πατέρα του, τότε καὶ δεκαπέντε χρόνια, δὲ γνώρισε μιὰ στιγμὴ ἡσυχία... Κι' ὅμως καταλάβαινε πὼς ὁ μεγαλύτερος ἄθλος ἔστεκε ἀκόμα πίσω, κι' ἦταν τοῦτος ἐδῶ.

Στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα, μπροστά του, ξέκρινε κι' αὐτὸς μέσα στὴν πυρὴ ἀνταύγεια τῆς Ἀνατολῆς τὸ τεράστιο κορμὶ τῆς Κρήτης.

Πόσοι ἀγῶνες, πόσο αἷμα γιὰ νὰ λευτερωθῆ τούτη ἡ σκλάβα βασιλοπούλα τῆς Ἄσπρης θάλασσας!

Τὸ 823 ὁ μαῦρος ἀρχηγὸς Ἀβοῦ-Χάφε-Ὀμὰρ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία μὲ καράβια καὶ κουρσάρους Ἀνταλούζιους καὶ ξεμπάρκαρε σ' ἕνα ἀπόμερο ἀραξοβόλι στὴ νότιο γυρογιαλιὰ τοῦ νησιοῦ. Πῆγε ἀποφασισμένος νὰ τὸ σκλαβώση ἢ νὰ χαθῆ· γι' αὐτὸ καὶ πρώτη του δουλειὰ ἦταν μόλις βγῆκαν ἔξω τὰ λεφούσια του νὰ κάψη τὰ καράβια γιὰ νὰ μὴ μείνη καμμιὰ ἐλπίδα γυρισμοῦ σὲ κανένα... Τἄπαιξε ὅλα γιὰ ὅλα καὶ κέρδισε... Ἔτσι γίνεται πάντα.

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, βλέπεις, εἶναι ὀλιγόπιστη... Βάζει ἕνα σκοπὸ μπροστά της, ξεκρίνει τὸ δρόμο ποὺ πάει ἴσια πρὸς τὸ σκοπό της, μὰ τὴν ἴδια ὥρα λοξοτηράει τὰ μονοπάτια ποὺ ἀνοίγονται στὰ πλάγια καὶ πίσω, γιὰ νὰ ξεφύγη, ἂν τυχὸν καὶ τῆς παρουσιαστῆ μπροστὰ κανένα ἐμπόδιο ποὺ χρειάζεται ἀγῶνα καὶ θυσίες μεγαλείτερες ἀπὸ τὸ κέρδος ποὺ προσδοκᾶ... Σὰν τὸν πραματευτὴ κάθεται καὶ λογαριάζει τὸ «δοῦναι» καὶ «λαβεῖν» στὰ τεφτέρια της. Κάψε της λοιπὸν τὰ τεφτέρια, ἄνοιξε πίσω καὶ πλάϊ στὸ δρόμο της χαντάκια βαθιά, γκρεμνούς, καὶ θὰ τὴ δῆς τὴν καλή σου νὰ γενῆ λιοντάρι ἀγριεμένο...

Οἱ Ἀραβῖτες εἴχανε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀνοιχτὲς καὶ καρπερὲς πεδιάδες, λόφους κατάφυτους ἀπὸ ἀμπέλια καὶ λιόδεντρα, πλούσιες πολιτεῖες καὶ μιὰ φύση τόσο γλυκειὰ καὶ πρόσχαρη... Ἀκόμα κι' οἱ πλαγιὲς τῶν πιὸ ψηλῶν βουνῶν σκεπάζονταν ἀπὸ μυρωδᾶτα βότανα... Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ θάνατο ἢ μιὰ σκλαβιὰ ποὺ ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὸ θάνατο.

Νὰ διαλέξουν; Δὲν εἶχαν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα σὲ τοῦτα...

Τοῦ κάκου ἀντιστάθηκαν οἱ Κρητικοί... Βοήθεια ἐξ ἄλλου δὲν τοὺς ἔστειλε ἡ Βασιλεύουσα κι' οὔτε ἦταν μπορετὸ νὰ τοὺς στείλη, γιατὶ ὁ βασιλιᾶς Μιχαὴλ Β΄ εἶχε νὰ πολεμήση τὸν ἐπαναστάτη στρατηγὸ Θωμᾶ, ποὺ κεῖνο ἀκριβῶς τὸν καιρὸ πολιόρκησε τὴν Πόλη ἀπὸ στεριὰ καὶ θάλασσα... Ἔτσι σὲ λίγο οἱ Ἀραβῖτες κατάφεραν νὰ κυριέψουν τὰ κάστρα καὶ στερνὰ τὴν πρωτεύουσα τῆς Κρήτης Γόρτυνα ποὺ, καθὼς λένε οἱ χρονογράφοι, τὴν ξεθεμελίωσαν ὁλότελα... Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος ἐμαρτύρησε κι' ὅσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους γλύτωσαν ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ μαχαίρι, ἀναγκάστηκαν ν' ἀλλαξοπιστήσουν... Ὁ Ἀβοῦ-Χάφε-Ὀμάρ, Ἀπόχαψη τὸν γράφουν οἱ Βυζαντινοί, ἔχτισε καινούργια πρωτεύουσα στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ στὸ βορεινὸ γυρογιάλι, τὸ Χάντακα.

Ἀναστατώθηκαν στὴ Βασιλεύουσα ἅμα μάθανε τὸ κακὸ μαντᾶτο.

Τὸ 825, δυὸ χρόνια ὑστερώτερα, ὁ βασιλιᾶς Μιχαὴλ ἔστειλε στρατὸ μὲ δυὸ στρατηγούς, τὸ Δαμιανὸ καὶ τὸ Φωτεινό, γιὰ νὰ πάρη πίσω τὸ νησί.

Τοῦτοι λοιπὸν ἀράξανε σ' ἕνα ξερονῆσι ποὺ εἶναι ἀντίκρυ στὸ Χάντακα, τὴ Δία, κι' ἀπὸ κεῖ κάνανε ἐπιδρομὲς καὶ χτυποῦσαν τοὺς κουρσάρους. Στὴν ἀρχὴ κάτι κατάφεραν... τελικὰ ὅμως νικήθηκαν, ὁ Δαμιανὸς σκοτώθηκε καὶ μόλις ὁ Φωτεινὸς μπόρεσε νὰ σωθῆ στὴ βασιλεύουσα γιὰ νὰ ἱστορήση τὴ μεγάλη συμφορά.

Τὸν ἄλλο χρόνο καινούργια ἐκστρατεία μὲ τὸ στρατηγὸ Κρατερό.

(Ἀκολουθεῖ)

Βγῆκε στὸν καθαρὸν ἀγέρα.

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμὲς

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

Ὁ Πόλεμος

12ον

Καὶ πάλι ἡ φαντασία μου ξαμολυέται ἀβάσταγη...

Καὶ μ' ἀρέσει, μ' ἀρέσει πολὺ αὐτό!...

Μ' ἀρέσει τόσο πολύ, πού, ὅταν φτάνω στὸ τετράγωνο ποὺ φέρνει στὸ σπίτι μου, ἀλλάζω διεύθυνσι. Δὲ θέλω νὰ μπῶ μέσα. Δὲ θέλω νὰ μπῶ καὶ νὰ διακόψω τὸ παράξενο αὐτὸ ὄνειρο ποὺ ζῶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς πρώτης πολεμικῆς νύχτας. Μιᾶς νύχτας συναρπαστικῆς. Μιᾶς νύχτας ποὺ μ' ἀρέσει νὰ τὴ νοιώθω γιομάτη κινδύνους. Καὶ εἶναι, σίγουρα, γιομάτη κινδύνους...

Τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου περνοῦν πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν μαύρων αὐτῶν σπιτιῶν ποὺ ὑψώνουνται δεξιὰ κι' ἀριστερά μου, κατασκότεινα...

Περνοῦν πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν καὶ ψάχνουν γιὰ νὰ τρυπώσουν βαθιὰ μέσα στὶς ἄγνωστες αὐτὲς χιλιάδες ψυχὲς ποὺ τὰ κατοικοῦν...

Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐκατάφεραν νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος ἀκόμα, θὰ στρέψουν τὴ σκέψι τους γύρω ἀπὸ ἕνα στρατιώτη, ἕνα ντουφέκι, μιὰ μπόμπα, ἕνα ψωμί... Γύρω ἀπὸ τὴ βαρειὰ ἔγνοια τοῦ πολέμου...

Βλέπω ὅλες αὐτὲς τὶς χιλιάδες ψυχὲς ν' ἀγωνίζουνται γιὰ νὰ νικήσουν τὴ λύπη, τὴν ἀνησυχία, τὸ φόβο... Ν' ἀγωνίζουνται γιὰ ν' ἀποφασίσουν τὸ θάνατο...

Ἀπὸ νωρὶς ὅλοι ἔλεγαν πῶς ὁ ἐχτρὸς θὰ μᾶς ἐπισκεφτῆ μὲ τ' ἀεροπλάνα του τὴν πρώτη νύχτα τοῦ πολέμου... Γιατί ὄχι;...

Οἱ ψυχὲς καὶ οἱ γροθιές μας τὸν περιμένουν σφιγμένες. Ποῦ εἶναι τος; Ἂς ἔρθῃ. Τ' αὐτιά μας εἶναι κιόλας γιομάτα σειρῆνες καὶ οἱ καρδιές μας γιομάτες ἀπόφασι! Ἡ νύχτα βοηθάει τοὺς φονιάδες. Τί περιμένει λοιπὸν καὶ δὲν ἔρχεται;...

Μὲ τὸ μυαλό μου σκέφτομαι αὐτὴ τὴν ἐπιδρομή, ἀλλὰ μὲ ἀποκαρδιώνει ὁ μικρὸς ρόλος ποὺ μοῦ μέλλεται νὰ παίξω σὲ δαύτην. Τί ἄλλο μπορῶ νὰ κάμω περισσότερο ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἑνὸς χωροφύλακα, ἑνὸς τραυματιοφορέα ἤ, τὸ πολύ, ἑνὸς πυροσβέστη; Καλὰ εἶν' αὐτά, βέβαια, μὰ ὄχι γιὰ μένα. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα νοσοκόμος! Ἐγὼ γεννήθηκα γιὰ νὰ κάνω μεγάλα πράματα!... Θέλω νὰ δράσω! Θέλω... Θέλω...

— Βρὲ μικρέ, τί ζητᾷς τέτοιαν ὥρα στὸ δρόμο;

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι μοῦ τὴν κάνει μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀνθρώπινες σκιὲς ποὺ πέσανε ἀπάνω μου στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου. Εἶναι ἀστυνομία.

— Τὰ χαρτιά σου, μοῦ λέει ἡ ἄλλη σκιά.

Τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ τῆς τσέπης ἔχει στηλωθῆ ἀπάνω μου.

— Τί ὥρα εἶναι; Ρωτάω ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἐνῷ δείχνω τὰ χαρτιά μου.

— Περασμένες μιάμιση, μοῦ λένε. Τί ζητᾷς ἔξω τέτοιαν ὥρα;

Τοὺς ἐξήγησα. Τοὺς εἶπα γιὰ τὸν ἀδερφό μου. Αὐτοὶ δὲ μίλησαν. Μὲ κύτταζαν μονάχα στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τους. Στὸ τέλος, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μοῦπε:

— Πήγαινε τώρα σπίτι σου. Ἄλλη φορά, ὅμως, κύττα νὰ μὴ ξεχνιέσαι στοὺς δρόμους χωρὶς λόγο. Εἶναι πόλεμος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται.

— Εἶσαι καὶ βυζανιάρικο, βρὲ παιδί μου, μοῦ λέει ὁ ἄλλος γελώντας συγκαταβατικὰ καθὼς ἔφευγα.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο μὲ πείραξε πολύ. Δὲ μίλησα, μὰ ἔβραζα ἀπὸ μέσα μου. Δίνω λοιπὸν ἀκόμα τὴν ἐντύπωσι τοῦ παιδιοῦ; Αὐτὴ τὴν ψυχρολουσία δὲν τὴν ἐπερίμενα. Νὰ μιλήσουν σὲ μένα ἔτσι; Σὲ μένα πού, λίγο πρίν, σκεφτόμουνα νὰ σώσω τὴν Πατρίδα μὲ μιὰν ἐφεύρεσί μου;!...

Τότε, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ ἐντελῶς ξαφνικά, πῆρα τὴν ἀπόφασι ν' ἀρχίσω νὰ γράφω τὶς ἐντυπώσεις μου...

ΑΠΟ ΑΥΓΗ ΣΕ ΑΥΓΗ

Ὅταν ἀνέβηκα σπίτι, βρῆκα τὴ μητέρα νὰ βγαίνῃ στὰ νύχια ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ νὰ μὲ ὑποδέχεται ξαγρυπνισμένη κι' ἀνήσυχη:

— Τόσο πολὺ ἀργὰ ἔφυγε ὁ Γιῶργος; μὲ ρώτησε. Ὅταν τῆς εἶπα πῶς ὄχι, μὲ κατσάδιασε κι' ὕστερα μ' ἔπνιξε μὲ χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις, σχετικὲς μὲ τὴν ἀναχώρησί του.

Ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ χορτάσω τὴν περιέργειά της. Δὲν τῆς τὰ εἶπα ὅμως καὶ ὅλα. Ἂς ποῦμε — κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί — τῆς ἔκρυψα πῶς ὁ Γιῶργος μοῦ εἶχε δώσει ἕνα κλειστὸ φάκελλο γιὰ τὴν Ἀννούλα, τὴν κόρη τοῦ συνταξιούχου καθηγητῆ. Ἕνα φάκελλο ποὺ εἶχε μέσα ἕνα δαχτυλίδι. Στὸ τέλος, ἀφοῦ τέλειωσα ὅσα εἶχα νὰ τῆς πῶ, μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε τρυφερά:

— Εἶσαι ἕνα καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε. Ἔγινες πιὰ ἕνα παλληκάρι σωστό. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀξιώσῃ νὰ ζήσῃς, ἐσὺ τοὐλάχιστον καὶ τ' ἀδερφάκια σου, ἡμέρες πιὸ ἥσυχες ἀπ' αὐτὲς ἐδῶ. Νὰ μὴ γνωρίσῃς ἐσύ, παιδί μου, ὅσα ὑποφέραμε ἐγὼ κι' ὁ πατέρας σου ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια πρὶν γεννηθῇς ἐσύ, μ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς κι' ἀπαίσιους πολέμους ποὺ εἴδανε τὰ μάτια μας ἀφότου νοιώσαμε τὸν κόσμο. Ναί, παιδάκι μου. Ἂς δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τελειώσουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ καταραμένοι πόλεμοι καὶ νὰ μὴ ξαναφανοῦν πιὰ ποτὲ ἀπάνω στὴ γῆ. Γιατὶ οὔτε ὁ Θεός, παιδί μου, μὰ οὔτε ἡ λογικὴ λέει πῶς οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ σκοτώνουνται μεταξύ τους.

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιο λέω, μητέρα, τῆς ἀποκρίνομαι, μὰ τί νὰ γίνῃ; Αὐτὸ τὸν πόλεμο ὅμως ποὺ κάνουμε ἐμεῖς σήμερα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν θέλῃ καὶ ἡ λογικὴ καὶ ὁ Θεός. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ μητέρα, ἀντὶ νὰ μ' ἀπαντήσῃ, μ' ἀγκάλιασε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ μοῦπε πῶς εἶναι ἀργὰ καὶ πῶς πρέπει νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, γιατὶ σήμερα παρακουράστηκα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τόσο νεύριαζαν τὸν Ὑψηλάντη ὅλα τοῦτα, ποὺ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀναγκάσθηκε στὸ στρατηγεῖο του νὰ βάλῃ φρουρὰ ἱερολοχιτῶν. Ὁ Δούκας γύρευε νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τῶν ἐθελοντῶν Ἀλβανῶν καὶ ὁ Καραβιᾶς — ἀληθινὴ κοτσομπόλα — μετάφερνε ἀπὸ τὸ ἕνα στρατόπεδο στὸ ἄλλο τὶς εἰδήσεις. Ὁ Πεντεδέκας πάλι, ποὺ εἶχε τόσο καλὰ ἀρχίσει τὴν ἐκστρατεία στὸ Ἰάσιο, ἔμενε ἐκεῖ, νομίζοντας τὸν ἑαυτό του πραγματικὸ διοικητὴ τῆς Μολδαυΐας. Μονάχα δύο ἀξιωματικοὶ μπόρεσαν μέσα σὲ τοῦτο τὸ χάος τῶν ραδιουργιῶν νὰ κρατήσουν ἀμόλυντη τὴν προσωπικότητά τους καὶ τὴν πνευματική τους ἰσορροπία. Ὁ Καρπενησιώτης καὶ ὁ Ὀλύμπιος. Ὁ τελευταῖος μάλιστα αἰσθανότανε μεγάλη ψυχικὴ συντριβή, γιατὶ ἄκουσε τὸ Σάββα καὶ τὸ Βλαδιμηρέσκο καὶ παράσυρε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοπάδι τῶν ἀνοήτων καὶ τῶν κούφων, ἕναν ἄνδρα τιμημένο καὶ ἄξιο, ποὖχε δώσει τόσα καὶ τόσα δείγματα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ τῶν ἀρετῶν του. Πολλοὶ βλέποντας τὴν κατάστασι αὐτὴ ἄρχισαν νὰ φεύγουν γιὰ τὴν Τρανσυλβανίαν. Ἔφυγε ὁ ἀρχίατρος τοῦ Ὑψηλάντη Μαυρομμάτης καὶ κάμποσοι ἱερολοχῖτες: Δάγκωμα ἔνοιωσε στὴν καρδιά του ὁ Ὑψηλάντης, ὅταν τοῦ ἀνάγγειλαν τὸ φευγιὸ τῆς ὁμάδος τῶν ἱερολοχιτῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Κυκλοφόρησε καινούργια προκήρυξι ποὺ μίλαγε μέσα σ' αὐτὴ γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τῆς ἐπαναστάσεως στὸ Μωριᾶ, γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν Τούρκων στὴ Βασιλεύουσα, γιὰ τὸ κρέμασμα τοῦ Πατριάρχη καὶ τῶν ἄλλων δεσποτάδων.

Ἔπειτα σκέφτηκε τὰ καμώματα τοῦ Πεντεδέκα. Ἔστειλε στὸ Ἰάσιο τὸν Καντακουζηνό, μὲ δύναμι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προβῇ στὰ ἀπαραίτητα πολεμικὰ ἔργα καὶ νὰ φροντίσῃ νἆναι πάντα ἀνοιχτὸς ὁ δρόμος τῆς Μολδαυΐας μὲ τὰ ρωσσικὰ σύνορα. Τὸν Καντακουζηνὸ διατάχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὁ Δούκας μὲ τὸ σῶμά του. Αὐτὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἄρχισε τὶς ἐπιτελικὲς κουβέντες. Μὲ τὸ πεῖσμά του καθυστέρησε τρεῖς μέρες τὸν Καντακουζηνό. Στὸ τέλος ἀπόκαμαν καὶ τὸν ἀναγκάσαν νὰ παραδώσῃ τετρακόσιους ἀπὸ τοὺς δικούς του στρατιῶτες στὸν Καντακουζηνό, ποὺ ἔπρεπε τὸ συντομώτερο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν πρωτεύουσα τῆς Μολδαυΐας. Ὁ Καντακουζηνὸς πῆγε στὸ Ἰάσιο, πῆρε στὰ χέρια του τὴ στρατιωτικὴ καὶ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία κι' ἄρχισε τὴν πολεμικὴ ὀργάνωσι. Δίπλα του ὅμως τώρα βρισκότανε κι' ἄλλος ἕνας ἐχθρός, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἴδια δική του γενιά, καὶ ποὺ ἄρχισε νὰ τοῦ φέρνῃ σοβαρὰ προσκόμματα στὸ στρατιωτικό του ἔργο, ὁ Πεντεδέκας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΗΡΕΣΚΟΥ

Ἀνάγκη τώρα νὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Βουκουρέστι καὶ νὰ παρακολουθήσουμε πάλι ἀπὸ κοντὰ τὴν κίνησι καὶ τὶς ραδιουργίες τῶν δύο στρατιωτικῶν, τοῦ Βλαδιμηρέσκου καὶ τοῦ Σάββα. Εἶναι καὶ οἱ δυό τους οἱ κυριώτεροι συντελεστὲς τῆς ἀποτυχίας τοῦ κινήματος τοῦ Ὑψηλάντη, ποὺ θέλοντας νὰ μὴ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ κάθε τους πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἐκδήλωσι, γιὰ νὰ δῇ τέλος ὁ ἀναγνώστης ποῦ γέρνει ἡ πλάτζα τοῦ δίκηου, καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι ἡ ψυχή του νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τοὺς ἄξιους καὶ νὰ στιγματίσῃ τοὺς φταῖχτες καὶ τοὺς ἀνάξιους.

Καὶ οἱ δυό τους ἔμεναν στὸ Βουκουρέστι. Ὁ ἕνας κατασκόπευε τὸν ἄλλον. Ὁ Βλαδιμηρέσκος φαίνονταν νἄχῃ τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ ὁ Σάββας διέθετε στρατιωτικὴ δύναμι ποὺ δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ περιφρονηθῇ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τρώγονταν σὰν σκυλιὰ μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐρχόντανε σὲ στρατιωτικὴ ρῆξι, γιὰ νὰ νικηθῇ ὁ ἀδύνατος καὶ νὰ ἑδραιωθῇ ὁ ἰσχυρός. Ὁ Βλαδιμηρέσκος μπόρεσε μονάχα καὶ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σάββα τὴ μητρόπολι' καὶ γιὰ νὰ φανῇ ἰσχυρὸς στοὺς Τούρκους, κατάλαβε τὰ μοναστήρια τοῦ Μιχαὴλ Βόδα, τοῦ Ράδους Βόδα καὶ τοῦ Ἀνθίμου.

Ὅταν ὅμως μαθεύτηκε πῶς φτάνουν οἱ Τοῦρκοι, ὅλους τοὺς κυρίεψε ὁ φόβος καὶ οἱ Πανδοῦροι του ἄρχισαν νὰ σκορπᾶνε. Ἔφυγαν ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ γιὰ νὰ μὴ γυρίσουν στὰ σπίτια τους μ' ἀδειανὰ χέρια, ἄρχισαν ξανὰ τὶς κλεψιὲς καὶ τὶς καταστροφές.

Ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ αὐτὸν δὲν ἔλειπε ἡ πονηράδα. Ἔτσι, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ στρατιωτικό του γόητρο, ποὺ ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ τὴ φυγὴ τῶν Πανδούρων νὰ καταρρέῃ, σήκωσε στὶς ὀχτὼ τοῦ Μάη πανηγυρικὰ τὴ Βλάχικη σημαία τῆς ἐλευθερίας. Τὸ χρῶμα τῆς σημαίας του ἤτανε γαλάζιο, καὶ πάνου της ἔφερνε ζωγραφιστὲς τὶς εἰκόνες τῆς Ἁγίας Τριάδας.

ΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Στὶς 25 τοῦ Μάη ὁ Κεχαγιάμπεης Χατζῆ-Καρᾶ Ἀχμὲτ πῆρε διαταγὴ ἀπὸ τὸν Πασᾶ τῆς Συλιστρίας νὰ προχωρήσῃ καὶ νἄρθῃ σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν Ἑλληνικὸ στρατό. Τὸ πολεμικὸ αὐτὸ σχέδιο τὄμαθε ἀμέσως ὁ Ὑψηλάντης ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς Αὐστριακοῦ ταχυδρόμου, καὶ διέταξε τὸν Δοῦκα, ποὺ βρίσκονταν στρατοπεδευμένος στὸ Βακοῖ, νἄρθῃ στὸ Τυργοβίστι. Τὴν ἴδια διαταγὴ ἔστειλε καὶ στὸ Σάββα ποὺ βρίσκονταν στὸ Μαρτινένι. Τοῦτος ὅμως δὲν συμμορφώθηκε. Μάλιστα τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχε μπλοκάρει καὶ αὐτὸν τὸ Δοῦκα σ' ἕνα μοναστῆρι γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὶς προμήθειες.

Ὁ Ὑψηλάντης ἤθελε τώρα νὰ μαζέψῃ τὸ στρατό του καὶ νὰ δώσῃ ἐπὶ τέλους μιὰ μεγάλη μάχη μὲ τὸν ἐχθρό. Δὲν εἶχε ἀκόμα χάσει τὸ ἠθικό του ὁ φλογερὸς πρίγκηπας. Μποροῦσαν καὶ τώρα ἀκόμα νὰ δοθοῦνε καινούργιες μάχες, νὰ στηθοῦνε καινούργια τρόπαια. Ἤθελε νὰ δώσῃ μιὰ μάχη ποὺ νὰ τὴ διευθύνῃ ἀποκλειστικὰ ὁ ἴδιος καὶ νὰ μετρηθῇ στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν ἐχθρό.

Σύμφωνα μ' ἕνα στρατιωτικὸ σχέδιο τοῦ Ὀλύμπιου, πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ χτυπηθοῦνε οἱ Τοῦρκοι τῆς Μικρῆς Βλαχίας καὶ ἔπειτα τῆς Μεγάλης. Ὁ Ὑψηλάντης υἱοθέτησε τὸ σχέδιο αὐτὸ καὶ στὶς 27 τοῦ Μάη διέταξε τὸ συγκέντρωμα τοῦ στρατοῦ στὸ Πιτέστι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν κοριτσιῶν

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα

Κάθε κίνησις ἰδεῶν, κάθε ἰδεολογία καὶ κάθε σταθμὸς ἰδεολογικὸς ποὺ ἔφθασε στὸ στάδιο τῆς πράξεως ἔχει ὡς ἀφετηρίαν καὶ ὡς πηγὴν δυνάμεως τὴν πίστιν. Ὅλοι οἱ ἀπόστολοι θρησκειῶν, ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν εὐαγγελίων ἤνοιξαν τὸ ἄγραφο ἀκόμη βιβλίον, ποὺ ἤθελαν νὰ μεταχειρισθοῦν γιὰ τὴν διδαχὴν καὶ τὴν σύλληψιν τῆς ψυχῆς ὀπαδῶν καὶ ἔγραψαν μὲ μεγάλα κόκκινα γράμματα στὴν πρώτη σελίδα τὴ μικρὴ λέξι: πίστις.

Εἶναι μιὰ λέξις, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ἔχει νεῦρα καὶ ζωήν. Τὸ νόημά της πάλλεται καὶ σφύζει, ἐνεργεῖ καὶ δρᾷ μεταφυσικὰ σὰν θαῦμα ἀκατανόητον. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἐννοήσωμεν καλύτερα ἂν ἀναλογισθῶμεν τὶ ἐπέτυχαν οἱ πρῶτοι φορεῖς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀδύνατοι, ἄοπλοι, ἐσήκωναν τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ στοὺς ἀγρίους ἄρχοντας ποὺ τοὺς κατεδίωκαν. Ἀντίκρυζαν μὲ λαμπερὴ ὄψι τὴν λόγχην τῶν Ρωμαίων εἰδωλολατρῶν, ἔβλεπαν κατάματα τὰ ἄγρια λιοντάρια, ποὺ νηστικὰ θὰ χόρταιναν μὲ τὰς σάρκας των, ἐγελοῦσαν τὸν ἀνασκολοπισμὸ καὶ εἰς τὸ τέλος ἐθριάμβευαν μὲ ἕνα θαῦμα. Τὸ θαῦμα ἐπετοῦσε ἀπὸ ψυχὴ σὲ ψυχή, ἔθετεν ἐκεῖ τὴν θεϊκὴν σφραγῖδα τῆς νέας θρησκείας, ἡ ὁποία ἐξαπλώνετο ὡσὰν φλόγα κάτω ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Καὶ ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν ἦτανε ἡ Πίστις. Ὄχι ἡ πίστις ποὺ μιλεῖ, ἀλλὰ ἡ πίστις ποὺ δρᾷ. Ὄχι τῶν λόγων, ἀλλὰ τῶν ἔργων ἡ πίστις. Ὅταν αὐτὸ τὸ γνήσιον, τὸ ἀληθινὸ χρυσάφι γεμίση τὴν ψυχὴν ἑνὸς ἀτόμου, ἑνὸς λαοῦ, πόσα μεγάλα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατορθώση!

Καὶ ἔτσι διερωτᾶται ὁ κόσμος σήμερον: Ἀνεβίωσεν ὁ κλασσικὸς ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος μὲ τὴν ψυχικὴν ἀντοχήν του; Ξαναζῇ καὶ πάλιν ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ μὲ τὶς παμμέγιστες προσφορὲς τῆς θυσίας της;

Ὄχι, οὔτε ἀναβιώνει, οὔτε ἀναζῇ! Εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἑλληνικὸς κόσμος, ἡ ἴδια ἐκείνη ἑλληνικὴ φυλὴ χωρὶς διακοπή, ποὺ ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ Βυζάντιον, τὴν Τουρκοκρατίαν, τὸ φλογερὸ 21, γιὰ νὰ φθάση εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν καὶ νὰ δείξη πάλιν τὴν πιὸ φωτεινή της ψυχικὴν πλευράν. Τὴν κινεῖ ἡ πίστις πρὸς τὸ ἀθάνατον Εἶναι τῆς αἰωνίας φυλῆς. Ὁ στρατιώτης ποὺ μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον ἀντικρύζει σήμερον ὄχι πλέον τὴν λόγχην τῶν Ρωμαίων εἰδωλολατρῶν, ἀλλὰ τῶν ἀπογόνων των τὰ μηχανοκίνητα ἅρματα, εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὁ ἀκατάβλητος εἰς θάρρος ἀπόστολος τῆς θυσίας. Εἰς ἐκεῖνον τότε καὶ εἰς τοῦτον σήμερον ἑδράζεται ἡ αὐτὴ θέλησις, ἡ ἴδια ψυχή.

Αὐτὸς ὁ μαυρισμένος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν κανονιῶν, ὁ βουτηγμένος εἰς τὴν λάσπην καὶ τὰ χιόνια, εἶναι ὁ ἡρωϊκὸς συνεχιστὴς τῶν ἀγώνων τῆς σωτηρίας τῆς φυλῆς. Μέσα εἰς τὴν πλάκα τῆς ψυχῆς του τὴ γρανιτένια εἶναι χαραγμένη κάποια ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. «Πιστεύω εἰς τὴν ἑλληνικὴν φυλήν... Πιστεύω εἰς τὴν ἔννοιαν Ἑλλὰς καὶ εἰς ὅ,τι τὴν ἐκπροσωπεῖ... Πιστεύω τέλος εἰς τὴν ἑλληνικὴν νίκην».

Μὲ τοιοῦτον σύμβολον πίστεως ἐξεκίνησεν ὁ Ἕλλην στρατιώτης, ἀφῆκε πίσω του τὸν ἄνθρωπον τὸν μικροπράγμονα καὶ ὑψώθηκε μπροστὰ στὶς λόγχες, στοὺς λέοντας καὶ στοὺς λύκους ποὺ ἐζητοῦσαν νὰ τοῦ βεβηλώσουν τὰ ἱερά. Προικισμένος μὲ τὸν δυνατὸν τῆς πίστεως διὰ τὸν προορισμὸν τῆς φυλῆς του θώρακα ἀνεφώνησε μὲ στεντορείαν φωνὴν διὰ νὰ ἀκουσθῇ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην: «Ὄχι!» Αὐτὸ τὸ «ὄχι» τὸ μυριόστομον καὶ μυριόφωνον ἐβγῆκε ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν ψυχήν, ἐβλάστησεν ὑπερήφανον ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν τῆς πίστεώς της εἰς ἑαυτήν, ἤνθισε τὰ εὐώδη ἄνθη ὅλων τῶν ἑλληνικῶν ἀρετῶν καὶ προσκομίζει τώρα τοὺς καρποὺς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὸν κόσμον ὁλόκληρον νἀνοίγῃ τὰ μάτια του ἔκπληκτος.

Ἕνας λαὸς μὲ τοιαύτην πίστιν δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, οὔτε τὶς λόγχες τῶν Ρωμαίων οὔτε τὰ μηχανοκίνητα τῶν Ἰταλῶν φοβερὰ πολεμικὰ μέσα. Θὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του διότι πιστεύει ἀπολύτως ὅτι μαζί του εἶναι τῶν αἰώνων ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, καὶ ὅτι παραστάτης του εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνα του. Καὶ σὺ ἀγαπητὴ Ἑλληνὶς εἶσαι ἕνας ἀμφορεὺς τῆς δυνατῆς αὐτῆς πίστεως, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ὁδηγήση πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ σκοποῦ μας ἐκπλήρωσιν. Τὴν πίστιν σου αὐτὴν νὰ τὴν διατηρῇς καὶ νὰ τὴν μεταδίδῃς ἀκαταπαύστως στοὺς γύρω σου.

Σ. Καρ.

Η ΓΗ

Γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου πολλαπλασιάζεται, ἡ ἐνεργητικότης του αὐξάνει καὶ ἡ ἀποδοτικότης του μεγαλώνει τόσον, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος πρίν, σὲ ὁμαλὲς ἐποχές, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ.

Ἂς ἀναλογισθῶμεν πρὸς στιγμὴν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κορίτσια τῶν ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν τῶν ὁποίων ἔφυγαν ξαφνικὰ οἱ σύζυγοι καὶ οἱ ἀδελφοί των εἰς τὸ μέτωπον. Ἔπρεπε νὰ ἀπελπισθοῦν; Ἡ Ἑλληνὶς καὶ μάλιστα ἐκείνη τῆς ὑπαίθρου εἶναι γυναῖκα μὲ ἰσχυρὰν ψυχὴν καὶ μὲ θέλησιν μεγάλου. Τὸ ἔδειξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τώρα ποὺ τῆς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία.

Ἐσηκώθηκε μετὰ τὴν στράτευσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔσφιξε τὴν καρδιά της καὶ τὸ μαντῆλι εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἔδραξε τὸ ἄροτρον, τὴν σκαπάνην, καὶ ἔσπειρε τὰ χωράφια κάτω ἀπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ γέροντα πατέρα.

Τί θὰ γινόταν ἡ ἑλληνικὴ γῆ χωρὶς τὴν ἀπόφασίν της αὐτήν; Νὰ μείνῃ ἀγαλλιέργητον ἔστω καὶ ἕνα χωράφι; Βέβαια αὐτὸ θὰ ἦτανε σὰν ἔγκλημα καὶ σὰν προδοσία στὸν κοινό μας σκοπό!

Ἔτσι ἡ γυναῖκα ἔνοιωσε τὴ δύναμί της νὰ πολλαπλασιάζεται καὶ τὴ θέλησί της νὰ τρανεύῃ. Μέσα σὲ κάποιο γράμμα μάνας ποὺ εἶδα προχθὲς χάρηκα ἀπὸ καρδιᾶς τὴν γυναικεία ἀξιωσύνη τῆς χώρας μας κι' ἀναγάλλιασα μὲ τὴ γρήγορη προσαρμογὴ τῆς Ἑλληνίδας γυναίκας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. «Μὴ σὲ νοιάζει, παιδί μου, ἔλεγε, ἂν τὰ δικά σου χέρια κρατοῦν τὸ ὅπλο ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰ δικά μου βαστοῦν τ' ἀλέτρι. Κι' αὐτὸ ἕνα ὅπλο εἶναι!» Καὶ τί σπουδαῖο ὅπλο! Μόνο ἔτσι θὰ νικήσουμε τὸν ἐχθρὸ ποὺ μᾶς ἐπιβουλεύτηκε. Ἡ δουλειὰ δὲν μᾶς νοιάζει! Φθάνει νὰ μποροῦν τὰ χέρια μας, ὅσο μπορεῖ κι' ἡ καρδιά μας. Ν' ἀντέχουν οἱ ὦμοι μας, ὅσο ἀντέχει κι' ἡ ψυχή μας Καμμιὰ δουλειὰ δὲν θὰ ποῦμε ὅτι δὲν μᾶς ταιριάζει. Θὰ σκάψουμε οἱ ἴδιες τὸν κῆπο μας, θὰ ὀργώσουμε τὸ χωράφι μας, θὰ μαζέψουμε τὶς πατάτες καὶ θὰ θερίσουμε τὸ σιτάρι μας. Κάθε δουλειά μας ἀπὸ τὴν πιὸ μικρὴ ὡς στὴν πιὸ μεγάλη εἶναι μιὰ προσφορὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Νίκης.

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

Πρέπει νὰ φροντίσωμεν ὅλες γιὰ τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν μας. Ὅλη μας ἡ στοργὴ κι' ἡ ἀγάπη ἂς μᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό. Πρέπει νὰ πλέκωμε ἐκτὸς ἀπὸ πουλόβερ, κάλτσες, κασκὸλ καὶ γάντια. Ἂς μὴ νομίσῃ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς πὼς εἶναι κάτι δύσκολο! Τίποτε δὲν εἶναι δύσκολο, ὅταν ἔχωμεν θέλησιν καὶ ἐπιμονήν. Γνωρίζω κορίτσια καὶ κυρίες ποὺ ἂν καὶ δὲν ἤξεραν νὰ πλέξουν καθόλου τώρα πετοῦν τὰ χέρια των ὡσὰν νὰ ἔχουν φτερά. Δοκιμάσετε καὶ σεῖς, ὅσες τυχὸν δὲν τὸ κάματε ἀκόμα, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ τὰ καταφέρετε θαυμάσια! Μὲ τὴν σκέψιν ὅτι σώζετε ἀπὸ τὰ κρυοπαγήματα ἕνα ζευγάρι χέρια ποὺ θὰ κρατήσουν τὸ ὅπλο ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ θὰ κάνετε θαύματα! Καὶ ὅταν τελειώσετε τὸ ἔργο σας καὶ τὸ στείλετε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἡρωϊκὰ παιδιά μας, ἐκεῖ ἐπάνω στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, θὰ νοιώσετε μιὰ ἀπεριόριστη χαρά, μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι ὅτι ἐξετελέσατε καὶ σεῖς σὰν Ἑλληνίδες τὸ καθῆκον σας.

Σᾶς δίνουμε σήμερα ἕνα σχέδιο, ποὺ ἐνέκρινε τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο καὶ προσπαθήσετε ἐπάνω εἰς αὐτὸ νὰ δουλέψετε πλέκοντας τὰ γάντια. Ὅταν τὸ μαλλί σας εἶναι ψιλὸ πιάσετε περισσότερους πόντους. Συνηθισμένο μαλλί, δηλ. μετρίου πάχους, πιάσετε 56 πόντους. Πλέξετε 4 δάκτυλα λάστιχο. Ἡ βάσις τοῦ ἀντίχειρος θὰ εἶναι 24 πόντους. Ἡ βάσις τοῦ δείκτου 20 πόντους. Ἡ βάσις τῶν τριῶν δακτύλων μαζί, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα, θὰ εἶναι 52 πόντους.

Ὁλόκληρον τὸ μῆκος τοῦ γαντιοῦ θὰ εἶναι 28 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Γιὰ κάθε σας ἀπορία ἐρωτᾶτε μιὰ φίλη σας ἢ μιὰ γειτόνισσά σας ποὺ ξέρει νὰ πλέκῃ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς. Δὲν εἶναι

ντροπὴ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ νὰ ζητᾷ κανεὶς συμβουλή. Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ κατασκευασθοῦν τὰ γάντια καὶ νὰ σταλοῦν εἰς τὸν προορισμόν των.

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ὅταν μετὰ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων ἐναντίον τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως ἁπλωθῆ πάλι στὴ χώρα μας καὶ στὴν ψυχή μας ἡ εἰρήνη καὶ ἡ γαλήνη, τότε θ' ἀναφέρωμει πάλι μὲ ὑπερηφάνεια καὶ συγκίνησι τὸ ὄνομα Ἤπειρος. Ἡ Ἤπειρος εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα κομμάτι τῆς ὡραίας μας ἑλληνικῆς γῆς, μὰ ποτισμένο μὲ πολὺ αἷμα καὶ ἰδιαίτερα δοξασμένο. Κάθε γωνιά της θὰ μιλῆ πάλι γιὰ ἕναν ἑλληνικὸ θρῦλο, κάθε χωριουδάκι της θὰ διηγῆται ἕναν ἑλληνικὸ ἆθλο, κάθε βουνοκορφή της θὰ ἱστορίζη στὶς ἑπόμενες γενεὲς μιὰ θυσία. Ὅ,τι μαζεύομε σήμερα μικρὸ ἢ μεγάλο δεῖγμα ἡρωϊσμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀντοχῆς τῆς χώρας αὐτῆς θὰ εἶναι πολύτιμη συμβολὴ γιὰ τὸ γράψιμο τῆς μεγαλειώδους ἱστορίας μας.

Ὅταν στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 θέλησε ὁ Μουσσολίνι νὰ περάση τὰ σύνορά μας, σείσθηκε καὶ ταράχθηκε σύσσωμη ἡ Ἤπειρος. Πρώτη δέχθηκε τὴν μανίαν τοῦ ἅρπαγος ἐχθροῦ, ποὺ νόμισε ὅτι ἡ εἰσβολή του θὰ ἐκφοβίση τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ οἱ ἐναέριοι βομβαρδισμοί του θὰ σπείρουν τὸν πανικὸ στὸν ἄμαχο πληθυσμό. Ματαία ἡ προσπάθειά του. Καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα ἀντίκρυσαν μὲ σθένος μεγάλων κάθε κακουχία καὶ κάθε κίνδυνο. Ἕνα τέτοιο παράδειγμα ψυχικῆς ἀντοχῆς ἔδειξαν τὰ παιδιὰ τοῦ ὀρφανοτροφείου Πωγωνιανῆς. Μὲ τοὺς δασκάλους των πέρασαν μὲ θάρρος καὶ γενναῖα ἀνάμεσα στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου. Ἑξῆντα ὀκτὼ χιλιόμετρα ἦταν ὁ δημόσιος δρόμος, ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσουν. Μὰ ἦταν γεμᾶτος ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες ἀπὸ στρατοὺς δικοὺς μας καὶ ἐχθρικούς. Τὸ κανόνι εἶχε ἀρχίσει καὶ ἄγριος εἶχε πέσει ὁ πόλεμος στὰ ἠπειρωτικὰ βουνά. Καὶ ὅμως δὲν φοβήθηκαν. Πέρασαν δύσβατες κορυφές. Ἀνέβηκαν βράχια. Διάβηκαν ποτάμια. Χώθηκαν μέσα σὲ βαθιὰ φαράγγια. Περπάτησαν νύχτες μὲ βροχὴ καὶ μὲ χιόνι. Δυὸ παιδάκια σκοτώθηκαν.

Ἓξ ὁλόκληρα μερόνυκτα ἔκαναν νὰ φθάσουν ὡς τὸ Ἀγρίνιο, ὅπου εἶχανε καταφύγει ἐπίσης παιδιὰ ἀπὸ τὴν Κόνιτσα, τὴ Βελλὰ καὶ τὰ Ἰωάννινα.

Ὅταν ἀργότερα οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἥρωες ἀνδρωθοῦν, θὰ ἔχουν νὰ διηγοῦνται στὰ παιδιά τους καὶ στὰ ἐγγόνια τους τὴν τραγικὴ τους ἐκείνη πορεία. Μὰ ὡς συνέχεια θὰ προσθέτουν καὶ κάτι ἄλλο: τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τοὺς ἔδειξε ἀμέσως ἡ γλυκειά τους πατρίδα. Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ τἄσφιξε στοργικά. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Ἠλίας Κριμπᾶς, ἄξιος στὸ καθῆκον του καὶ ταχὺς στὴν ἀπόφασί του, ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν μεταφορὰν τῶν 350 αὐτῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο στὴν Ἀθήνα, τὰ ἐτοποθέτησε ἐδῶ μὲ στοργὴ σὲ διάφορα ἱδρύματα καὶ τὰ ἔβαλε πάλι στὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς.

Σ. Καρ.

Οἱ τρόφιμοι τοῦ Ὀρφανοτροφείου Πωγωνιανῆς

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ὁ νεαρὸς συνεργάτης μας κ. Μιχαλάκης Στρούζας ἔλαβε ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸ κατωτέρω γράμμα:

«Ἀγαπητὲ κ. Μιχαλάκη.

«Καθισμένος μ' ἄλλους συναδέλφους μου, ἀναδιφοῦμε τὶς ὡραῖες σελίδες τῆς ἀγαπητῆς «Νεολαίας» τῆς 7)12)1940, ὅταν, ἔξαφνα, ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ ἡμερολογίου σου...

Ἡ συγκίνησι καὶ ἡ περηφάνεια μας δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο εἶναι μεγάλη, καὶ πόση δύναμι κι' ἀνακούφισι βρήκαμε μέσα στὶς πραγματικὰ ὄμορφες καὶ καλλιτεχνικές σου σειρές. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, ἐπαναλαμβάνω, πόσο βαθιὰ στὴν ψυχή μας χαράχτηκαν οἱ σκέψεις σου καὶ πόσο μᾶς ἔκαναν νὰ σὲ θαυμάσουμε γιὰ τὰ ὡραῖα σου λόγια καὶ τὶς πατριωτικὲς σκέψεις ποὺ μᾶς δίνουν, νὰ εἶσαι βέβαιος, δύναμι καὶ κουράγιο στὸ ἱερὸ ἔργο ποὺ μᾶς ἔχει ἀναθέσει ἡ πατρίδα, ἥσυχοι ὅτι πίσω μας ἀκολουθοῦν νέοι μὲ σκέψεις σὰν τὶς δικές σου καὶ μὲ αἰσθήματα τόσο φλογερὰ καὶ τόσο πατριωτικά.

Μὲ τὴν ἴδιαν εὐκαιρία θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σοῦ πῶ, γιὰ νὰ τὸ λὲς καὶ σὺ παντοῦ, πὼς πολλὲς φορὲς μέχρι σήμερα, στοὺς ἀτέλειωτους δρόμους καὶ τὶς μακρὲς ὁδοιπορίες, μᾶς δόθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσουμε τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. μας, τὸ Μεγάλο Αὐτὸ Κατασκεύασμα τῆς 4ης Αὐγούστου, τὰ ὁποῖα παντοῦ ὅπου περάσαμε μᾶς προσφέρανε πολύτιμες ἐξυπηρετήσεις.

Τελειώνοντας, σοῦ σφίγγω φιλικὰ τὸ χέρι κτλ.

Ε. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

Ἀξιωματικὸς Τ. Τ. 866».

Καθένας φαντάζεται, βέβαια, μὲ πόση συγκίνησι διαβάστηκαν ἀπὸ ὅλους μας τὰ παραπάνω λόγια ἑνὸς ἀξιωματικοῦ μας ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἑνὸς ἀξιωματικοῦ πού, μέσα ἀπὸ τὴν ἀντάρα τῆς μάχης, κατορθώνει νὰ στέλνη ἕνα τόσον ἐμψυχωτικὸ χαιρετισμὸ στὰ Ἑλληνόπουλα τῶν μετόπισθεν.

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησι ποὺ στέλνει ὁ συνεργάτης τῆς «Νεολαίας» στὸν πολύτιμο ἀναγνώστη του:

«Κύριε Ἀξιωματικέ.

Μόνο μὲ πολλὰ λόγια καὶ μὲ λίγα, δυστυχῶς, ἔργα μπορῶ — γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον — ν' ἀπαντήσω στὸ ἀνεκτίμητο, γιὰ μένα καὶ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, γράμμα σου. Τὸ διαβάζω καὶ τὸ ξαναδιαβάζω καὶ ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἐγὼ ἔλαβα ἕνα τέτοιο σπουδαῖο γράμμα. Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστέψω πώς, γράφοντας τὶς ἁπλές ἐντυπώσεις μου, θὰ μοῦ ἦτανε δυνατὸ νὰ συγκινήσω ἀληθινὰ καὶ νὰ δώσω μάλιστα καὶ κουράγιο — ὅπως μοῦ γράφεις — στὴν ψυχὴ στρατιωτῶν ὅπως ὅλοι ἐσεῖς ἐκεῖ πάνω ποὺ πολεμᾶτε γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς πατρίδας μας.

Ἀφοῦ ὅμως μοῦ τὸ γράφεις τόσο καθαρά, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σὲ πιστέψω καὶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ πὼς δὲν θὰ τὸ πάρω ἀπάνω μου. Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, σοῦ δίνω ἀκόμα τὸ λόγο μου πὼς θὰ κάνω ἀ- ` δῶ καὶ μπρὸς περισσότερα κι' ἀπ' ὅ,τι μπορῶ ἀκόμα, γιὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ποὺ μοῦ δείχνεις.

Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βοηθήσω καὶ γὼ κάποτε στὸ στερέωμα τοῦ παλατιοῦ τῆς λευτεριᾶς ποὺ χτίζετε τώρα σεῖς ἐκεῖ πάνω, σ' εὐχαριστῶ, σὲ χαιρετῶ καὶ σοῦ εὔχομαι νἄχης πάντα συντροφιά σου τὴ ΝΙΚΗ».

ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΣΤΡΟΥΖΑΣ

«Νἄχης πάντα συντροφιά σου τὴ ΝΙΚΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ!» Αὐτὰ τὰ λόγια ἔχει νὰ προσθέση ἡ «Νεολαία» πρὸς τὸν γενναῖο Ἕλληνα ἀξιωματικό, μαζὶ μὲ τὶς δικές της εὐχαριστίες.

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Κρυπτογραφικὸν

1234567890	= Πρωτεύουσα
123458	= Θεὸς τῶν Ἰνδῶν
36590	= Ἑλληνικὴ πόλις
95608	= Χαλὶ
1238	= Ἥμερον ζῶον
45828	= Πολλὰ δένδρα
1258	= Εἶδος ἑρπετοῦ
7928	= Χρόνος
5408	= Ἄλλος Κόσμος
7628	= Ποίημα
458	= Φωτίζει

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1) Κράτος παρὰ τὴν Βαλτικήν, 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, 3) Ὀροσειρὰ εἰς τὰ Ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα, 4) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 5) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 6) Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Ἀντίστροφος πυραμὶς

****+****	= Ἀρχ. ποιητὴς
+	= Ποταμὸς Γαλλίας
+	= Φωτίζει
+	= Ὄργανον αἰσθήσ.
+	= Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Α, 2 ἐγώ, 3 τρανή, 4 σύ, 5 λά, 6 δῶρα, 7 Σιάμ, 8 νό, 9 ἀρ, 10 σόδας, 11 Σ.Ο.Σ., 12 Σ. Καθέτως: 6 Δ, 4 σῶν, 3 τυρός, 2 ἐρ., 13 δς, 1 ἀγάς, 14 ὁδός, 15 ὤν, 16 ἄς, 17 Ἠλίας, 18 Ἀαρ, 19 Μ.

Δικτυωτόν: 1 ἅρπαξ, 2 γλαύξ, 3 ἀστήρ, 4 Θάσος, 5 κῦδος, 6 νόμος, 7 λαύρα, 8 σίτος, 9 Νῖκος, 10 φάρος, 11 ἀκτήν. Α — Β: Πυροβολικόν.

Πυραμίς: Α. Ἥρα, σῖτος-φάλαινα, Ἄρτα.

Κρυπτογραφικόν: Ὀκταβιανός, Βαταβία, Ἀκακία, ναός, οἶκος, καινός.

Μεσοστιχίς: Τίγρις (ἄρτος, ἅγιος, Τάγμα, Ἀαρών, Ἀρίων, Πρωσσία).

Κλῖμαξ: Πῶς, πούς, Πάρις, Πάρνης, ποταμός, Περικλῆς, Πειραιεύς, Πραξιτέλης.

Αἴνιγμα: Χρόνος, μῆνες, νύχτα καὶ μέρα.

Μαγικὴ εἰκών: Ἔλατο, (Χαράλαμπε, ΕΛΑ ΤΟ).

Τρίγωνον: Πόρος, ὅρος, ροή, ὄς, Σ.

Μαγ. γράμμα: τρέφω, φάσμα, τάφρος, ἄλφα, φάρος.

Λαβύρινθος

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ λαβύρινθός μας φιλοξενεῖ ὑψηλὰ πρόσωπα...

Ὁ ἐξοχώτατος Μπενῖτο Μουσσολίνι, διωκόμενος ὑπὸ πέντε λύκων, δέκα κενταύρων καὶ τριῶν Ἀλπίνι, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν στὴν Ἰταλία ἀπ' τὴν Ἀλβανία διὰ νὰ τὸν ἀνασκολοπίσουν, εἰσῆλθεν ἀνύποπτος εἰς τὸν Λαβύρινθον. Νὰ τὸν βοηθήσωμεν νὰ ξεμπλέξῃ ἀπὸ τοὺς μαινομένους στρατιώτας του; Ἂν θέλετε πάρτε τον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὁδηγῆστε τον στὴν ἔξοδο. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ φροντίσετε ἀπὸ πρὶν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἕνας τσολιᾶς...

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ κακοῦργος κυνηγᾶ τὴν κοπέλλα γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Κάπου ὅμως ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ θὰ τὴν σώσῃ.

Τὸν βλέπετε;

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΥΤΩΝΟΣ

Γνωρίζετε βέβαια ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας—τὸ ἡλιακὸν φῶς—δὲν εἶναι ἁπλό. Ἀναλύεται στὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς Ἴριδος, ἡ συνάντησις τῶν ὁποίων μᾶς δίδει τὸ ἡλιακόν, τὸ λευκὸ νὰ ποῦμε φῶς.

Τὴν σύνθεσιν τῶν χρωμάτων τῆς Ἴριδος σὲ ἕνα, στὸ ἡλιακόν, τὴν ἐπιτυγχάνομεν μὲ ἕνα δίσκον, ὁ ὁποῖος περιστρέφεται ταχύτατα γύρω ἀπὸ ἕνα ἄξονα. Ὁ δίσκος χρωματίζεται μὲ χρώματα, τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος.

Χωρίζετε τὸν δίσκον — μπορεῖτε νὰ τὸν φτειάξετε ἀπὸ σανίδι ἢ χαρτόνι — σὲ δέκα τέσσαρα ἴσα μέρη. Χρωματίζετε τὰ μέρη αὐτὰ ὡς ἑξῆς: Τὸ πρῶτο μὲ βιολετί, τὸ δεύτερο μὲ λουλακί, τὸ τρίτο μὲ μπλέ, τὸ τέταρτο μὲ πράσινο, τὸ πέμπτο μὲ κίτρινο, τὸ ἕκτο μὲ πορτοκαλλὶ καὶ τὸ ἕβδομο μὲ κόκκινο. Ἔπειτα ἀρχίζετε πάλι ἀπὸ τὸ βιολετὶ καὶ χρωματίζετε συνέχεια μὲ λουλακί, μπλέ, πράσινο κλπ., κατὰ τὴ σειρὰ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω τὰ ὑπόλοιπα μέρη. Ὁ δίσκος, ἔτσι χρωματισμένος, ὀνομάζεται δίσκος τοῦ Νεύτωνος, γιατὶ ὁ περίφημος αὐτὸς σοφὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν μέθοδο αὐτὴν τοῦ πειραματισμοῦ. Ὁ δίσκος — ἡ σβούρα ἂν θέλετε τοῦ Νεύτωνος θὰ σᾶς πείσῃ γιὰ τὴν ἀνάλυσι τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς σὲ ἑπτὰ ἄλλα.

Περνᾶτε ἔπειτα στὸ κέντρο τοῦ δίσκου ἕναν ἄξονα, μυτερὸ στὴν ἄκρη. Ὁ ἄξων πρέπει νὰ κολληθῇ καλὰ στὸν δίσκο, γιὰ νὰ δίδῃ περιστροφικὴ κίνησι στὸν τελευταῖο. Γύρω ἀπ' τὸν ἄξονα — λίγο πιὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸν δίσκο — τυλίγετε μιὰ κλωστὴ καὶ στὸ ἐπάνω μέρος του περνᾶτε μιὰ κουβαρίστρα, μέσα στὸ κενὸ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ κινῆται ἐλεύθερα ὁ ἄξων.

Ἡ σβοῦρα, ὅταν τὴν βλέπετε ἀπὸ τὸ πλάϊ, θὰ μοιάζῃ μὲ τὸ σχῆμα ποὺ φαίνεται στὸ ἐπάνω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνος.

Προσέξετε τώρα στὴν εἰκόνα, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε πῶς θὰ ἐνεργήσετε. Ἀκουμπᾶτε τὴ μύτη τοῦ ἄξονος στὸ χῶμα ἢ σὲ κάποια ἄλλη, ὄχι σκληρὴ πάντως, βάσι. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατᾶτε τὴν κουβαρίστρα (τὸ μικρὸ δάκτυλο καὶ ὁ ἀντίχειρ θὰ ἐγγίζουν καὶ τὸν ἄξονα καὶ τὴν κουβαρίστρα, γιὰ νὰ κρατοῦν τὴν τελευταία στὸ ἐπάνω μέρος). Μὲ τὸ δεξὶ χέρι τραβᾶτε γρήγορα τὴν κλωστή. Ὁ δίσκος θὰ περιστραφῇ γρήγορα, τὰ χρώματα θὰ χαθοῦν καὶ θὰ παρουσιασθῇ τὸ γνωστό μας φῶς τῆς ἡμέρας. Κι' ἂν ἔχετε ἀμφιβολία γιὰ τοῦ Νεύτωνος τὴ σοφία, θὰ πεισθῆτε ἀπόλυτα γι' αὐτὴ μὲ τὸ πείραμα.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Ὁ ἀξιόπιστος γάϊδαρος!

Στὸ χωριό.

Μιὰ γυναῖκα ἤθελε νὰ πάῃ στὸ μύλο ν' ἀλέσῃ ἕνα τσουβάλι ἀλεύρι. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ζῶο, πῆγε σὲ μιὰ γειτόνισσά της καὶ τῆς ζήτησε νὰ τῆς δανείσῃ τὸ γάϊδαρό της. Αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν τῆς τὸν δώσῃ, τῆς λέει:

Εὐχαρίστως, καϋμένη μά ... ὁ γάϊδαρός μου σήμερα λείπει στὴ χώρα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ὁ γάϊδαρος νὰ γκαρίζῃ ἀπὸ τὸ σταῦλο.

Καὶ ἡ ἄλλη τῆς εἶπε πὼς τὴ γέλασε, ἀφοῦ ὁ γάϊδαρος ὁ ἴδιος τὴν ἔβγαζε ψεύτρα. Κι' ἡ γειτόνισσα ἑτοιμόλογη, τῆς ἀπαντᾶ:

— Καϋμένη καὶ σύ, δὲν πιστεύεις ποὺ σοῦ μιλῶ ἐγώ, μόνο δίνεις πίστι σ' ἕνα γάϊδαρο;

Σπουδαῖος λόγος!

Ἡ μαμά: Γιατὶ Τοτό, δὲν θὲς σήμερα νὰ πᾷς στοῦ θείου σου;

Ὁ Τοτός: Μὰ τελείωσε, μαμά, ἡ σοκολάτα του.

Τὸν ξεκούραζε...

Κάποτε ὁ πλοίαρχος ἑνὸς ἐμπορικοῦ βαποριοῦ φώναξε σὲ κάποιον ναύτη ἀπὸ τὴ γέφυρα:

— Ἒ! Σωτήρη, τί κάνεις ἐκεῖ;

— Τίποτα, καπετάνιο, ἀπαντᾶ αὐτός.

— Ὁ Νικόλας εἶναι μαζί σου; ρωτᾶ πάλι ὁ πλοίαρχος.

— Μάλιστα, ἀπαντᾶ ὁ Σωτήρης.

— Καὶ τί κάνει;

— Μὲ βοηθάει, καπετάνιο μου.

Θὰ τὴ δοκίμαζε!

— Γιατὶ Γιαννάκη πηγαίνεις ἔτσι λυπημένος;

— Γιατὶ μ' ἔστειλε ἡ μαμὰ στὸ μπαμπᾶ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ βέργα!

Τὰ στοιχεῖα του!

Ἕνας πολίτης παρουσιάζεται στὸ ληξιαρχικὸ γραφεῖο:

— Ἦλθα, λέει, νὰ δηλώσω τὴ γέννησι τοῦ γιοῦ μου.

Κι' ὁ ὑπάλληλος ἀφηρημένος:

— Ὄνομα, ἡλικία, ἐπάγγελμα!

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Κοιμᾶται!

Μαμά: Κοιμᾶσαι Τοτό;
Τοτός: Τί θέλεις, μαμά;
Μαμά: Γιατί ἔφαγες παληόπαιδο τὸ γλυκό;
Τοτός: Κοιμᾶμαι, μαμά!

Ἡ ὑπογραφή!

—Ἔλα Μαριγὼ νὰ ἐξοφλήσης τὴν ἀπόδειξι τῆς πληρωμῆς σου.

—Δὲν ξέρω, κυρία, πῶς ἐξοφλάει κανείς!

—Νά, γράψε στὴν ὑπογραφή σου, ὅπως ὑπογράφεις στὰ γράμματα ποὺ στέλνεις στὴ μάνα σου.

Κι' ἡ Μαριγὼ ὑπογράφει:

«Σᾶς ἀσπάζομαι, Μαριγώ».

Μιὰ συμφέρουσα πρότασις!

Ἡ μικρούλα Μαρίκα παίρνει ἀπὸ τὸν παπποῦ της ἕνα εἰκοσάρι κάθε φορὰ ποὺ θὰ τοῦ εὐχηθῆ χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή του.

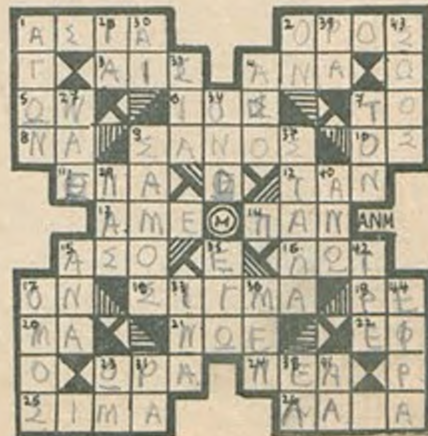
Τούτη τὴ φορά, ὅταν τὸν εὐχήθηκε καὶ τὸν φίλησε, τοῦ εἶπε:

—Παπποῦ, δὲν θὰ μποροῦσα ἀπὸ τώρα νὰ σοῦ πῶ τὰ χρόνια πολλὰ καὶ γιὰ τοῦ χρόνου; Θὰ σοῦ κάνω ἔκπτωσι γιὰ τὶς δυὸ φορὲς μαζί, νὰ μοῦ δώσης μόνο τριανταπέντε δραχμές!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς:

1) Μία τῶν Ἠπείρων, 2) Εἶναι ὁ Ὄλυμπος, ὁ Ταΰγετος κλπ., 3) Ταῖς ὁποίαις, 4) Πρόθεσις, 5) Ὁ ὑπάρχων, 6) Δηλητήριον, 7) Ἄρθρον, 8) Δεικτικὸν (δημ.), 9) Τροφὴ τῶν ζώων, 10) Ὅστις 11) Ἀριθμητικόν, 12) «Ἢ... ἢ ἐπὶ τᾶς», 13) Πήγαινε (δημ.), 14) Θεὸς τῶν δασῶν, 15) Αὐτόνομος Σταφιδικὸς Ὀργανισμός, 16) Βιβλικὸν πρόσωπον, 17) Ὁ ὑπάρχων, 18) Σύμφωνον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅπως προφέρεται, 19) Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, 20) Τίθεται πρὸ τοῦ ὅρκου (δημ.), 21) Περίφημος διὰ τὴν κιβωτόν του, 22) Σύμφωνον τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου, 23) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις, 24) Τὰ γράφουν αἱ ἐφημερίδες, 25) Κοντά, πλησίον (δημ.), 26) Πολλοὶ ἄνθρωποι.

Κ α θ έ τ ω ς:

1) Πάλη, μάχη, 17) Ἄψητος, 27) Ἐκκλησία (κλητ.), 15) Πρόθεσις, 28) Ἄνθη, 29) Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος, 23) Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως, 30) Ἄρθρον (πληθ.), 3) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου, 31) Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου, 32) Ναυτικὸν παράγγελμα, 33) Διὰ νά, 34) Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλητ.), 35) Ἡ ἀφεντιά μου, 4) Ἡ λέξις τοῦ 15 ὁριζοντίως, 36) Σύνδεσμος, 2) Τὸ ὑπάρχον, 37) Σταγών, 38) ΕΛ., 39) Θεὸς τοῦ ἡλίου, 40) Ἐπάνω, 41) ΑΑ., 7) Ἄρθρον (αἰτ.), 42) ΤΡΕ., 43) Ἀβλαβής, ἀκέραιος, 44) Ἀγάπη.

Α. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Τετράγωνον

* * * * 1η σειρά: Ἑλλην.
* * * * νῆσος. 2α σειρά:
* * * * Σηκότι. 3η σειρά:
* * * * Οἰνοπνευματῶδες ποτόν. 4η σειρά: Ἀρχαῖος θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

Στοιχειόγριφος

Ἔχεις δυὸ στὴν κεφαλή σου
ποὺ στολίζουν τὸ κορμί σου.
Μὰ ἂν σβήσης ἕνα Τᾶ
καὶ τελειώσης φωναχτὰ
στὴν κοττούλα τὴν καϋμένη
εὐχαριστῶ μεγάλο βγαίνε.

Γ. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἒξ ἔξυπνες ἐρωτήσεις

Γιατὶ λέμε Ἀσία καὶ ὄχι Ἀσρόδα;

Γιατὶ Ἀφρικὴ καὶ ὄχι Ἀπελπισία;

Γιατὶ Διογένης καὶ ὄχι Πολυγένης;

Γιατὶ Ἀραράτ καὶ ὄχι Ἠγουνράτ;

Γιατὶ Μυτιλήνη καὶ ὄχι Ρισλίνη;

Γιατὶ πόλεμος καὶ ὄχι Πόστηθος;

Καὶ μία βλακώδης...

Γιατὶ Ἰταλία καὶ ὄχι Νικηλία;

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ πτωχὴ γυναῖκα χήρα ποὺ εἶχε δύο κοριτσάκια. Τὸ ἕνα τὸ ἔλεγαν Ἀσπροῦλα καὶ τὸ ἄλλο Ροδοῦλα. Ἡ πτωχὴ γυναῖκα μὲ τὰ κοριτσάκια της ἐκατοικοῦσε σὲ μιὰ καλυβίτσα ποὺ εἶχε ἀντικρὺ ἕνα περιβόλι. Καὶ στὸ περιβόλι αὐτὸ ἀνθοῦσαν δύο τριανταφυλλιές. Ἡ μία τριανταφυλλιὰ ἔκανε ἄσπρα ρόδα καὶ ἡ ἄλλη κόκκινα. Ὡστόσο καλλίτερα παιδιὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναίκας δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμο. Ἡ Ἀσπροῦλα ἦταν πιὸ ἥσυχη ἀπὸ τὴν Ροδοῦλα τὴν μικρότερη. Ἡ Ροδοῦλα ἀγαποῦσε νὰ τρέχη εἰς τὸ λειβάδι καὶ νὰ πιάνη πεταλοῦδες. Ἐνῶ ἡ Ἀσπροῦλα προτιμοῦσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ μητέρα της καὶ νὰ τὴν βοηθάη στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ δύο ἀδελφάκια ἀγαπιῶνταν ὑπερβολικά. Ἡ Ἀσπροῦλα καὶ ἡ Ροδοῦλα εἶχαν τόσο νοικοκυρεμένο τὸ σπιτάκι τους ποὺ ἦταν μία χαρὰ νὰ τὸ βλέπη κανεὶς ἔτσι καθαρὸ καὶ τακτοποιημένο.

Τὸ καλοκαῖρι ἡ Ροδοῦλα ἔκανε τὸ νοικοκυριὸ καὶ κάθε πρωΐ ἐτοποθετοῦσε ἐπάνω στὸ κρεββάτι τῆς μητέρας της δύο ρόδα ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς τοῦ γειτονικοῦ περιβολιοῦ δεμένα μαζὶ μὲ μιὰ κλωστίτσα. Τὸ ἕνα ρόδο ἤτανε κάτασπρο καὶ τὸ ἄλλο τριανταφυλλί. Τὸ χειμῶνα πάλι ἡ Ἀσπροῦλα ἄναβε τὴ φωτιὰ καὶ ἔβαζε τὸ τσουκάλι στὴν πυροστιά.

Ἡ Ροδοῦλα τρομαγμένη ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Σὰ νύχτωνε, ἡ μητέρα ἔλεγε:

—Πήγαινε Ἀσπροῦλα, νὰ βάλης τὸ σύρτη. Ἔπειτα καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἐκάθιζαν γύρω στὴ φωτιά.

Ἡ μητέρα ἔβαζε τὰ γυαλιά της καὶ ἐδιάβαζε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ τὰ κοριτσάκια τὴν ἄκουαν. Δίπλα τους ἕνα ἀρνάκι κοιμῶταν καὶ σὲ ἕνα ξύλο ἕνα ἄσπρο περιστέρι εἶχε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴν φτεροῦγα του.

Μὲ τὸν καιρὸ τὰ κορίτσια ἐμεγάλωσαν... Ἕνα βράδυ ποὺ ἐκάθηντο ἥσυχα κοντὰ στὴ φωτιὰ μὲ τὴν μητέρα τους, ἐκτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ μητέρα τότε ἐφώναξε:

—Ἄνοιξε γρήγορα Ροδοῦλα, μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ὁδοιπόρος ποὺ ζητᾶ καταφύγιον.

Ἡ Ροδοῦλα ἔτρεξε ν' ἀνοίξη νομίζοντας πῶς θὰ δῆ κανέναν πτωχὸν ἄνθρωπο.

(Ἀκολουθεῖ)

ὁ κῆπος τῶν

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ ΜΑΣ

Πρέπει ὅλοι οἱ μικροὶ συναγωνισταί, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι, νὰ διαβάσουν τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Νεολαίας», γραμμένην ἀπὸ τὸν νέον Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν μας καὶ Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξ. Κοριζῆν. Εἶναι ὁ νέος στοργικὸς πατέρας τῆς Ὀργανώσεως, καὶ Ἐκεῖνος ποὺ θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Μεγάλου Ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ πρὸς ὅλους τοὺς Νέους καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς μικρούς. Δὲν ἐμείναμεν ὀρφανοί, μᾶς λέγει ὁ νέος Γενικὸς Ἐπιθεωρητής μας, μᾶς παραστέκουν αἱ ἐντολαὶ καὶ αἱ ὑποθῆκαι, τὰ χρυσᾶ λόγια τοῦ Δημιουργοῦ μας, ποὺ δὲν θὰ παύσουν νὰ ἀντηχοῦν στὴν ψυχήν μας, μὰ καὶ μαζὶ μᾶς μένουν «ὑψηλοὶ παραστάται μας» ὁ Βασιλεύς, ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου, ποὺ εἶναι καὶ οἱ Γενικοὶ Ἀρχηγοί μας καὶ κηδεμόνες μας, καὶ ἀκόμη ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς. Ὅλοι αὐτοὶ σὰν μητέρα στοργικὴ καὶ ἄγρυπνη θὰ εἶναι πάντα κοντά μας. Καὶ ἡμεῖς, ὑπερήφανοι γι' αὐτό, θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ δίδωμεν ὅλας μας τὰς μικρὰς δυνάμεις, ὅλην μας τὴν ψυχήν, εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ὁδηγούς μας, μὲ πειθαρχίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐκτελοῦντες τὰς ἐντολάς των.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ!

Ἡ ἀνωτέρω χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ποὺ μᾶς ἐστάλη ἀπὸ τὸν Μελιγαλᾶ, δείχνει πὼς ἡ πίστι γιὰ τὴ Νίκη καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας εἶναι σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὸν ἴδιο βαθμό. Οἱ Σκαπανεῖς τῆς Πρωτευούσης καὶ οἱ Φαλαγγῖτες τῆς ἐπαρχίας, μὲ τὴν ἴδια ψυχή, μὲ τὴν ἴδιαν ὁρμή, μὲ τὸν ἴδιο πόνο, συντρέχουν ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκείνους ποὺ μὲ τὴ λόγχη καὶ μὲ τὸ αἷμα ἀνοίγουν τὸ νέο δρόμο τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης.

Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐργάζονται ἀκούραστα γιὰ τὴν Νίκη, γιὰ τὴν Ἐλευθερία, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ θὰ νικήσωμε! Γιατί εἶναι ὁ Θεὸς μαζί μας. Καὶ γιατί τὴ Νίκη μας τὴν προστατεύει Ἐκεῖνος.

11. (Συνέχεια)

Ὁ κὺρ Μπούλης τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ πὼς δὲν θὰ πῇ λέξι σὲ κανένα καὶ πὼς θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γυρίζῃ λεύτερα μέσα στὸ πλοῖο, ὅπως ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ μεταμορφωμένος διαφορετικά... σ' ὁποια ὥρα καὶ νἆναι τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας. Ἦταν ἀνάγκη, βλέπεις, νἄχῃ τὸν ἄνθρωπό του πάντα μπροστὰ στὰ μάτια του..

— Κι' αὐτὸ κι' ὅ,τι ἄλλο ἀκόμα θέλετε, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ πλοίαρχος...

Ὁ Σερλὸκ Χόλμς καταπιάνεται τὴν ἴδια ὥρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κύριο πρώην ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες. Κάνει λοιπὸν τὸ γῦρο τοῦ βαποριοῦ... ψάχνει σ' ὅλες τὶς καμπίνες, γυρίζει ἀπὸ τὰ μαγειρεῖα ὥς τὴ γέφυρα, ἀπὸ τὶς μηχανὲς ὥς τ' ἀμπάρια.... Τίποτα! Ὁ κύριος πρώην ἔγινε ἄφαντος... Τοῦ κάκου κοιτάζει σ' ὅλα τὰ βαρέλια κι' ὅλα τὰ κασόνια ποὺ βρίσκονται μπροστά του... Τίποτα!.. Τίποτα!..

Ἂν τυχὸν ὁ κὺρ Μπούλης ἐπίστευε στὴ μαγεία, δίχως ἄλλο θὰ πίστευε πὼς αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι ἦταν ἔργο μαγικὸ καὶ συνεργία τοῦ διαβόλου... Μὰ ὁ ἀστυνομικός μας κάθε ἄλλο βάζει στὸ νοῦ του παρὰ τέτοια ὑπερφυσικὰ πράματα, γιατί ὅλα ἔμαθε νὰ τὰ ἐξηγῇ καὶ νὰ τ' ἀποδίδῃ σὲ φυσικὲς αἰτίες!..

Πῶς μποροῦσε ὁ Χάρυ Κόντακ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν «Λεβιάθαν» τὴν ὥρα ποὺ τὸ βαπόρι βρισκόταν 30 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά; Ἀδύνατον. Συμπέρασμα: Ὁ κύριος πρώην θὰ εἶχε ἀλλάξει μόνο ἐξωτερικὸ καὶ τὸ νὰ τὸν ξεμασκαρέψῃ ὁ ἀστυνόμος μας δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἁπλὸ παιγνιδάκι.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Λεβιάθαν» γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους καὶ νὰ μαθαίνουν τί γίνεται στὸν κόσμο, τὴν στιγμὴν ποὺ αὐτοὶ βρίσκονται στὸν ὠκεανό, εἶχανε ἕνα μεγάλο μαυροπίνακα, ὅπου κάθε πρωῒ βρισκότανε γραμμένα τὰ σπουδαιότερα νέα, ποὺ ἔδινε ἀδιάκοπα ὁ ἀσύρματος τοῦ βαποριοῦ.

Ἐκεῖ λοιπόν, τὴν τρίτη μέρα τοῦ ταξιδιοῦ, διάβασε μὲ χοντρὰ γράμματα τὴν εἴδησι:

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

«Ὁ κ. Μπούλης, ὁ περίφημος τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, αὐτοκτόνησε μέσα στὸ σπίτι του σήμερα καὶ ὥρα 3 καὶ 2' καὶ 5'' 8)9 ὕστερα ἀπὸ κάποια ἀποτυχία του».

Μιὰ πέτρα ποὺ πέφτει μέσα σὲ λίμνη γεμάτη βατράχους δὲν φέρνει τόση ταραχή, ὅση ἔφερε τούτη ἡ εἴδησι στοὺς ἐπιβάτες τοῦ «Λεβιάθαν». Ὅλοι λυποῦνται, δακρύζουν, ὅλοι κάτι ἔχουν καλὸ νὰ ποῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὶς πιὸ ψηλὲς κορφὲς τοῦ καραβιοῦ, ὅπου ἀγρυπνοῦν οἱ βάρδιες, ὥς κάτω στὰ μηχανοστάσια, ὅπου πᾶνε κι' ἔρχονται οἱ θερμαστὲς καὶ οἱ μηχανικοί, τρέχει κι' ἁπλώνεται καὶ σκορπίζεται ἡ εἴδησις.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ παράλυσε, θαρρεῖς, ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου.

Εὐτυχῶς ὁ γέρο λύκος, ὁ πλοίαρχος, μὲ λίγα φρόνιμα λόγια βάζει πάλι τάξι μέσα στὸ βαπόρι... Ὅσο γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες, αὐτοὶ μαζεύτηκαν ἄλλοι ἐδῶ ἄλλοι ἐκεῖ κι' ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται διάφορες ἱστορίες ψεύτικες κι' ἀληθινές, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ τετράποδου Σέρλοκ Χόλμς ποὺ εἶχε ἕνα τόσο τραγικὸ τέλος...

Ὅλοι εἴχανε τὴν ἰδέα πὼς ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἔπεσε θῦμα τοῦ καθήκοντός του καὶ πὼς ἀφορμὴ τῆς αὐτοκτονίας του ἦταν ἡ νευρασθένεια...

Στὸ κατάστρωμα, γύρω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου καθότανε ράθυμα ξαπλωμένος ἕνας τέλειος τζέν-

Σκαπανέων μας

Τὸ διηγηματάκι μας

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Εἰς τὸ καταφύγιον κατὰ τὴν ὥραν ἑνὸς συναγερμοῦ ἡ μικρὴ Σκαπάνισσα Ρίτα εἶχε κατέβει κι' αὐτὴ μὲ τὸ μικρότερο ἀδελφό της, τὸν Τώνη. Μέσα στὸ καταφύγιο ἦταν λογῆς λογῆς κόσμος: Ἦταν ἄνθρωποι ποὺ ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν ἀγορὰ μὲ τὰ ψώνια τους, ἄλλοι μὲ τὴν μπλούζα τῆς ἐργασίας των ἀκόμη, κυρίες μὲ δέματα φορτωμένες, κορίτσια μὲ τὶς τσάντες τῶν βιβλίων ποὺ κάποια δασκάλα ἐκεῖ κοντὰ τοὺς ἔκανε ἰδιαίτερο μάθημα, γρηοῦλες ἀπὸ τὰ γειτονικὰ σπίτια ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμη τὰ πλεκτὰ ποὺ ἑτοίμαζαν γιὰ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Μετώπου καὶ ἄλλοι ἀκόμη...

Ἡ Ρίτα μὲ τὸ ἀδελφάκι της εἶχε στριμωχθῆ ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ὅταν εἶδε πὼς ὁ συναγερμὸς παρετείνετο καὶ ὁ μικρὸς Τώνης εἶχε κουρασθῆ νὰ στέκη ὄρθιος ἐκάθησε χάμω καὶ τὸν πῆρε στὰ γόνατά της.

— Μὰ γιατί Ρίτα, ἐρώτησε τὴν ἀδελφή του ὁ Τώνης, κατεβαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὰ ὑπόγεια ὅταν φωνάζουν οἱ σειρῆνες;

— Γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν Τώνη ἀπὸ τὶς βόμβες τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ ἔρχονται καὶ σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους.

— Μὰ γιατί, Ρίτα, κατεβαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὰ ὑπόγεια;

— Μὰ εἶναι λοιπὸν τόσο κακοί; Καὶ γιατί νὰ μᾶς σκοτώσουν ἀφοῦ δὲν τοὺς κάμαμε κανένα κακό;

Δίπλα τους ἐκάθητο μιὰ γρηούλα ἡ ὁποία χαϊδεύοντας τὸ κεφαλάκι του τοῦ εἶπε:

— Γιατί, παιδί μου, ἤθελαν αὐτοὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι νὰ πάρουν τὸν τόπο μας, τὰ χωράφια μας, τὰ σπίτια μας, τὰ μαγαζιά μας καὶ νὰ μᾶς κάμουν σκλάβους των. Τότε κι' ἐμεῖς ἐστείλαμε τὸ στρατό μας κατὰ πάνω τους καὶ τοὺς κτυπάει ἀλύπητα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἤθελαν νὰ μᾶς κάμουν. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης Τώνη πὼς ὁ στρατός μας εἶναι ὁ γενναιότερος τοῦ κόσμου, ἐνῷ αὐτοὶ εἶναι δειλοί. Ἔτσι ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τοὺς γενναίους στρατιώτας μας, ἔρχονται ἐδῶ καὶ χτυποῦν τὰ παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέροντας. Μὰ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία ποὺ μᾶς βοηθοῦν γρήγορα θὰ μᾶς δώσουν τὴ Νίκη καὶ οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ γυρίσουν ντροπιασμένοι στὸν τόπο τους καὶ δὲν θὰ τολμήσουν ποτὲ πιὰ νὰ μᾶς κάμουν κακό.

Τότε ὁ Τώνης τῆς εἶπε:

— Πόσο λυποῦμαι ἀλήθεια ποὺ δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ μεγάλος νὰ πολεμήσω μαζὶ μὲ τοὺς γενναίους στρατιῶτες μας.

— Ἐσὺ ὅταν μεγαλώσης τοῦ εἶπε ἡ γρηούλα, θὰ συνεχίσης τὴν ἐργασίαν ἐκείνων ποὺ σήμερον πολεμοῦν καὶ θὰ εἶσαι πάντα ἕτοιμος νὰ χτυπήσης κάθε ἐχθρὸ ποὺ θὰ θελήση νὰ κάμη κακὸ στὴν Ἑλλάδα μας.

— Θὰ κάμω ὅπως λές, γιαγιάκα, γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βεβαία.

Χ.

τλεμαν ἔχουν σχηματίσει κύκλο πολλοὶ περίεργοι.

Στέκανε κι' ἀφουγκράζονταν τὸν κομψὸ κύριο, ποὺ τοὺς διηγιέται διάφορα περιστατικὰ καὶ ξεύπνα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀστυνομικοῦ... Μὰ ἐνῷ μιλάει ἔχει καὶ τὸ βλέμμα του στηλωμένο σ' ἕνα Ἀμερικάνο, ποὺ ὁλότελα ἀφωσιωμένος στὴ διήγησί του, χαϊδεύει μηχανικὰ ὅλη τὴν ὥρα τὸ μοῦσι του...

Κάποια ὥρα διηγιέται καὶ γιὰ κεῖνο τὸ κωμικὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸ ἀερόστατο στὴ Βοϊδούπολι... Βλέπει λοιπὸν τὸν καλό σου τὸν Ἀμερικάνο ν' ἀλλάζῃ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανίου τόξου... Μιὰ στιγμὴ μάλιστα τράβηξε τὸ μοῦσι του τόσο νευρικὰ ποὺ τοῦ ἔμεινε ὁλόκληρο στὸ χέρι.

«Ὅλα πηγαίνουν καλά», συλλογιέται ὁ τζέντλεμαν.

Ὅμως γιὰ κεῖνον ποὺ τόσο ξαφνικὰ χωρίστηκε τὸ μοῦσι του τὰ πράματα δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Ἀφοῦ μὲ πολλὴ δυσκολία κατάφερε νὰ κρύψη ἀπὸ τὸν κόσμο τὸ γελοῖο πάθημά του, ἔτρεξε γρήγορα γρήγορα στὴν καμπίνα του κι' ἐκεῖ ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι του, σάμπως φοβώτανε μὴν τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό...

«Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καταφέρει νὰ μάθη τὴν ἀεροναυτική του περιπέτεια καὶ τὴν διηγότανε μ' ὅλα της τὰ καθέκαστα;»

Ἤτανε λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος; Ὁ διάβολος; Χ ἀ χὰ χά... Δὲν πίστευε καθόλου πὼς ὑπῆρχε τέτοιο πρᾶγμα!... Μήπως ἤτανε ἐκεῖνος ὁ... ἄλλος; Ὄχι δὲν εἶναι δυνατόν... Κι' ὅμως, ποιὸς ξέρει... Κι' ἂν ἦταν ἐκεῖνος;

— Λοιπόν, εἶπε μὲ ἀπόφασι ὁ κύριος πρώην Νομάρχης... (τὸ ἔχετε βέβαια καταλάβει πὼς ἦταν αὐτός...) Λοιπὸν ἂν εἶναι αὐτός.. τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν... Νὰ μὲ ἀφήση ἥσυχον... εἰδεμή...

* * *

Κατὰ τοὺς σίγουρους λογαριασμοὺς ποὺ ἔκανε ὁ πλοίαρχος τὸ βαπόρι χρειαζόταν ἀκόμα 22 ὧρες 58΄ καὶ 25΄΄ γιὰ νὰ μπῆ στὸν ὠκεανό... Ἂν βέβαια δὲν τοῦ τύχαινε καμμιὰ ἀναποδιά... ὁπότε ὁ «Λεβιάθαν» θὰ ἔχανε τὸ ρεκὸρ ταχύτητος ποὺ εἶχε καὶ ὁ πλοίαρχός του τὴν καλή του φήμη...

Γι' αὐτὸ ὁ γέρο λύκος κοίταζε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη δυὸ μαῦρες κηλῖδες, τὴν μιὰ στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἄλλη στὴ θάλασσα ποὺ βρίσκονταν ἀκριβῶς στὸ δρόμο του...

— Κι' αὐτὸ καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, τοῦ ἀποντᾷ ὁ πλοίαρχος.

Μέσα στὸ βαπόρι δὲν ἀκουγόταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς μηχανῆς καὶ τὰ ροχαλητὰ τῶν ταξιδιωτῶν ποὺ κοιμώντανε μέσα στὶς καμπῖνες τους. Μόνο ὁ κὺρ Μπούλης μας κοιμώτανε μὲ τὸ ἕνα μάτι ἀνοιχτό...

Ἔξαφνα ὁ φίλος μας ἀκούει ἕνα σιγανὸ βῆμα...

Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας του ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ξεχωρίζει ἕναν ἴσκιο. Ἀκούει καὶ μιὰ καρδιὰ ποὺ κτυπᾷ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ κανονικό... Μ' αὐτὴ ἡ καρδιὰ δὲν εἶναι δική του. Κάποιος πλησιάζει στὸ κρεββάτι του... Ἀκούει τὰ βήματά του σιγανὰ καὶ προσεκτικά. Ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀνάβει τὸ ἠλεκτρικὸ γλομπάκι ποὺ εἶναι δίπλα του... Στὸ ἄλλο του χέρι καλοῦ κακοῦ κρατάει τὸ περίστροφο... Μιὰ σιλουέττα τρομαγμένης γυναίκας προχωρεῖ στὴν πόρτα καὶ χάνεται...

— Κάνατε λάθος, κυρία μου, λέει... Μὰ ὕστερα μουρμουρίζει μέσα του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Βορρᾶ εὐχαριστεῖ θερμῶς τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς Ὑποδιοικήσεως διὰ τὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν παρέσχον εἰς τὸ ἔργον του.

Η Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΜΑΧΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ

Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.), ἐπεσκέφθησαν οἰκογενείας ἀπόρων στρατευθέντων εἰς τὰς ὁποίας διένειμαν εἴδη ρουχισμοῦ καὶ ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλησαν τὰ ἑξῆς ποσά: Εἰς μνήμην Ἰ. Μεταξᾶ ὁ ὁ Ἀνώτ. Γεν. Ἀρχίατρος κ. Σπ. Βασιλείου δρχ. 2.000, εἰς μνήμην Ἰ. Τρικούπη ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τρικούπη δρχ 500.

Η Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγῖται τοῦ 23ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθησαν τὸ 10ον στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον καὶ ἐξετέλεσαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν διάφορα χαριτωμένα σκέτς, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἡρωϊκῶν τραυματιῶν μας. Ἀκολούθως οἱ Φαλαγγῖται διένειμαν τσιγάρα, σοκολάτες καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη εἰς τοὺς τραυματίας μας, οἵτινες καὶ ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.

— Ἐπίσης Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐπεσκέφθησαν ὡς συνήθως τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμοίρασαν διάφορα δῶρα καὶ τσιγάρα. Ἐπίσης Φαλαγγίτισσαι τοῦ 9ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ἐπεσκέφθησαν τοὺς τραυματίας μας, ἐκράτησαν συντροφιὰ καὶ καὶ τοὺς ἐβοήθησαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας των.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΣΠΑΡΤΗ.— Μὲ τὴν ἰδίαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν συνεχίζονται αἱ τρὶς τῆς ἑβδομάδος συγκεντρώσεις τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς ἃς παρίστανται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σπάρτης Διονύσιος, ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Νομάρχης κ. Π. Παπαγιαννάκος, ὁ Δήμαρχος κ. Γκορτσολόγος καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν 15θήμερον, ὡμίλησαν Συνεργάται καὶ Συναγωνισταὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς θεμάτων. 1) Ἡ πίστις ὡς παράγων τῆς Ἐθνικῆς Νίκης, 2) Γυναῖκα καὶ Θρησκεία, 3) Ἡ Ἑλλὰς συνεχίζει τὴν ἱστορίαν της, 4) Ἡ Σπάρτη ὡμίλησε, 5) Ἡ Ἑλλὰς δὲν πεθαίνει, 6) Στίχοι τοῦ Παράσχου διὰ τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν, 7) Ἡ καρτερία καὶ ἡ ἐλπὶς φοβερὰ ὅπλα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ 8) Αἰωνία Ἑλλάδα. Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν σημειοῦμεν τὸν δικηγόρον καὶ συνεργάτην Χρυσοῦ Σήματος κ. Δ. Ἀλιπράντην, τὸν δικηγόρον κ. Σπ. Καφετζῆν καὶ τὴν καθηγήτριαν κ. Ἀδριανὴν Τσουκαλᾶ. Εἰσηγητικὰς ὁμιλίας τῶν ἀνωτέρω διαλέξεων, ὡς καὶ κριτικὰς τοιαύτας μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης τούτων ἔκαμεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως καθηγητὴς κ. Ἰωάνν. Παπαδόπουλος.

Ἡ μουσικὴ ὁμὰς καὶ χορῳδία Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Ἱεραπέτρας Κρήτης

— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Λακωνίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Διαφωτίσεως, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Ξηροκαμπίου, Παλαιοπαναγιᾶς, Ἀνωγείων καὶ Σκλαβοχωρίου. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην ὁ κ. Νομάρχης εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς μεγάλας συγκεντρώσεις Νεολαίας καὶ Λαοῦ. Ἐν Ξηροκαμπίῳ ὡμίλησεν ἐπίσης καὶ ὁ συνοδεύων τὸν κ. Νομάρχην Διευθυντὴς τῆς Διαφωτίσεως. Ἀπερίγραπτος εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς τῆς Λακωνικῆς ὑπαίθρου ὑποδέχεται τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως καὶ ζητωκραυγάζει ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ Στρατοῦ μας.

— Ἐπίσης ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε' Περιφερείας συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Περιφερ. Διοικητῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Γυθείου καὶ Κροκεῶν.

— Συνεχίζεται ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. Σπάρτης ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν Κεντρικὴν Κ.Υ.Α.Μ. μαλλίνων εἰδῶν καὶ τροφίμων, ἅτινα συγκεντρώνουν δι' ἐντατικῶν ἐράνων αἱ Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

— Ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. διενηργήθη πώλησις Λαχείων Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ἐν Σπάρτῃ συνελέγη ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν Λαχείων ποσὸν 52.050 δραχ. καὶ 16.500 δραχ. ἐν Γυθείῳ.

— Συνεργεῖα ἐκ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ὑποβοηθοῦν σπουδαίως τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Τ.Τ.Τ., ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰ τμήματα ἀποστολῆς δεμάτων καὶ λογοκρισίας.

Ἐκ Γυθείου ἀνεφέρθη ἡμῖν ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὴν ἐκεῖ Εἰσαγγελίαν. Τὸ πῦρ κατεσβέσθη χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν Φαλαγγιτῶν μας, πρὶν κἂν, σημειωτέον, φθάσῃ ἐπὶ τόπου ἡ ἀντλία τῆς πόλεως. Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς οἱ ἑξῆς Φαλαγγῖται: 1) Δαφνιώτης Ἰωάννης, 2) Σαρελάκος Νικόλαος, 3) Συνεδριώτης Εὐστάθιος, 4) Κοψαύτης Στυλιανός, 5) Τζεφεράκος Παναγιώτης, 6) Ζάρεβιτς Δημήτριος, 7) Ἀνδρεάκος Δημήτριος, 8) Βιτσιλόγιαννης Γεώργιος, 9) Γιάνναρης Παντελῆς, 10) Καρακασώνης Γεώργιος, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Περιφερ. Διοίκησις ἀπένειμεν ἔπαινον.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἀπανταχοῦ τοῦ Νομοῦ τὸ πρόγραμμα, περιλαμβάνον ποικίλας ἐργασίας, ἐξετελέσθη μετὰ προθυμίας, τάξεως καὶ ἀκριβείας.

Οὕτω καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ὑπὸ βαθμοφόρων, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ἐπλέκοντο μάλλινα εἴδη καὶ ἡτοιμάζοντο δέματα πρὸς ἀποστολήν.

Ἡ Ε. Ο. Ν. Θηλέων Γερσκῶνος Παιονίας, ἐργαζομένη διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ στρατιώτου.

Εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐπιστράτων μας προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των, ἐπισκεπτόμεναι ἀσθενοῦντα μέλη αὐτῶν καὶ φροντίζουσαι διὰ τὰ φάρμακα, τὸν ἰατρὸν κλπ.

— Τὰ Συνεργεῖα Σταθμῶν διευθυνόμενα ἀπὸ βαθμοφόρους περιέθαλψαν ἀρκετοὺς διερχομένους ἢ ἀποβιβαζομένους τραυματίας στρατιώτας.

Αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου νοσηλεύονται τραυματίαι γίνονται καθ' ἑκάστην.

— Ὁμάδες Φαλαγγιτισσῶν μετὰ Φαλαγγιτῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς βαθμοφόρους περιῆλθον τὰς οἰκίας καὶ καταστήματα συλλέγουσαι κάλτσες κλπ. διὰ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς χώρας μας.

Ἡ ἀνωτάτη ἐποπτεία τῶν Λαϊκῶν Συσσιτίων ἀνετέθη εἰς μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων.

Μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων τοῦ 1ου Λόχου Γαζώρου ἐπεξεργάζονται μαλλιὰ διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ στρατιώτου.

Οὕτω ἐργάζονται καὶ εἰς τὰς ἑστίας συσσιτίων καὶ εἰς τοὺς τόπους διανομῆς ἄλλαι μὲν διευθύνουσαι καὶ ἀσκοῦσαι ἔλεγχον, ἄλλαι δὲ ὡς βοηθοί.

Ἐπίσης ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ.

ΛΑΜΙΑ.— Ἐνῷ ἐπάνω εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν Ἀλβανικῶν βουνῶν ἡ ἑλληνικὴ ἐποποιΐα συνεχίζεται ἀπαράμιλλος καὶ μεγαλειώδης, οἱ Φαλαγγῖται μας ἐξακολουθοῦν μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε προθυμίας νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰς κατὰ τόπους ἀρχάς.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς IV Περιφερ. Διοικήσεως παρετηρήθη ζωηροτάτη κίνησις.

Φαλαγγῖται τῆς Τετραρχίας Σπερχειάδος

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

περιῆλθον τὴν κωμόπολιν καὶ συνεκέντρωσαν ἀρκετὴν ποσότητα καυσοξύλων, τὰ ὁποῖα καὶ παρέδωσαν εἰς τὸ ἐν Σπερχειάδι διαμένον ὀρφανοτροφεῖον Κονίτσης.

Εἰς τὴν αὐτὴν Τετραρχίαν, οἱ Φαλαγγῖται μας συνέλεξαν διάφορα εἴδη (ἄλευρα, κρέας, ἔλαιον κλπ.) ἅτινα προσέφερον εἰς 42 ἀπόρους οἰκογενείας στρατευθέντων.

Ὑπὸ τῆς 384 Α΄ Φάλαγγος τῶν Τετραρχιῶν Λιανοκλαδίου, Σπερχειάδος, Ράχεων καὶ τῶν Λόχων Ἁγίας Μαρίνας καὶ Ἀχινοῦ ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. διάφορα εἴδη χρήσιμα διὰ τοὺς φαντάρους μας, ἤτοι κουβέρτες, κασκόλ, πουλόβερ κ. ἄ.

Εἰς συγκέντρωσιν φαλαγγιτῶν καὶ κατοίκων τῆς Τετραρχίας Λιανοκλαδίου ἐξεφώνησε λόγον ἐμπνευσμένον ὁ Συναγωνιστὴς Μπούκας

Φαλαγγῖται τῆς 39 Α΄ Φάλαγγος περιῆλθον τὴν πόλιν καὶ περισυνέλεξαν διάφορα εἴδη τὰ ὁποῖα περέδωσαν εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ.

Καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἀποστέλλονται πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγωνιστὰς δέματα, περιέχοντα εἴδη ἀπαραίτητα εἰς αὐτούς.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς ἐγένοντο τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Φθιωτιδοφωκίδος μετ' ἄλλων ἀξιωματικῶν ἐπισκέπτεται τοὺς ἐπ' ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ διατελοῦντας τραυματίας μας.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.—Ὑπὸ τοῦ Συνεργάτου καὶ Διευθυντοῦ τοῦ V Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Καλαμπάκας Δημητρίου Γκέκα ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Καλαμπάκας πρὸς καλλιέργειαν καὶ κάρπωσιν ἐπὶ τριετίαν ἄμπελος ἐκ δέκα (10) στρεμ. κειμένη εἰς θέσιν «Ἀνάληψις» τῆς περιφερείας μας.

—Κατὰ τὴν γενομένην διὰ τὴν περισυλλογὴν χρησίμων εἰδῶν ἐξόρμησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ ἐν Καλαμπάκᾳ ἔμπορος ἐγχωρίων προϊόντων καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἄλλων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος προσφορῶν του, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ καταθέτῃ διὰ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, χιλίας (1.000) δραχμὰς κατὰ μῆνα. Τὴν ἐκ δραχμῶν χιλίων πρώτην δόσιν κατέβαλεν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐξαίροντες τὴν τοιαύτην πρᾶξιν τοῦ ὡς ἄνω ἐμπόρου, παραδίδομεν τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίαν αὐτὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ κοινὸν ὡς ὑπέροχον παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ὁ 1ος Λόχος Ἄνω Κορακιάνας τῆς Κερκύρας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. Κερκύρας διὰ τὸν γενναῖον στρατόν μας τὰ κάτωθι εἴδη:

Κάλτσες μάλλινες ζεύγη 108, κάλτσες βαμβακερὲς ζεύγη 15, φανέλλες μάλλινες 12, ἐγχώρια πουλόβερ μάλλινα 23, κασκὸλ μάλλινα 14, πουλόβερ μάλλινα 8, γελέκα μάλλινα 3 μανδήλια 13, πετσέτες προσώπου 2, χαρτοφάκελλα 20, μολύβια 18, πακέτο κινίνο 1, βιβλία εὔθυμα 5, πίπες ξύλινες 50, ἐσώβρακα μάλλινα 1, γάντια μάλλινα ζεύγη 1, δραχμὰς 2.000, πορτοκάλλια 1.280. Ἡ ἀποστολὴ παρομοίων εἰδῶν θὰ συνεχισθῇ.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ἡ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰω. Μεταξᾶ διακοπεῖσα δημοσίευσις τοῦ «Πολεμικοῦ Ἡμερολογίου τῆς Νεολαίας» ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ τεύχους ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς διακοπῆς καὶ ἐντεῦθεν.

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Αἱ τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου συνεχίζονται ἐπιτυχῶς, συλληφθέντων καὶ νέων αἰχμαλώτων.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 88 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρτηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν 150 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν. Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἔρριψε βόμβας εἰς περιοχὴν τῶν Ἰωαννίνων, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

Ἐξ ἄλλου τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ἀνεκοίνωσεν:

«Στρατιωτικοὶ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ εἰς Ἐλβασὰν ὑπέστησαν χθὲς τὴν ἐπίθεσιν βομβαρδιστικῶν τῆς βασιλικῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας. Ἐκρηκτικαὶ βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν περιοχήν, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸν στόχον. Βόμβαι ἔπεσαν ἐπὶ στρατιωτικῶν κτιρίων καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς πλησίον τῆς ὁποίας παρετηρήθη σφοδρὰ ἔκρηξις. Ἡ ἀντιαεροπορικὴ ἄμυνα τοῦ ἐχθροῦ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπίθεσιν καὶ ἔδρασαν ἐχθρικὰ καταδιωκτικὰ «G 50». Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἄθικτα εἰς τὰς βάσεις των».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας κατέλαβε καὶ νέα ἐδαφικὰ σημεῖα τοῦ ἐχθροῦ κυριεύσας ὑλικὸν καὶ συλλαβὼν καὶ νέους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 89 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὰς σημερινὰς ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις κατελάβομεν ἐδαφικὰ σημεῖα τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνελάβομεν ὑπὲρ τοὺς 200 αἰχμαλώτους ἐν οἷς καὶ 8 ἀξιωματικοί, περιῆλθε δὲ εἰς χεῖρας μας ὑλικόν».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν ἐξ ἄλλου τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ἐνήργησαν χθὲς ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Βερατίου. Στόχοι τῆς ἐπιθέσεως ὑπῆρξαν στρατιωτικὰ κτίρια. Ὅλαι αἱ βόμβαι ἔπεσαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ στόχου. Ὁμοίως ὑπέστησαν ἐπίθεσιν συγκεντρώσεις μεταγωγικῶν ἐπὶ ὁδοῦ Κλεισούρας — Βερατίου. Ἐχθρικὰ καταδιωκτικὰ ἐπῆλθον κατὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἰδικῶν μας ἀεροπλάνων καὶ ἐπηκολούθησε βραχεῖα σύγκρουσις. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Κατόπιν τῶν νέων ἐπιθέσεών μας ὁ ἐχθρὸς ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ τὰς θέσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὀχυρωθῆ. Τὸ πυροβολικόν μας ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὰς ἐπιτυχίας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 90 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἡ Βασιλική μας ἀεροπορία ἐσημείωσε καὶ νέας λαμπρὰς ἐπιτυχίας καταρρίψασα 6 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 91 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτυχεῖς περιωρισμέναι ἐπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν ἄνω τῶν 100 αἰχμαλώτων.

»Ἡ ἀεροπορία μας ἔδρασεν ἐπιτυχῶς καταρρίψασα 3 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ὑπεράνω τοῦ μετώπου. Ἕτερα 3 τοιαῦτα κατερρίφθησαν ἐκ τῶν ἐνεργησάντων τὴν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιδρομήν. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὴν Θεσσαλονίκην. Ὑπάρχουν ὑλικαὶ τινὲς ζημίαι καὶ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Μέχρι στιγμῆς εἶναι γνωστὰ ὡς καταρριφθέντα τρία (3) ἰταλικὰ ἀεροπλάνα. Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς ἀγροτικὴν περιοχὴν Τρικκάλων, ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν.

Ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα διερχόμενα ἄνωθεν νήσου τοῦ Αἰγαίου, κατῆλθον εἰς χαμηλὸν ὕψος καὶ ἐπολυβόλησαν τὰς στέγας οἰκιῶν ἀγροτικοῦ χωρίου, ἄνευ ἀποτελέσματος τινός.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας συνεχίζει τὰς τοπικάς του ἐπιχειρήσεις μετὰ πάσης ἐπιτυχίας, κάμπτων πᾶσαν ἀντίστασιν καὶ συλλαμβάνων αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 92 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν:

«Ἀγγλικὰ βομβαρδιστικὰ ἐνήργησαν χθές, ἀπὸ χαμηλοῦ ὕψους, ἐπιτυχῆ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Μπούλσα, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἐλβασάν. Ὅλαι αἱ βόμβαι ἔπεσαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ στόχου καὶ ἐσημειώθησαν ἄμεσαν πλήγματα ἐναντίον στρατιωτικῆς κατασκηνώσεως καὶ μιᾶς προκεχωρημένης ἀποθήκης ἐφοδιασμοῦ. Ἐθεάθη ἔναρξις μεγάλης πυρκαϊᾶς καὶ προεκλήθη μεγάλη ἔκρηξις. Τὰ ἀεροπλάνα μας ἀντεμετώπισαν πῦρ ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης καὶ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα μάχης «C. R. 42» καὶ «G. 60» ἐπετέθησαν, ἀλλ' ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

ΤΡΙΤΗ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Αἱ νῖκαι τοῦ στρατοῦ μας συνεχίζονται εἰς ὁλόκληρον τὸ μέτωπον. Χθὲς ἀπεκρούσθη σφοδρὰ ἐπίθεσις ἁρμάτων μάχης τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὴν ὁποίαν κατεστράφησαν 4 ἅρματα καὶ συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 93 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Τοπικὴ δρᾶσις. Κατελήφθησαν σημεῖα τινὰ τοῦ ἐχθροῦ. Συνελήφθησαν 90 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας αὐτόματα τινὰ ὅπλα. Ἐπιδρομὴ ἐχθρικῶν ἁρμάτων ἀπεκρούσθη καταστραφέντων τεσσάρων ἐξ αὐτῶν».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΕΤΑΡΤΗ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Τὸ ἀντιαεροπορικόν μας πυροβολικὸν κατέρριψε δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα καὶ ὁ στρατός μας ἐματαίωσε τὰ ἰταλικὰ σχέδια.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 94 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές. Δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ„

ὑπὸ τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ πυροβολικοῦ μας».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὴν Θεσσαλονίκην. Στόχος ὑπῆρξε τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐρρίφθησαν βόμβαι. Ἐφονεύθη ἐκ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἓν ἄτομον καὶ ἐτραυματίσθησαν δέκα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τέσσαρες ἀδελφαὶ νοσοκόμοι. Βόμβαι ἐρρίφθησαν παρ' ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων εἰς ἀγροτικὰς περιοχὰς χωρίων τινῶν τῆς Μακεδονίας, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

Ἀγγλικὰ βομβαρδιστικὰ ἐνήργησαν ἐκ νέου χθὲς ἐπιτυχῆ ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Ἐλβασάν. Πολυάριθμοι ἐκρηκτικαὶ βόμβαι παρετηρήθησαν πίπτουσαι ἐπὶ στρατιωτικῶν κτιρίων καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀγγλικοῦ σχηματισμοῦ ἡ περιοχὴ ἐθεάθη περιβεβλημένη ὑπὸ καπνοῦ. Σημαντικαὶ ζημίαι πρέπει νὰ ἐπροξενήθησαν. Τὰ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα συνήντησαν πῦρ τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης τοῦ ἐχθροῦ. Ὅλα τὰ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα ἐπέστρεψαν σῶα.

ΠΕΜΠΤΗ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰ. Μεταξᾶ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 95 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΡΙΤΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Τὸ σχέδιον τοῦ νέου Ἰταλοῦ ἀρχιστρατήγου ἀπέτυχε πλήρως.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 96 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Κατελήφθησαν σημεῖα τινὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς καὶ 7 ἀξιωματικοί».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιβεβαιοῦται ἤδη ὅτι πλὴν τοῦ ἐχθρικοῦ βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖον κατερρίφθη φλεγόμενον κατὰ ἀερομαχίαν διεξαχθεῖσαν μεταξὺ ἀριθμοῦ ἐχθρικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων καὶ σχηματισμοῦ 6 ἡμετέρων μαχητικῶν τὴν 27ην Ἰανουαρίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο μνεία εἰς τὸ χθεσινὸν ἀνακοινωθέν, καὶ δεύτερον ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον, ὑποστὰν ζημίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀερομαχίας, συνετρίβη ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, κατόπιν ἡρωϊκῶν ἐπιτυχῶν ἀγώνων ἐπὶ ὀρεινῶν περιοχῶν 1900 μέτρων, κατέλαβε σπουδαῖα σημεῖα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 97 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας ἐπὶ ὀρεινῶν περιοχῶν ὕψους 1900 μέτρων καὶ ἄνω.

Κατελήφθησαν ἐδαφικὰ, σημεῖα μεγάλης σημασίας κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνελήφθησαν περὶ τοὺς 150 αἰχμάλωτοι.

Εἰς ἕτερον σημεῖον τοῦ μετώπου προσπάθεια τοῦ ἐχθροῦ νὰ ἐπιτεθῇ δι' ἁρμάτων συνετρίβη ἐν τῇ γενέσει της».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτειρκὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἐνῷ ὁ στρατός μας κατελάμβανε καὶ νέα σημαντικὰ σημεῖα τοῦ μετώπου, τὸ ναυτικόν μας ἐσημείωσε καὶ νέας λαμπρὰς νίκας. Ὁ «Παπανικολῆς» ἐτορπίλλισε καὶ ἄλλο ὁπλιταγωγὸν εἰς τὴν Ἀδριατικήν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 98 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου διεξήχθησαν παρὰ τῶν στρατευμάτων μας ἐπιτυχεῖς τοπικοὶ ἀγῶνες. Κατελήφθησαν σημαντικὰ ἐδαφικὰ σημεῖα καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ παντοειδὲς πολεμικὸν ὑλικόν. Συνελήφθησαν 270 αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἀνακοινοῖ:

«Τὸ ὑποβρύχιον «Παπανικολῆς» ὑπὸ κυβερνήτην τὸν ἀντιπλοίαρχον Ἰατρίδην συνήντησε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 πρὸς 29 Ἰανουαρίου μέγα ἔμφορτον ἐχθρικὸν σκάφος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μπρίντιζι συνοδευόμενον ὑπὸ ἐχθρικῶν πολεμικῶν. Τὸ ἡμέτερον Βασιλικὸν πλοῖον ἐτορπίλλισεν ἐπιτυχῶς τὸ ἐχθρικὸν σκάφος».

ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Κατακλυσμιαῖαι βροχαὶ εἰς τὸ μέτωπον παρημπόδισαν τὴν διεξαγωγὴν εὐρυτέρων ἐπιχειρήσεων. Ἐν τούτοις ἡ καταληφθεῖσα περιοχὴ ἐξεκαθαρίσθη.

> **ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ**
>
> Ἐσεῖς ποὺ πλέκετε, θὰ ἔχετε σπίτι σας διάφορα κουβαράκια μαλλί, ποὺ περισσεύουν ἀπ' τὰ ἐργόχειρά σας.
>
> Μὴν τὰ πετᾶτε ὅσο μικρὰ κι' ἂν εἶναι. Δῶστε τα στὴν Π.Υ.Α.Μ. Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας 23. Ἡ Π.Υ.Α.Μ. θὰ φροντίσῃ νὰ γίνουν ζεστὰ ρουχαλάκια γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἡρωϊκῶν πολεμιστῶν μας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 99 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἐπετέθησαν καὶ πάλιν χθὲς ἐναντίον τοῦ Αὐλῶνος. Ἡ ἐπιδρομὴ ἐγένετο ὑπὸ δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας. Ἀποθήκη ἐφοδίων, ἀποθήκη πυρομαχικῶν, καθὼς καὶ ἀποθήκη ξυλείας ἦσαν μεταξὺ τῶν στόχων, οἱ ὁποῖοι ἐβλήθησαν ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ βόμβας. Ἄμεσα πλήγματα κατεφέρθησαν κατὰ κτιρίων. Τὸ ἀντιαεροπορικὸν πῦρ ἦτο ἔντονον, ἀλλ' ὁ σχηματισμός μας ἐμυδραλλιοβόλησε πυροβολεῖον ἐκ μαχηλοῦ ὕψους. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

ΤΡΙΤΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, συνεχίζων ἡρωϊκῶς τὸν ἐπικόν του ἀγῶνα, ἐκκαθαρίζει τὰς καταληφθείσας ὀρεινὰς περιοχὰς καὶ ὀργανώνει τὰς θέσεις του προετοιμαζόμενος διὰ νέας ἐξορμήσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 100 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἔρριψε βόμβας εἰς ἀκτήν τινα τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Κατόπιν ἐπιτυχῶν ἀγώνων ὁ στρατός μας κατέλαβε σημαντικὰς θέσεις καὶ συνέλαβε πολυαρίθμους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 101 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατόπιν ἐπιτυχῶν ἀγώνων κατελήφθησαν σημαντικαὶ θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Συνελήφθησαν πολλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονα ὅπλα, τρόφιμα καὶ πυρομαχικά».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Παρὰ τὴν διαρκῆ καὶ σφοδρὰν κακοκαιρίαν, ὁ στρατός μας συνεχίζει ἐπιτυχῶς τὴν δρᾶσιν του. Ὁ ἐχθρός, ἀποπειραθεὶς νὰ ἐπιτεθῇ δι' ἁρμάτων, ἀπεκρούσθη μὲ βαρείας δι' αὐτὸν ἀπωλείας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπολιῶν καὶ πυροβολικοῦ. Προσπάθεια ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ δι' ἁρμάτων ἀπεκρούσθη».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἡ χθεσινὴ ἀπόκρουσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ δι' ἁρμάτων μάχης ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας ἐπιτυχίας τοῦ στρατοῦ μας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον ἐβομβάρδισεν ἀνεπιτυχῶς μικρὸν ἱστιοφόρον παρ' ἀκτὴν τῆς Ἠπείρου».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, μεταβὰς εἰς τὸ μέτωπον, ἀπένειμε παράσημα εἰς πολλοὺς ἀνδραγαθήσαντας πολεμιστάς, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν καὶ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ στρατοῦ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 104 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Δρᾶσις πυροβολικοῦ καὶ περιπόλων, προξενήσασα σοβαρὰς ἀπωλείας εἰς τὸν ἐχθρόν».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε πόλιν τῆς Ἠπείρου ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν. Ὁμοίως βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς πόλιν τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου ἄνευ οὐδενὸς θύματος καὶ μὲ ἀσημάντους ζημίας».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπετέθησαν χθὲς κατὰ στρατιωτικῶν στόχων δυτικῶς τοῦ Τεπελενίου καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κράχας. Ἀριθμὸς βομβῶν ἔπεσε μεταξὺ στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν, ξυλίνων παραπηγμάτων καὶ συγκεντρώσεων μεταφορικῶν αὐτοκινήτων. Ἡ ἐπιδρομὴ ἐγένετο ὑπὸ δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας μέσῳ ἐκτυφλωτικῆς βροχῆς καὶ ἀστραπῶν».

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας συνεχίζει ἡρωϊκῶς τὰς ἐπιθέσεις του.

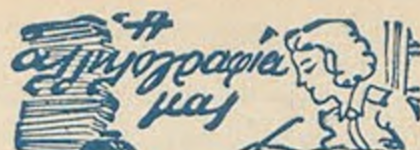
Ἐκ τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 105 Πολεμικὸν Ἀνακοινωθέν, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Περιωρισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι, καθ' ἃς συνελάβομεν ἀριθμόν τινα αἰχμαλώτων».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κατωθι ἀνακοίνωσις:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον Πρεβέζης. Ὑπάρχουν τρία θύματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων μία γραῖα 80 ἐτῶν.Ζημίαι εἰς ἄλλα οἰκήματα ἐλάχισται.

»Ὁμοίως ἐβομβάρδισε κωμόπολιν τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου μὲ δύο θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἄνευ ζημιῶν. Ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀεροπλάνων ἐπολυβολήθησαν βόσκοντα ποίμνια».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀλληλογραφία μετώπου

ΠΑΥΛΟΝ ΓΟΡΓΟΛΗΝ, λοχίαν πυροβολικοῦ, Μ. 1329/4, Τ. Τ. 712. Πόσο μᾶς συγκίνησαν τὰ θερμὰ καὶ ὡραῖα λόγια σας, ποὺ ἀπηχοῦν ὄχι μόνο τὸν δικό σας πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ γενικὰ τὸν πατριωτισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ναί, κι' ἐμεῖς εἴμαστε βέβαιοι, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι βέβαιοι, γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ δικαίου ἀγῶνος μας καὶ τὴν ὁλοκλήρωσι τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας. — Γ. ΧΩΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, ἀνθ)γόν, 42/3, Τ. Τ. 490. Ἀπὸ τὸ ὡραῖο ποίημά σας γιὰ τὶς Ἑλληνίδες, ποὺ πλέκουν μάλλινα εἴδη γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας, καταχωροῦμε ἐδῶ τὰ δύο αὐτὰ τετράστιχα:

Στὴν ἀνθοστόλιστη βεράντα ποὺ σὲ βλέπω
κάτι στοὺς Πινδομάχους μας νὰ πλέκῃς
μαζί του δάκρυα χαρᾶς συμπλέκω,
θαρρῶντας πὼς κοντά μας παραστέκεις.

Ἑλληνοποῦλα μου ἀδελφή, ἅγια ποὖν' ἡ
[δουλειά σου!
περήφανη ἡ Πατρίδα σου! γλυκειὰ ποὖν' ἡ
[θωριά σου!
Στὰ μάτια μας σβήνει μὲ μιᾶς τοῦ πόλε-
[μου ἡ φρίκη
κι' ἀντιφεγγίζουν ὡς τὰ Σὲ τὸν πόθο γιὰ
[τὴ Νίκη.

ΣΠΗΛΙΟΝ ΣΚΡΕΠΕΛΑΝ, Ἱππέα, Μ. 1420, Τ. Τ. 972. Μᾶς εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως ἡ πληροφορία σας ὅτι μέσῳ τοῦ 20οῦ ὑποτομέως τῆς Ε.Ο.Ν. Ν. Ἰωνίας ἐλάβατε εἰδήσεις γιὰ τὴν οἰκογένειά σας καὶ διαβιβάζομεν ἀπ' ἐδῶ τὶς εὐχαριστίες σας γι' αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ τὰ μάλλινα εἴδη ποὺ σᾶς ἔστειλε ἡ Κ.Υ.Α.Μ. Νὰ εἴσθε ὅλοι βέβαιοι ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ φροντίζῃ πάντα μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἰδίαν προθυμίαν τόσο γιὰ σᾶς, ὅσο καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές σας. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ, ἀνθ)γόν, Μ. 573, Τ.Τ. 520. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικό μας. «Ὕστερα ἀπὸ κάθε ντουφεκίδι — μᾶς γράφετε — στὴν ἀνάπαυλα, σὲ παίρνει καὶ σὲ διαβάζει ὁ στρατιώτης. Ἀπ' τὸ διάβασμά σου ἀνακουφίζεται, γιατὶ βλέπει τὸ ἐνδιαφέρον σου γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειάν του. Ἔτσι δυναμώνουν τὰ φτερὰ τῆς Νίκης». Αὐτὸ μᾶς ἱκανοποιεῖ πολύ. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημά σας «Πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς» δημοσιεύουμε ἐδῶ δυὸ τετράστιχα:

Σᾶς διώξαμε στὴν Μπίγλιτσα,
στὸ Τρέστενικ, πιὸ πέρα,
στὴν Κόρτσα καὶ στὰ Τίρανα
θἀρθοῦμε κάποια μέρα.

Καὶ τότε τὴ Σημαία μας
θὰ στήσουμε μὲ χάρι
κι' οἱ εὔζωνοι θὰ ρίχνωνται
κατάντικρυ, στὸ Μπάρι.

ΒΑΣΙΛ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, ἀξιωματικόν, Μ. 4621, Τ. Τ. 712. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐδῶ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας: «Ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ τοῦ Μετώπου, σᾶς βεβαιοῦμε ὅτι ὁ ἐπιδρομεὺς θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν κάτω ἀπὸ τὰ ἀμείλικτα κτυπήματά μας. Παντοῦ νίκη, παντοῦ θρίαμβος! Ἡ Πατρὶς τῶν γιγάντων καὶ ἡρώων θέλει δείξει εἰς τὸν κόσμον ὅλον ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιβουλευθῇ ἀτιμωρητὶ τὴν ἐλευθερία της». Ἔτσι μιλοῦν οἱ ἡρωϊκοὶ ὑπερασπισταὶ τῆς Πατρίδος μας! — ΚΩΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ, ἀξιωματικόν, Τ. Τ. 724. Ὡραῖος καὶ συγκινητικὸς ὁ χαιρετισμός σας, ὡς τέως ὑποφαλαγγάρχου τῆς 356ης φάλαγγος Ἀλιβερίου, πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν: «Μὲ χαλυβδωμένην τὴν ψυχήν, μὲ πείσμονα θέλησιν ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὰ ὑψηλότερα ἐθνικὰ ἰδανικά, ἐκεῖνα ἀκριβῶς, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τριετίας καὶ πλέον περιφρουροῦμε ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ἐπάλξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Ἤδη γι' αὐτὰ χύνομε τὸ αἷμά μας καὶ γι' αὐτὰ θὰ δώσωμε καὶ τὴν ζωήν μας». — Δ. ΔΕΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Τ. Τ. 520. Μαζὶ μὲ τὰς εὐχαριστίας σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. γιὰ τὰ δῶρα ποὺ σᾶς ἔστειλε, διαβιβάζομεν καὶ τὴν ἀκόλουθον ὡραίαν ἀπάντησίν σας: «Ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι μεγάλη, ἀγαπητοί μας Φαλαγγῖται, στρατιῶται τῆς αὔριον, καὶ ὡς πρώτην ἐκδήλωσίν της σᾶς ἑτοιμάζουμε, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσουμε ὡς κληρονομίαν, τὴν Νίκην καὶ τὴν Δόξαν». — ΧΡ. ΚΑΛΑΜΙΔΑΝ, ὑπολοχαγόν, Τ.Τ. 518. Ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ ποιήματά σας παίρνουμε τὰ ἀκόλουθα δύο τετράστιχα:

Στὸ στράτευμα ὑπηρετῶ
καὶ δίνω τὴ ζωή μου,
δόξα καὶ νίκη νὰ χαρῶ
ποὺ θέλει ἡ Πατρίς μου.

Στὴν μάχην ὅταν προχωρῶ
ὑψώνεται ἡ ψυχή μου
μὲ μόνη σκέψι νὰ νικῶ
ποὖναι κι' ἡ μόνη ἐλπίς μου.

ΠΑΝΑΓ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΝ, δεκανέα, καὶ ΚΩΝ. ΛΙΑΤΗΝ, στρατιώτην, Τ. Τ. 960. Ναί, θὰ τοὺς νικήσουμε, θὰ τοὺς διώξουμε. Ὅταν οἱ στρατιῶται μας ἔχουν τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν πίστι καὶ τὴ θέλησι, ποὺ δείχνετε καὶ σεῖς, ὅπως ὅλοι, μέσα στὰ γράμματά σας, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τοὺς νικήσωμε καὶ τελειωτικά, ὅπως τοὺς νικοῦμε καὶ μέχρι σήμερα. — ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΣΙΩΡΗΝ, ὑπαξ)κόν, Μ. 5, Τ. Τ. 825. Ἀπὸ τὸ ποίημά σας, ποὺ εἶναι χαριτωμένο κι' ἔχει ἀρκετὸ χιοῦμορ, δημοσιεύουμε τοὺς τελευταίους στίχους, ποὺ τοὺς διαπνέει ἡρωϊκὸ πνεῦμα:

Κι' ἂν τύχῃ καὶ χαλάσουνε καὶ
[σπάσουν τὰ σπαθιά μας
ἀπὸ τὴ χρῆσι τὴν πολλή, τότε μὲ
[τὴν καρδιά μας,
τὰ σουγιαδάκια μας σφιχτὰ
— τὰ δῶρα τῆς Ε.Ο.Ν. μας —
θὰ τοὺς χτυπᾶνε ἀπανωτὰ
γιὰ τὴ ζωὴ καὶ λευτεριὰ
δικιά μας καὶ παιδιῶν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΒΡΕΤΤΟΝ, Γύθειον. Ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Στὸν Μεγάλον Ἀρχηγὸ» δημοσιεύομεν ἐδῶ δύο στροφές:

Μπροστά Σου τώρα ὅλοι γονατίζουμε
καὶ μὲ θλιμμένη τὴν καρδιὰ σὲ κλαῖμε.
Ἀπ' τὴν ψυχὴ μιὰ προσευχὴ σοῦ ψιθυρίζουμε
καὶ τὰ παιδιά σου ὅρκο πιστὸ σοῦ λέμε:

Τὸ μέγα ἔργο Σου θὰ συνεχίσουμε
μὲ πίστι καὶ καρδιά, ὦ Λυτρωτή μας,
τὸν φθονερὸν ἐχθρὸν θὲ νὰ συντρίψουμε
καὶ θἆναι ἡ ΝΙΚΗ πάντοτε δική μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΑΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΝ, Ἅγιον Ἰωάννην Μυλοποτάμου Κρήτης. Τὸ ποίημά σου «Στὸ θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας» εἶναι δυστυχῶς πολὺ μακρύ. Ὑπερβαίνει τοὺς 60 στίχους. — ΝΙΚΟΛ. ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΗΝ, Σῦρον. Κτύπημα μεγάλο, καθὼς γράφεις, γιὰ τὴν Πατρίδα. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμεν ἀπεριόριστον πίστιν στὴ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία τὰ πάντα διέπει. Ἡ ὑποταγή μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ σὲ στιγμὲς κρίσιμες γιὰ τὴ χώρα μας, πρέπει νὰ εἶναι τυφλή. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ Πατρίς μας, ἡ Ἑλλάδα μας — τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὁποίας ἐπεβουλεύθη ὁ ψευδοκαῖσαρ τῆς Ρώμης — θὰ ἀντιστῇ μέχρι τέλους καὶ ὅτι ἡ νίκη, ἡ τελικὴ νίκη θὰ εἶναι δική μας. Τὸ θέλει ἡ Θεία Δικαιοσύνη καὶ θὰ γίνῃ. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΠΕΤΙΝΗΝ. Δημοσιεύομεν ἐδῶ μερικοὺς στίχους ἀπὸ τὸ ἐπιτύμβιό σου: «Τὸ δάκρυ μας τὸ χῶμα σου δροσίζει».

Ἤρεμα σὰν πουλὶ ποὺ κελαϊδοῦσε
σὲ νύχτ' ἁγνὴ κι' ἀρώματα γιομάτη
ὡς πέρα, ἀπ' τῆς πλάσης τ' ἄσπρα
[τ' ἄνθια,
π' ἀνάμεσο στὶς εὐωδιὲς ἐπνίγη
κάτω ἀπ' τὰ κυρτὰ γιασεμοκλώνια,
ὅμοια καὶ Σὺ σὰν τὸ πουλὶ ἡσύχασες!...

ΑΓΓΕΛΟΝ Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

«Ἀκόμα κι' ἀπ' τὸν τάφο Σου
Ὁδηγητής μας θἆσαι...»

Τί κι' ἂν ἀπέθανες τρανέ, Μεγάλε μας Πα-
[τέρα
καὶ πιὰ δὲν ζῇς κοντὰ σὲ μᾶς στοῦ πόλε-
[μου τὸ μένος;
Τί κι' ἂν δὲν ζῇς, Πατέρα μας, στῆς μά-
[χης τὴ φοβέρα
γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγᾷς τρανά, Ἐσὺ ὁ δοξα-
[σμένος;

Σὰν εὐαγγέλιο ἱερὸ κρατοῦμε στὴν ψυχή
[μας
ὅλες τὶς βροντοφώναχτες στὸν βίο Σου ὑ-
[ποθῆκες
καὶ μόνο ἀπ' τὸ πνεῦμα Σου τὸ ἄυλο στὴ
[ζωή μας
θὲ νὰ κερδίζωμε λαμπρὲς καὶ ὅλο δόξα
[ΝΙΚΕΣ!
Κοιμήσου ἥσυχα λοιπὸν καὶ μὴ μᾶς συλ-
[λογᾶσαι
Ἀκόμα κι' ἀπ' τὸν τάφο Σου ὁδηγητής
[μας θἆσαι.

ΣΠΥΡ. ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΝ, Καψάλη Μεσολογγίου. Τὸ ποίημά σου: «Δυὸ λόγια στὴ θανή του», ἔχει μερικὲς μετρικὲς ἐλλείψεις. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ δεύτερο τετράστιχο:

Κι' ἐνῷ Πατέρα ἐπάλαιες
μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
γιὰ τὴ γλυκειὰ Πατρίδα μας
ἐφρόντιζες ἀκόμα.

ΠΟΠΗΝ ΑΝΔΡΕΑΚΟΥ, Πλάτσην Καλαμῶν. Τὸ ποίημά σου πολὺ μακρύ. Ἕνδεκα τετράστιχα. Γιὰ τὰ πρῶτα 3 τετράστιχα σὲ παραπέμπομε στὴν ἀπάντησί μας πρὸς τὸν Νικόλαον Ξανθάκην. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΝΙΚ. ΠΙΝΗΝ, μουσικὸν Φαλαγγίτην Μαρκοπούλου Μεσογαίας. Τὸ γράμμα σου ἐμπνευσμένο. Σὲ συγχαίρουμε. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

Στὸν Νεκρὸν Ἀρχηγό μας

Ἐσὺ ὁ πρῶτος τῆς γλυκειᾶς Πατρίδας ὁ
[Ἀγρότης,
ποὺ στὴν εὐλογημένη γῆ ἔδειξες ὅτι ἀνή-
[κεις,
σὺ τοῦ ἐνδόξου μας Στρατοῦ ὁ πρῶτος ὁ
[Στρατιώτης,
ποὺ ἔφερες ἀγκαλιαστὰ τὸν κότινον τῆς
[Νίκης.

Τώρα κοιμήσου ἥσυχα, μεγάλε Ἀρχηγέ,
ἡ δόξα σὲ στεφάνωσε, σ' ἔχει στὴν ἀγκα-
[λιά της,
καὶ ἡ γλυκειὰ Πατρίδα μας, μεγάλε Στρα-
[τηγέ,
στὸν ὕπνο τὸν αἰώνιο, θὰ σ' ἔχῃ πιὰ κοντά
[της.

ΣΑΒΒΑΝ ΝΤΕΚΑΛΩ, Θεσσαλονίκην. Συγκινητικώτατο τὸ ἄρθρο σου. Ὁ χῶρος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσί του. Ἐλάβαμε πληθώραν ὡραίων ἄρθρων ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιεύσωμεν, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ διατεθοῦν πολλὰ τεύχη τῆς «Νεολαίας» διὰ νὰ τὰ περιλάβουν ὅλα. Γιὰ τὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις θὰ λάβῃς ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν οἰκείαν στήλην. — ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Τουρλωτὴν Σητείας Κρήτης. Καὶ τὸ δικό σου ποίημα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ πολὺ μακρύ. Ἰδοὺ μόνον τὸ τέλος του:

Ἀπὸ τὴν Πίνδο ὁλόλευκη
μιὰ κόρη φτερουγίζει
κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸ φέρετρο
μὲ λάμψι τριγυρίζει.

Κρατεῖ στὸ χέρι τὸ δεξὶ
τὸ χιλιοδοξασμένο
τῆς δόξας ἀμαράντινὸ
στεφάνι τιμημένο.

Γονατιστὴ μπρὸς στὸ νεκρὸ
τὸ χέρι της ἁπλώνει,
φιλεῖ δειλὰ τὸ μέτωπο
καὶ τόνε στεφανώνει.

Κείνη τὴν ὥρα ὁ ἥλιος
ὁλόχρυσος προβάλλει
μὲ μιὰ ἀκτῖνα λαμπερὴ
τοῦ λούζει τὸ κεφάλι.

Τὰ βλέπει ὁ γέρος Ὄλυμπος
καὶ σιγανὰ δακρύζει
ἐνῷ στὰ χείλη τοῦ νεκροῦ
χαμόγελο ἀνθίζει...

ΚΩΝΣΤ. ΒΙΟΛΙΤΣΗΝ, ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σου «Στὸν Μεγάλο μου Ἀρχηγὸ» ἔχει πολλοὺς ἀτέχνους στίχους. Πάντως, ἡ προσπάθειά σου νὰ ἐκδηλώσῃς τὴ θλῖψι σου γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἐμμέτρως μᾶς συγκινεῖ. — ΞΕΝΗΝ ΕΚΤΟΡΟΣ, Νέαν Φιλαδέλφειαν. Μόνον τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Ἂν ἔφυγε, Πατέρα μας,
ποτὲ δὲν σὲ ξεχνοῦμε,
γιὰ τὴ γλυκειὰ Πατρίδα μας
θυσία θὰ γινοῦμε.

ΕΛΕΝΗΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ὡραῖος ὁ ἐπικήδειός σου, ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν. — ΝΙΚΟΛ ΦΙΛ. ΒΑΡΟΤΣΗΝ, ἐνταῦθα. Πολύ, πάρα πολύ... στιχούργημα! Πρόσεξέ το καὶ μόνος. — ΚΩΝΣΤ. ΙΩΑΝ. ΓΙΑΒΡΗΝ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σένα. — ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ Ο. ΚΟΥΜΠΑΡΗ, Πειραιᾶ. Ἔχει πολλὰ μετρικὰ λάθη. Ἀλλ' εἶναι καὶ σχοινοτενές. Ἐννέα τετράστιχα! — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΨΥΡΡΑΝ, Τσαριτσάνην Λαρίσης. Τὸ ἄρθρο σου «Αἰωνία ἡ Μνήμη του» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέρομε παραπάνω.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ:

Στρατιώτης ΤΖΟΥΒΕΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, 29ον Σύνταγμα Πεζικοῦ Μ. Σ. Τ. Τ. 251. — Στρατιώτης ΔΕΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Μ. 86, Λόχος Διαβιβάσεων, Τ. Τ. 912.

Ἡ Νεολαία
ΑΡ. ΦΥΛ. 21 (124)
22 ΦΕΒΡ. 1941-ΣΤ'.